

ΠΑΝΟΥΕΟΝ

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 16

ΔΡΑΧ.

4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκάστον
 καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: **ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
 Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφενείου «Νέον», Ὀμόνοια
 Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὀμόνοια
 Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
 Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθι Βασιλικῆς, Ὀμόνοια
 Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθι Κινημ. Μάχης
 Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων
 Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
 ΣΤΑΪΚΟΣ Σταδίου Ἐξωθι Πρωτοδικείου
 ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα Ἐξωθι Φαρμακείου Μαρινόπουλου
 ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου, Ἐδ. Λω

ΚΑΟΥΘΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συντος
 Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συντος
 Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζίου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
 Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
 Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
 Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζίου
 Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
 NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

Οἱ ἄνδρες ἀδιαφοροῦν...

ἐὰν εἶσδε ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ!

... Προτιμοῦν πάντοτε μίαν δροσεράν καὶ ἀπαλὴν ἐπίδερμίδα.

Θὰ τὴν ἀποκτήσετε ἀσφαλῶς μὲ τὴν βοήθειαν τῆς περιφήμου

ΠΟΥΔΡΑΣ FORVIL

Ἐρωτήσατε ὅσας τὴν μετεχειρίσθησαν μέχρι
 τοῦδε. Δὲν περιέχει ἐπιβλαβεῖς οὐσίας. Εἶναι
 προϊόν τοῦ Οἴκου:

PARFUMS FORVIL

CHAMPS - ELYSÉES, 120 - PARIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:

ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρόμβης 18, Τηλέφωνον 25-920

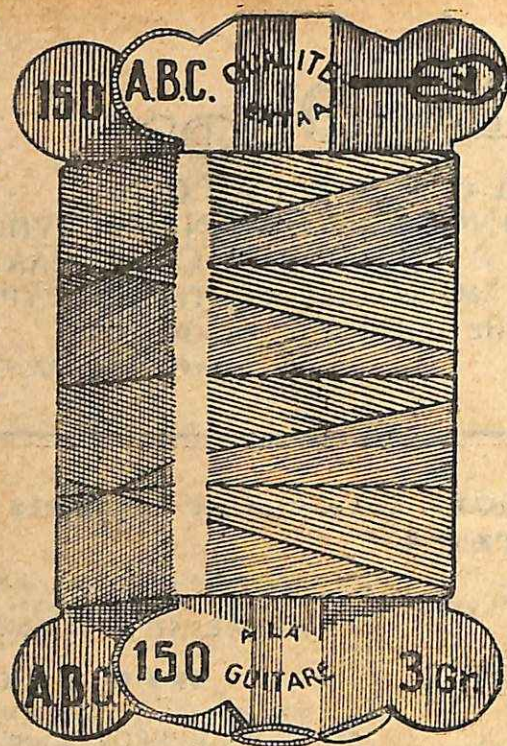

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰς 24.000 ἑλληνίδας πού ἀγοράζουν καθημερινῶς τὰς κλωστὰς **A. B. C.** καὶ παρακαλοῦμεν, πρὸς τὸ συμφέρον των, νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως τὸ Σῆμα «**A. B. C. Κιδάρας**» διότι παρουσιάσθησαν ἀπομιμήσεις με κλωστήν κακῆς ποιότητος καὶ με ὀλιγώτερα μέτρα στὸ κάθε χαρτονάκι.

Τὰ «**A. B. C. Κιδάρας**» πωλοῦνται παντοῦ εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

**ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΚΟΙΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
ΖΩΝΑΙ**

Προνομιούχου συστήματος
ΒΙΠΑΡΙ
Από δρχ. 250 καὶ ἄνω
ΡΟΜΒΗΣ 21 (Αὐτὸς ὁροφος
πάροδος Κολοκοτρώνη)

ΔΙΤΣ

ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ

Εἰς τὸ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ τμήμα τοῦ Φαρμακείου ΜΠΑΚΑΚΟΥ ὑπάρχει πλούσια συλλογὴ ἀπὸ Ὀμματουδία δλων τῶν σχημάτων (Κρύσταλλα, Punkta, Zeiss, Perfa κ.λ.π.). Δίοπτρα θεάτρου πρσματικά, ὡς καὶ Roll films, films, film Packs πλάκες κ.λ.π.).

Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεσις οἰασθῆσιν Φωτογραφικῆς ἐργασίας.

Ἐμφάνισις, ἐκτύπωσις καὶ μεγέθυνσις.

Ἐπίσης διαθέτει πλουσίαν συλλογὴν Φωτογραφικῶν Μηχανῶν τῶν καλλιτέρων Ἐργοστασίων εἰς

Τιμὰς εὐκαιρίας.
Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεῖα Ὀμονοίας

**ΚΑΛΤΣΕΣ -
ΚΑΛΤΣΕΣ**

Ἐχομεν τὴν μεγαλύτεραν ἀποθήκην καλτσῶν με τιμὰς ἐργοστασίου.

Μεταξωτὴ ἀπὸ 75—80—90 καὶ ἄνω. Βαμβάκερὴ ἀπὸ 25—45—55 καὶ ἄνω.

Ἐξαιρετικῶς δὲ σὰς συνιστῶμεν τὴν με ταξωτὴν κάλτσαν ΑΛΜΑ. Θασύμα ἀντοχής με δρχ. 150

Πρωτότης καλτοπο μεταξωτῆ

**ΑΛΜΑ
LUXE**

**ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ**

ἔκ. Χειρὸν ἔκ. ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ
Πώλησις Λιανικὴ 8 Χουδρινῆ
Κατάστημα **ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ** 18α

ΕΙΔΙΚΟ

ΣΑΠΟΥΝΙ

ΔΙΑ ΤΟ

ΠΛΥΣΙΜΟ

ΜΕΤΑΞΕΥΤΟΝ,

ΦΑΝΕΛΛΟΝ,

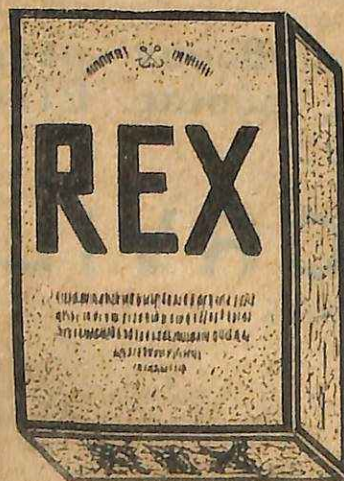
ΛΕΠΤΟΝ

ΥΦΑΣΜΑΤΟΝ

ΚΤΛ.

ΑΛΕΠΟΥΔΕΛΗΣ & ΣΙΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΡΧ. 100

Δόγω συναγωνισμού ἀπὸ 250 δραχμὰς ἐπιπτομεν εἰς δρχ. 100. Ἐργασία ἡγγυημένη 8μήνου διαρκείας, ὠργανώσαμεν πρὸς τοῦτο εἰδικὰ ἐργαστήρια.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΦΕΜΙΝΑ

Παπαρηγοπούλου 9, Πλατ. Κλαυθμῶνος

ΔΙΤΣ

ΕΝΑ ΡΟΔΟ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑ ΠΛΑΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀπ' τὴν μισόγυρτη γρίλλια τοῦ παραθύρου τῆς κάμαρας, ποὺ ἡ Ντόνα Πεπίτα Ἀλμπανέζι εἶχε διαλέξει γιὰ κοιτῶνα τῆς, γλύστρησεν ἀπαλὰ μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου.

Χρῶσαν ἐλαφρὰ τ' ἄσπρα σεντόνια τῆς ὁμορφῆς ἀρχοντοπούλας, παιχνιδίους τρελλὰ πάνω στὰ μεταξένια μαλῶν της, κι' ὕστερα ἦρθε κι' ἀπόθεσε ἕνα θερμὸ φιλίμα στὸ γλυκὸ, κουκλιετικό προσωπάκι τῆς.

Ἐνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ ρόδινα, σαρκώδη χεῖλῃ τῆς ἀραιότερης κοπέλλας τῆς Μαδρίτης, τὰ μετάξινια κρόσια τῶν βλεφαρίδων τῆς ἀνακινήθηκαν δυό—τρεις φορές, κι' ὕστερα σιγὰ—σιγὰ τραβήχτηκαν πρὸς τὰ πάνω, ἀφίνοντας τὰ λάμπουν πανόμορφα τὰ δυὸ δόλωμαυρα μάτια τῆς...

Μισόγυμνη ὅπως ἦταν ἡ ὡραία κοπέλλα, ἀνακάθισε ῥά—ῥα στὸ κρεβάτι τῆς, ἀφίνοντας ν' ἀστράψῃ κάτω ἀπ' τὸ χρυσαφένιο αὐγινὸ φῶς τὸ καλλίγραμον ροδόκρino στήθος, με τοὺς ἀνεκτίμητους θησαυρούς, ποὺ φλογερὸ ξυπνοῦσαν τὸν πόθο δλων τῶν νέων τῆς Μαδρίτης—κι' ὅταν ἀκόμα ἀπλῶς μαντεύονταν, κάτω ἀπὸ τὸ προστατευτικὸ σενταγκάλιασμα τῆς μειαξένιας μπλουζίτσας τῆς. Ὑστερα πῆδησεν ἐλαφρὰ, σὰ γατίτσα, καὶ πῆγε κι' ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἀφίνοντας τὸν ἥλιον καὶ τὸ μυρωμένον ἄερα νὰ πλημμυρίσουν τὴν καμαρούλα τῆς... Ἐαφνικὰ, καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Μαυριτανικοῦ ρυθμοῦ πύργου τῆς, ἔβλεπε τὸ βλέμμα τῆς νὰ πλανηθῇ στὴ γοητευτικὴ θέα τῆς ὁμορφῆς πόλης, διέκρινε στὸ πρεβάζι τοῦ παραθυριοῦ τῆς ἕνα ὀλόδροσο κλῶνο τριαντάφυλλας, μ' ἕνα μισάνοιχτο ὀλόφλογο μπουμπουκάκι, δείγμα ἐνοῦ θερμοῦ κι' ἀγνῶτου ἔρωτα.

Τὸ πῆρε στὰ χεῖριά της, ρούφησε ἡδονικὰ τὸ μεθυστικὸ ἀρωμά του, χαμογέλασε εὐχαριστημένη κι' ὕστερα παραδόθηκε σὲ συλλογισμούς! Ποῖος νὰ τόβαλε ἰάχα ἐκεῖ; Ποῖος ἦταν ὁ ἀσυλλόγιστος ἔρωτευμένος ποὺ μπόρεσε ν' ἀναρριχηθῇ ὡς τὸν τρίτον ὄροφο τοῦ ἀπρόσιτου πύργου τῆς, ἀφηνώντας τὸν κίνδυνο νὰ τὸν πιάσουν γιὰ κλέφτη οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχές, ἢ νὰ τὸν σκοτώσουν οἱ ὑπηρετές τῆς;

Μήπως ὁ ντόν Μπαζίλιο ὁ Κοντίνο; ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀρκετικὸς τοῦ ἱππικοῦ, ποὺ στὸ χορὸ τῶν ἀνακτόρων δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπ' τὸ πλάι τῆς; Ἰσως ἀφοῦ, τοῦχε πεί, ὅτι θάθελε ἕνα δείγμα τρελλῆς ἀφοσιώσεως ἀπὸ κείνον ποὺ θὰ χάριζε τὴν καρδιά της.

Ἀλλὰ πάλι ὁ ντόν Μπαζίλιο δὲν φαινόταν τόσο τολμηρὸς. Ἐπειτα αὐτὸ δὲν ἱκανοποιοῦσε τοῦλοῦ τὴν καρδιά της. Ἡ ψυχρὴ ὁμορφιά τοῦ νέου δὲν ἀνταποκρινόταν στὰ γούστα τῆς.

Κι' ἡ σκέψις τῆς ἔτρεξε σ' ἀναζήτησις αἰλου. Νάταν ἴσως ὁ ντόν Ντιέγος ντιζπεράντζα; Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ποιητῆς με τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια καὶ τὴν ἐνθουσιώδη ψυχὴ θάταν ἱκανὸς γιὰ ἕνα τέτοιο τόλμημα; μὰ ἦταν τόσο ἀσθενικὸς, ποῦδὲ θὰ μπορούσε ν' ἀναρριχηθῇ ποτὲ ὡς ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τότε; Μήπως ἦταν ὁ νεαρὸς ντόν Λουὶ Πασκουάλε, ὁ ὁμορφος ἑξαδερφοῦλης τῆς, ποὺ οἱ γονεῖς τῆς προῦσαν γιὰ σύζυγό της; αὐτὴ τὸν ἀπέκρουε κι' αὐτὴ τὸν εὗρισκε γιὰτὶ δὲν τὸν ἀγαπῆσε μιὰ γυναῖκα ὅσο αὐτὴ ποῦσε ν' ἀγαπηθῇ; Ἀ—ἀνὰ τὸν ἄνεμο! Ἄν ἡ καρδιά τοῦ ὡραίου, ἀλλὰ δειλῶ αὐτοῦ νέου ἔκρυσσε μέσα της τὸ ριψοκίνδυνο π' ἀπαιτοῦσε ἕνα τέτοιο σκαρφάλωμα, ἀντὶ ν' ἀρκεσθῇ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ντόν Πέτρο ντὶ Φεράρο, ποὺ τὸν πρόσβαλε στὸ χορὸ τῆς κοντέσας Ροζίτας, θὰ τὸν καλοῦσε σὲ μονομαχίαν καὶ ἀνὰ μέσον σὲ δυὸ—πέντε—δέκα, διαξιφισμούς, θὰ ἔξ-

πλενε τὴν προσβολὴν ποὺ τοῦ εἶχε κάνει.

Μὰ τότε, λοιπόν, ποῖος ἦταν;

Κρατώντας πάντα τὸ ρόδο στὰ χεῖριά της, με τὴς ὁμορφίεσ τῆς ἀκαλύπτει πάντα ἡ ὡραία Πεπίτα, ἔγειρε σ' ἕνα ντιβάνι τοῦ δωματίου τῆς, ἐαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, καὶ κυττάζοντας στοργικὰ, τὴ σιωπηλὴ αὐτὴ ὅσο καὶ ποιητικὴ ἐκδήλωσις ἔρωτα, παραδόθη καὶ πάλι στοὺς συλλογισμούς της.

Ἀπ' τὰ μάτια τῆς φαντασίας τῆς πέρασαν μορφές καὶ μορφές καὶ ψιθυρίσθηκαν σωρὸς τὰ ὄνόματα. Ὡστόσο ἡ καρδιά της δὲν σκίρτησε ἀνήσυχτα καὶ γλυκὰ σὲ κανένα κι' ἡ ἀπορία τῆς ἔμεινεν ἀλυτῇ...

Ἐαφνοῦ, ἐνῶ πιά εἶχε ἀπελπισθῇ ὅτι θάβρισκε τὸν τολμηρὸ θαυμαστή της, ἀπ' τὴ σκέψις τῆς πέρασεν ἕνα ὄνομα, στὴ φαντασίᾳ τῆς ζωγραφίστηκε μιὰ ὡραία ἀρρενωπὴ μορφή κι' εὐθὺς ἀμέσως ἡ καρδιά της ἐχτύπησε γοργὰ, δυνατὰ, βίαια, θιγρὲς καὶ ζητοῦσε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ κλουβὶ τοῦ στήθους ποὺ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη καὶ νὰ τρέξῃ ν' ἀντσωθῇ, νὰ γίνῃ ἕνα, με τὴν καρδιά ἐκείνου ποὺ τώρα θυμήθηκε.

Μὰ ναι, ναι, ἔκανε ἱκανοποιημένη—ἐνῶ οἱ ἑθναυροὶ τοῦ στήθους τῆς ἀνατράζονταν με λαχτήρα,—αὐτὸς θάταν κι' ἄλλος κανεὶς! Ὁ ντόν Ζοζὲ Ἀλοῖσιος Πικολί, ὁ ἀτρόμητος ταυρομάχος, ποὺ θαυμάζει ὅλη ἡ Ἰσπανία καὶ γιὰ μιὰ ματιά τοῦ ὁποῖου ὅλες οἱ γυναῖκες καρδιές, δίνονται θυσία στὸν ἔρωτα...

Μὴ δὲ μοῦ τότε πεῖ μιὰ μέρα στὴ Σαραγῶσα, ποὺ σ' ἕνα σπῆτι τυχαῖα συναντηθήκαμε: Ὅσο ψηλὸς κι' ἂν εἴναι ὁ πύργος τοῦ πατέρα σου ντόνα Πεπίτα, δὲ θὰ μ' ἐμπορῇ νὰ σὲ φυλάξῃς αὐτὸν — ἔξερετο — ὅταν σὲ ζητήσω γυναῖκα μου καὶ ἀρνηθῇ νὰ σὲ δώσῃ...

Ὅμως ἐγὼ τότε, ποὺ δὲν ἤξερα τὴν ἀξία του καὶ δὲν ἤξερα πόσο φοβιτάρης εἶναι ὁ ἐξαδερφός μου δὲν τοῦ ἀπάντησα τίποτα καὶ τὸν ἀπέφυγα περιφρονητικὰ...

Ὡ φυσικὰ, ἀφοῦ χτὲς ἔφτασε ἀπ' τὴ Σαραγῶσα, αὐτὸς τὴ νύχτα μ' ἄφισε αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, δείγμα τοῦ φλογεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ ἔρωτά του... Λοιπόν... λοιπόν ἐψιθύρισε ἡ Πεπίτα ἐνθουσιασμένη, πρὶν συναντηθοῦμε νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ κορμὶ μου σ' ἀγκάλιασμα καὶ τὰ χεῖλῃ μου σὲ φιλί, τ' ἀξίζει με τὸ μυρωμένο

πρωῖνὸ ἀγέρα νὰ τοῦ στείλω τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὴ βουβὴ ἐξομολόγησις τῆς λατρείας μου...

Κι' ἐλαφρὰ, σὰ μιὰ χαριτωμένη δορκάδα, πλησίασε τὸ παράθυρο, ἀναζήτησε με τὸ βλέμμα τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἤξερε πὼς κατάλυσε, ἔφερε τὰ λευκὰ δαχτυλάκια της στὰ χεῖλῃ, ἔτοιμη νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα φιλί, ὅταν τὰ μάτια τῆς ἀντίκρυσαν στὸ ἴδιο μέρος ποῦχε βρεῖ τὸ τριαντάφυλλο ἕνα λευκὸ διπλωμένο χαρτί ποὺ δὲν εἶχε προσέξει...

Μὲ τρεμάμενα δαχτυλάκια, με τρυφερὴ ἀγωνία τὸ πῆρε, τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε.

«Ὅσο κι' ἂν μ' ἀποφεύγετε ἐγὼ θὰ σὰς θαυμάζω καὶ πάντα θὰ σὰς ἀγαπῶ. Σὰς θάχω στὰ τραγούδια μου καὶ Μούσα καὶ σκοπὸ.

Ε. Ντερετσέντι...

Ἡ χαρὰ τῆς Πεπίτας ἔσβυσε... Τὰ ὄνειρα διαλυθήκανε, οἱ ἐλπίδες φυγαδευθήκανε... Τὸ τριαντάφυλλο ποὺ τόσο στοργικὰ ἔσφιγγε πρὶν λίγες στιγμὲς, πετάχτη στὸ δρόμο καὶ τὸ χαρτί ποὺ κλείνει τὴν καρδιά ἐνὸς φτωχοῦ τροβαδούρου ποὺ κερδίζει τὴ ζωὴ του ζητιανεύοντας, σκορπίστη σὲ χίλια κομμάτια στὸν ἄνεμο...

Ε. ΓΚΑΛΑΝΤΙΝΙ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ύστερα, βέβαιος ότι δεν έ-
πρόκειτο να τον ένοχλήση κα-
νείς άρχισε να διαβάει τα
έγγραφα του.

Ο θόρυβος όμως που είχε
ακούσει δεν ήταν γέννημα
της φαντασίας του, όπως έ-
πίστεψε, ούτε κι' ήλθε από
την πόρτα, αλλά από το μέ-
ρος μιας μεγάλης ντουλάπας.
Δίπλα δέ σ' αυτήν την ντου-
λάπα ήταν κρυμμένος και
παράνομος ο Τίτος, κι' αύ-
τος είχε κάνει το θόρυβο.

Ο νεώτερος αδελφός του
Ούρβανου, με την απόφαση
να τον σκοτώσει, αφού έτσι θα
κέρδιζε την αγκαλιά της Μα-
ρίας, έβαλε στην ζώνη του έ-
να κοφτερό μαχαίρι, τρύπω-
σε στην κάμαρα του αδελφού
του, κρύφτηκε πίσω από το
παραπέτασμα, πούπεφε από
το παράθυρο έως σχεδόν στην
ντουλάπα, κι' έπερίμενε άδυ-
πόμονος το άδυποπτο θύμα
του.

Είχε ξεφύγει τώρα από την
έπιβολή του λογικού του ο
Τίτος, και βρισκόταν σε μια
τέτοια διανοητική παράκρου-
σι, ώστε να μην έχει συναί-
σθηση των πράξεών του. Η
σκέψη του ήταν προσηλωμέ-
νη στο άποτέλεσμα. Δεν έσχο-
λιάζε αυτό το τρομερό που
ήθελε να κάνει, αλλά αναζη-
τούσε τον τρόπο, με τον ό-
ποιο θα το πετύχαινε άσφα-
λώς και ακίνδυνα. Γι' αυτό,
κρύφτηκε σε κείνο το μέρος

πολύ έντορο, κι' είχε την υπομονή να μείνει, συμμαζεμένος
στη θέση του, έως τότε που γύρισε ο αδελφός του.

Αυτό που έκανε—τό να κρυφτεί εκεί—ήταν ανόητο. Εύκο-
λο ήταν ν' ανακαλυφθεί και να προδοθεί. Έν τούτοις έκ των
υστερών αποδείχθηκε ότι είχε κάνει καλά. Γιατί ο Ούρβανος
έκλειδωσε και ούτε άντελήφθηκε ότι βρίσκεται εκεί μέσα
κανείς. Έκάθησε στο τραπέζι του, κι' άρχισε να διαβάει
μερικά συνθηματικά σημειώματα.

Κρατώντας κι' αυτήν άκόμη την άναπνοή του ο Τίτος
περίμενε. Με το μάτι του κοντά στη σχισμή που άφινε το
χοντρό παραπέτασμα, παρακολουθούσε τον αδελφό του,
σ' όλες του τις κινήσεις, προσπαθούσε να συγκρατήσει τους
χτύπους της καρδιάς του, σάν να φοβόταν μήπως άκου-
σθούν. Τόν είδε να είναι σκυμμένος επάνω στις έπιστο-
λές, να υπογραμμίζει φράσεις, να τις τοποθετεί στη σειρά,
να τις μαζεύει τέλος και να τις κλειδώνει στο συρτάρι του.
Έννοησε ότι θάπεφε να κοιμηθεί. Και δεν γελάσθηκε.

Ο Ούρβανος πραγματικά είχε τελειώσει την εργασία
του. Οι πράκτορές του, που ήταν σκορπισμένοι σ' όλη
την Ιουδαία, του είχαν στείλει τις έκθέσεις των. Την άλ-

ΠΕΡΙΛΗΨΗ — Ο Χίλσαρχος Λούκιος Βήρος, λίγες μέρες
μετά τον γάμο του, διατάσσεται να πάει στην Αντιόχεια
όπου είχαν έγκρανη ευφύλιος πλέμος. Η γυναίκα του, η
ωραία Μάρτσια του όρκίζεται ότι θα πεθάνει αν εκείνος φι-
λήσει άλλη εκεί που πηγαίνει, πέρνοντας το δηλητήριο που
είχε το δακτυλίδι της, και ο Βήρος την καθιστά. Στην
άρχη της έγγραφε. Έπειτα δεν έπερνε μηνύματά του και ο
πατέρας της, μια μέρα, που ο αυτοκράτορας την είχε καλέσει
σε μια γιορτή, πήγε να την πάρει και της απέκάλυψε ότι
είχε τρουερά μηνύματα για το Βήρο. Και έξαναγκασθεί από
αυτήν της διηγήθηκε την τραγωδία που είχε γίνει στην Ιουδαία.
Στην Αντιόχεια υπήρχε μια έξωτική όμορφιά γυναίκα. Η
Μαρία από τα Μαγδαλά. Μια νύχτα που δινώταν γιορτή
στα άνακτορα του τοποτηρητού Πομπώνιου Φλάκου, γνώρισε
τον έγγονό του έκπτωτου βασιλιά Έρκανού του Β', τον Ούρ-
βανό, ο οποίος όμως δεν της έδωσε καμιά προσοχή. Αυτό
την έπείραξε και δεν την άφησε να κοιμηθεί όλη τη νύχτα.
Όταν το πρωί πήγαινε περίπατο στον ποταμό τρεις ληστές
την έπιασαν να την πάνε, καθώς είπαν, σε κάποιον πουδινε
γι' αυτήν θησαυρούς. Παρουσιάσθη όμως ξαφνικά ο Ούρβα-
νος και την έσωσε. Την συνώδευσε έως το σπίτι της, άλλ'
άνηθήκε να συνδεθεί μαζί της πράγμα που άποθηρίωσε την
Μαρία. Ύστερα από λίγες στιγμές την έπλησίασε ο Τίτος ο
νεώτερος αδελφός του Ούρβανου, ένας νέος που την αγαπούσε
τρελλά. Η Μαρία που ήταν θυμωμένη από την προσβολή,
είπε στον Τίτο ότι τότε μοναχή θα γινώτανε δική του, αν
έσκότωνε τον αδελφό του τον Ούρβανό. Εκείνος έδέχθη και
έφυγε. Τους γονείς και την αδελφή του Ούρβανου, τους είχε
δολοφονήσει ο γιός του Ηρώδου, ο Αντίπατρος. Αυτού
την κόρη, που την έλεγαν Αντινώνη και του είχε παρου-
σιασθή με το όνομα Γούλια, την αγαπούσε ο Ούρβανος
χωρίς να ξέρει ότι ήταν εκείνη που ζήτηγε νύμφη για να
την σκοτώσει έκδικούμενος τον φόνο των γονέων του. Και
απ' αυτής το σπίτι γύριζε τότε που έσωσε τη Μαρία από
τους ληστές, που τους είχε βάσει να την κλέψουν ο Τίτος.
Τό βράδυ, γύριζε άργα σπίτι του, κι' έπειδή είχε να δια-
βάσει έπιστολές των φίλων του συνωμοτών, έκλειδωσε την
πόρτα του δωματίου του.

Έμεινε σ' αυτή τη θέση μια δλόκληρη ώρα. Με τ' αυτιά
τεντωμένα προσπαθούσε να μην του ξεφύγει ούτε ο παραμικ-
ρότερος θρούς. Άγωνιζόταν να συμπεράνει από τον έλα-
φρότερο ή μεγαλύτερο θόρυβο της άναπνοής του, αν ήταν
ξύπνιος. Από ώρα άρκετή είχε συμπεράνει ότι κοιμώτα-
νε. Σάν μετεκινείτο τώρα, άνέπνεε με δυσκολία μεγαλει-
τερη, βαθειά ήσυχια κυριαρχούσε στο δωμάτιο. Γίπτα πιά
δεν τον έμπόδιζε να έκτελέσει το φόνο του. Έξ' άλλου
ή Μαρία θ' άνυπομονούσε και δεν υπήρχε λόγος να παρα-
τείνη την δική του την ταραχή. Άνέσυρε το μαχαίρι του,
ανάσκήκωσε το παραπέτασμα και βγήκε. Στάθηκε πάλι και
πάλι, έτσι ακάλυπτος έμεινε στιγμές πολλές κυτάζοντας
τον αδελφό του και βεβαιώθηκε μια φορά άκόμα, ότι κοι-
μώταν. Έπροχώρησε ένα βήμα· έως να κάνει το βήμα του
αυτό χρειάσθηκαν στιγμές πολλές. Ξαναστάθηκε κι' άκρο-
άσθηκε. Έπειτα έπροχώρησε με τον ίδιο τρόπο και τις
ίδιες προφυλάξεις, πάντοτε άργα και πάντοτε συγκρατών-
τας κι' αυτή την άναπνοή του.

Έφτασε τέλος δίπλα στο κρεβάτι επάνω από τον Ούρ-
βανό. Τη φορά αυτή, δεν έχρονοτρίβησε. Κάθε στιγμή που

λη νύχτα θα γινώτανε η συ-
κέντρωση των συνωμοτών, κι'
αυτός, θέλησε να διαβάσει και
πάλι αυτά του τα σημειώματα
για να είναι έντελως κατατο-
πισμένος σ' όλα τα ζητήματα,
για τα όποια θα χρειάζωτα-
νε να δώσει έξηγήσεις στους
συνεργάτες του. Σηκώθηκε
τέλος, έτοιμάσθηκε καλύτερα
έσβυσε το φώς κι' έπεσε στο
κρεβάτι του.

Ο Τίτος αισθάνθηκε άνα-
κούφισι. Πάντοτε υπήρχε στην
ψυχή του ο φόβος ότι μπο-
ρούσε να πάει έως εκεί ο α-
δελφός του, και να τον ιδεί.
Τώρα τέτοιο κίνδυνο δεν διέ-
τρεχε. Και έπί τέλους, αυτό
το μαρτύριο να στέκει εκεί ά-
λύγιστος, με την άνησυχία
πώς μπορούσε ν' άκουσθούν
της καρδιάς του οι κτύποι,
θα τελείωνε πιά. Ο Ούρβανος
ήταν πεσμένος στο κρεβάτι
του, το σκοτάδι τον έπροστά-
τευε. Σε λίγο θα έτελείωναν
όλα. Άνασκήκωσε το παραπέ-
τασμα, και διηύθυνε τα βλέμ-
ματά του κατά το μέρος του
κρεβατιού, και προσπαθούσε
να διατεράσει το σκοτάδι, να
τον ιδεί, να τον παρακολου-
θή στις κινήσεις κι' άκόμα
στις σκέψεις του. Πραγματι-
κά τα μάτια του άρχισαν να
συνηθίζουν, αλλά δεν ξεχώρι-
ζε τ' άντικείμενα· πολύ περισ-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

πυρνούσε, ήταν εις βάρος του. γιατί μπορούσε να ξυπνήσει.
Έπείδωσε σε ποιο μέρος θα χτυπούσε και ήλκωσε το χέ-
ρι του. Την έπίσημη εκείνη στιγμή, κατά την όποια έπρό-
κειτο να στοτώσει τον αδελφό του, να σκοτώσει τον άρχη-
γό των έλπίδων ενός λαού, για το ωραίο κορμί μιανής
άμαρτωλής, την κρίσημη εκείνη στιγμή δεν έτρεμε και ούτε
έβλαστασε.

Όπως είχε ύψωμένο το λεπτό άτσάλινο μαχαίρι, το
έφερε με όρμη κατά το άδελφικό στήθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ.....

Μεάνυχτα!

Μαρκαμένη από τις πυκνές άναθυμιάσεις των δυνατών
προδικών που ξεπηδούσαν από τα πολυτελή δοχεία τα βαλ-
μένα επάνω στις στήλες, τις με τόσο λεπτή τέχνη έργασμένες
Μαρία ή Μαγδαληνή, είχε μισοκλεισμένα τα μάτια της,
ήταν παραδομένη στις ταραγμένες έπιθυμίες της.

Όμορφη, όπως ήταν έτσι μισόγυμνη με κατακόκκινα
τα χείλη, από τον άναβρασμό του αίματός της· άνήσυχη,
από την υπερδιέγερση των νεύρων και της νοσηρής φαν-
τασίας της, ήταν ξαπλωμένη στο ντιβάνι της σε στάση
ήρεσης. Και το σμά της, αυτό το έκθαμβωτικό άριστούρ-
γαν, διεγράφετο μ' όλες τις καλλιτεχνικές λεπτομέρειες
του υπό το άσθενικό φώς των θαμπών φώτων, που ήταν
κρυμμένα μέσα σε πυκνές τούφες θάμνων, φυτευμένων σε
μαρμαρίνες γλάστρες. Κι' έπερίμενε, η γυναίκα εκείνη
το έρωτος, της ήδονης και της άκολασίας, τον έρχομό
ένος έραστού, που έπρόκειτο να πληρώσει τον έρωτά της
έκείνης της νύχτας, με την πιο παράδοση άμοιβή, με το κε-
φάλι του αδελφού του.

Περνούσε η ώρα και μεγάλωνε η νευρικότης της· σιγά-
σιγά, σάν να την παρέσυραν οι έπιθυμίες της, ταραζώτανε
όλοένα πιο πολύ και κυριευότανε από τον πυρετό άκολά-
στων όργων, όταν ξαφνικά έφτασεν έως τ' αυτιά της ο
κρότος βημάτων που άνέβαιναν τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια.
Άνασκήκωσε με τ' αυτιά τεντωμένα. Στην έξωπορτα, και
κοντά στη σκάλα, πιστοί δοῦλοι φύλαγαν άγρυπνοι όλη
τη νύχτα. Τους είχε δώσει την έντολή να μην άφι-
σουν να μη κανέναν άλλον έκτός από τον Τίτο. Η-
έφαν πώς θα πλήρωναν με τη ζωή τους, αν από ά-
μελεια ή φόβο, άφιναν νύμφη άλλος έραστής, άνεπι-
θύμητος για κείνη τη νύχτα. Και έπομένως η Μαρία
ήταν βέβαιη πώς ο άνθρωπος που άνέβαινε ήταν ο
αδελφός της.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

Άνακαθισμένη στη θέση της έπερίμενε.
Σε λίγο ή πόρτα που την είχε άφημένη
μισοκλεισμένη, άνοιξε σιγά σιγά και φά-
νηκε ο έπισκέπτης της. Στο χέρι του κρα-
τούσε ένα σακκίδιο και η Μαρία εκείνη
τη στιγμή, δοκίμασε μια δυνατή φρικέ-
ση. Σκέφθηκε πώς μέσα σ' αυτό ήταν το
κεφάλι του ανθρώπου που πόθησε, ήταν
το κεφάλι ενός πρίγκηπος που πέθανε ά-
σότερο, δεν ήταν δυνατόν να
διακρίνει το πρόσωπό του και
να έξακριβώσει πότε θ' άπο-
κοιμώτανε.

κοιμάται ήσυχα. Ο Ούρβανος, τον όποιον έβάραιναν τόσες
ευθύνες και τον άπασχολούσαν τόσες φροντίδες, δεν μπο-
ρούσε ν' άποκοιμηθεί, και μάταια προσπαθούσε να τον κά-
νη. Σχέδια διάφορα χοροπηδούσαν στο μυαλό του, όλες
του οι υποθέσεις, ή μια ύστερα από την άλλη, πολλές
φορές ή μια μαζί με την άλλη, άπασχολούσαν τη σκέψη
του κι' έδιωχναν τον ύπνο του.

Έπέρασε έτσι άρκετή ώρα. Έπειδή είχε δουλειά να ξυ-
πνήσει πρωί, έκλεισε τα μάτια του και προσπαθούσε να
διώξει τις σκέψεις του για ν' άποκοιμηθεί. Και σιγά-σιγά
άρχισε να κουράζεται και να ναρκώνεται, όταν σ' αυτή
του την κατάσταση είδε να κινείται κάτι μέσα στο σκοτάδι.
Με μισοκλεισμένα τα μάτια του παρατηρούσε τη σκιά που
στεκότανε άπέναντί του κι' είχε την άόριστη ιδέα ότι
ήταν κάποια εικόνα της φαντασιώσεώς του, δηλαδή της
καταστάσεως εκείνης στην όποια βρισκόμαστε όταν είμα-
στε μισοκοιμισμένοι.

Δεν έκλεινε τα μάτια του άλλ' ούτε και τ' άνοιγε. Δεν
άποκοιμώταν άλλ' ούτε και ξύπναγε. Παρατηρούσε διαρ-
κώς προς τη σκιά εκείνη, και μάταια άγωνιζότανε πάντοτε
να τον πιάσει ο ύπνος. Σ' αυτή την κατάσταση της νάρκης
βρισκότανε κι' έβλεπε τη σκιά να πλησιάζει. Τόβολό δνει-
ρο έπερνε σιγά-σιγά κάποια έννοια, γιατί σιγά-σιγά άρχι-
σε να νομίζει ότι ή σκιά εκείνη ήταν ο αδελφός του. Έ-
κλεισε τα μάτια του καλά, αλλά ύστερα από λίγες στι-
γμές τα ξανάνοιξε πάλι. Η σκιά που διεγράφετο σάν τη
λουέττα του αδελφού του, ήταν πιά έμπρός του, και έρχώ-
τανε όλοένα πιο κοντά.

Συνείθισε πιά σ' αυτή την κατάσταση. Η διάνοιά του
ήταν θολωμένη. Δεν είχε τη δύναμη να σχηματίσει μια
ιδέα. Και άγωνιζότανε να τον πάρει ο ύπνος, για ν'
άπαλλαγή από τις όπτασιές εκείνες, που ήταν το άποτέ-
λεσμα του έκνευρισμού όλης της νύχτας.

Είδε τέλος, αυτόν που νομίζει πλάσμα της φαντασίας
του, να στέκεται δίπλα στο κρεβάτι του, κυριολεκτικώς
απ' επάνω του. Διέκρινε να κρατάει στο χέρι κάτι τι που
γυάλιζε στο σκοτάδι. Είδε, καθαρά πλέον, ότι ήταν ο Τί-
τος και βαστούσε μαχαίρι στο χέρι του. Πώς μπορούσε να
μην είνε όλα αυτά έφιάλης, αφού είχε κλειδώσει την
πόρτα, και δεν μπορούσε έπομένως νάμνη κανείς;
Άρχισε να δυσαναχετεί γιατί δεν τον
έπιανε ύπνος. Άλλ' άκουσε όμως καθαρά έν-
τελώς, δυνατούς χτύπους καρδιάς, άκουσε το
θόρυβο μιας ταραγμένης άναπνοής.

Έφρικασε. Όρισμένως δεν έπρόκειτο
περί δνειρού, δεν τον βασάνιζε έφιάλη-
της. Ο Τίτος σήκωσε το χέρι του και ή
λεπίδα του στιλέττου έλαμψε καθαρά.
Και άμέσως έκτύπησε.

Άλλά τη στιγμή εκείνη του κινδύνου
ο Ούρβανος, συνήλθε έντελώς και με μια
άστραπιαία κίνηση άρπαξε το χέρι του
αδελφού του, το έπιασε από τον καρπό
και τό έσφιξε σάν μια τανάλλια. Την
ίδια στιγμή έτινάχθηκε όρθιος και ο Τί-
τος βρέθηκε σε λίγο στην κυριαρχία των
σιδερένιων χεριών του.

—Κακοῦργε! του είπε. Τί ήρθες να
κάνεις;

Τόν έσφιγγε όλοένα, τα λεπτά κόκκαλα
του έτριζαν μέσα στις τρομερές χού-
φτες του. Τα χέρια του Τίτου παρέ-
λυσαν, το μαχαίρι του έξφυγε και ο περί-
τρός νεανίας έγονάτισε βογγώντας
απ' τον πόνο, και ύστερα από μια στιγμή
βρέθηκε σωριασμένος σάν ένα κουρέλι
στα πόδια του.

Όταν τον άφώπλισε έτσι τον άρπαξε
τόν έσήκωσε σάν ένα παιδί και τον έπέταξε επάνω στο κρεβάτι.
Πήρε το στιλέτο, έπήδησε κι' αυτός στο
κρεβάτι. Τού έπιασε με το ένα του χέρι
τα δυο δικά του, τόν έσφιξε, τόν παρέ-
λυσε με τον πόνο. Μανιώδης σήκωσε το
χέρι του να τον σκοτώσει. Για μερικές
στιγμές ή ζωή του Τίτου βρέθηκε κρεμα-
σμένη σε μια κλωστή. Άλλ' ο Ούρβανος
δεν έκτύπησε. Κατώρθωσε να συγκρατή-
ση την άγανάκτηση που τον έπιασε έπρε-

πε να μάθη την αίτια. Ποιό συμφέρο ώπλισε το δολοφονικό χέρι του Τίτου;

Πήγε κι' άναψε φώς. Κτύπησε την πόρτα και την βρήκε κλειδωμένη, όπως την είχε αφήσει. Ξαναπήγε πρὸς τὸ κρεβάτι. "Εντρομος ὁ Τίτος εἶχε ἀνασηκωθῇ, ἀλλὰ στεκόταν ἀκίνητος, καὶ φρικτοῦσε κυττάζοντας τὸν Οὐρβανό, πού, μὲ τὸ δικό του στιλέττο στὸ χέρι, φαίνωταν ἑτοιμος νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ δυὸ ἀδελφία, στάθηκαν ἔτσι τὸ ἓνα ἀντικρὺ στὸ ἄλλο. Καταπονημένοι ὁ Τίτος συμμαζεῦεταν στὸν ἑαυτὸ του. Τρομερὸς στήν ὄψη ὁ Οὐρβανός, τὸν ἐκύτταζε καὶ τοῦ φαίνωταν πὼς ρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του. Ἄν δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σκοτώσῃ χωρὶς χρονοτριβή, τὸν εἶδε ἔπειτα νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν. "Ήταν βέβαιος πὼς θὰ τὸν σκότωνε. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ν' ἀντισταθῇ, ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ στιλέττο πού θὰ τὸν κυτοῦσε.

Ὁ Οὐρβανός τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔτιναξε ἐπάνω καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σταθῇ ὀρθίος. "Ήταν ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς συνωμοσίας, ὁ ἀνθρώπος πού διεκδικοῦσε τὸν θρόνο τῆς Ἰουδαίας. Μήπως ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ἀντίθετοί του, μήπως οἱ ἄλλοι αὐτοὶ εἶχαν συμφέροντα ν' ἀνέβῃ στὸ θρόνο ὁ Τίτος καὶ τὸν ἔπεισαν νὰ προβῇ στήν δολοφονία του; Τὸν ἀπείλησε πὼς θὰ τὸν σκότωνε χωρὶς οἶκτο, ἂν τοῦ ἔλεγε καὶ τὸ παραμικρότερο ψέμμα, καὶ γύρεψε ἔπειτα νὰ μάθη τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποία θέλησε νὰ σκοτώσῃ αὐτόν, πού, ἐπὶ τέλους δὲν τοῦ εἶχε κάνει τίποτα. Στὴν ἀρχὴ ὁ Τίτος ἐδίστασε. Ἀλλ' ὅταν εἶδε πὼς ὁ Οὐρβανός ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἔαν ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, μίλησε καὶ τ' ἀπεκάλυψε ὅλα. Διηγῆθῃ τὴν τρελλὴν τοῦ ἀγάπης πρὸς τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴ, τὴν ἀδιαφορίαν της, τὸ βασανιστήριό του, τὴς συνεννοήσεις του μὲ τοὺς ληστές, τὴν δική του ἐπέμβαση, καὶ τὴν ἀξίωσή της νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὡς ἀντάλλαγμα τὸν ἑρωτὰ της ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἀκουγε μ' ἐκπληξη, πικρία καὶ ἀηδία ὁ Οὐρβανός, τὴ διήγηση ἐκείνη, πού ἔδειχνε τὸν Τίτο τόσο ποταπὸ. Γιὰ μιὰ γυναῖκα, γιὰ μιὰ τέτοια γυναῖκα, δέχθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφὸ του. Δὲν θέλησε νὰ σκεφθῇ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Μαρία τὸν μισοῦσε τόσο κι' ἤθελε νὰ τὸν πληρώσῃ ἔτσι, αὐτόν, πού τὴν ἔσωσε ἀπὸ τόσο σοβαρὸ κίνδυνο. Δὲν σκέφθηκε τὸ κακὸ πού ἔκανε στὴν πατρίδα, δὲν ὑπελόγησε τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀγάπη τῆς Μαρίας τὸν ἐτύφλωνε, τὸν ἀποκτῆνωσε, τὸν ἐτρέλλανε. Εἶχε συναίσθηση τάχα ἐκείνου πού ἔκανε, ἢ μήπως ἡ Μαρία ἦταν ἡ μοναδικὴ ἔνοχη, κι' αὐτὴ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ γι' αὐτὴ τὴν τερατῶδη της ἐμπνευση;

— "Α, ἡ ὁμορφιά της πού ἐμπνέει τὸ ἔγκλημα! ἐσύριζε στὸ μεταξὺ τῶν δοντιῶν του ὁ Οὐρβανός. "Α! αὐτὴ ἡ ἐπικίνδυνη, ἡ σατανικὴ ὁμορφιά, πού σκορπίζει τὸν πόνο, πρέπει νὰ λείψῃ. Καὶ θὰ λείψῃ. Γύρισε στὸν Τίτο:

— Βρωμερὸ σκουλήκι ποῦρθεες νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀδελφὸ σου, γιὰ τὸ κορμὶ μιανῆς πόρνης! τοῦ εἶπε. Ἀνθρώπε τιποτένιε, πού θέλησες νὰ πληρώσῃς μὲ τὴν τιμὴ σου, ὅτι ἄλλοι ἀγοράζουν μὲ χρήματα. Ἡλίθιε τρελλὲ πούκανες ἀνώτερο κι' ἀπ' τὴ πατρίδα σου, ἓνα σατανικὸ πλάσμα, πού κυλῆται σὰν κτήνος στὴν ἀκόλασία καὶ τὰ ὄργια, δὲν σὲ σκοτώνω. Σκέπτομαι πὼς ἡ ζωὴ σου ἀνήκει στὴν ἰδέαν τῆς πατρίδας καὶ πὼς ἔχεις τὴν υποχρέωσιν νὰ πεθάνῃς γυρεύοντας νὰ τιμωρήσῃς τοὺς ἀπογόνους ἐκείνου, πού δολοφόνησε τοὺς γονεῖς σου κι' ἀτίμασε τὴν ἀγνὴν ἀδελφή σου. Κάθησε ὅδ', σκέλαβε μιᾶς γυναίκας ἀκόλαστης, καὶ περιμένε με, ἔως ὅτου γυρίσω. Μὰ ἂν τολμήσῃς νὰ παραβῇς αὐτὴ μου τὴν προσταγὴ, ἂν βγῇς ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, ὄρκο σου κάνω, πὼς καμμιὰ σκέψη δὲν θὰ μοῦ βχιστάξῃ τὸ χέρι. Θὰ σὲ σκοτώσω, ἔλεεινὸ ἔρπετό, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃς νὰ στιγματίσῃς τὸ ὄνομά μας. Ἐκατάλαβες; δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ παρακοῦσῃ τὴς προσταγῆς του. Ντύθηκε γρήγορα, μὲ ροῦχα ποῦμοιαζαν μὲ κείνα πού φοροῦσε ὁ Τίτος. Τοῦ εἶχε εἰπῇ, πὼς ἐπρόκειτο νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του μέσα σ' ἓνα σακκιδίον καὶ νὰ τὸ πᾶν στὴ Μαγδαληνὴ. Γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς φύλακας της, ἐπρομηθεύθη ἓνα μικρὸ σάκκο, ἔβαλε μέσα μιὰ πέτρα διπλωμένη μὲ πανιά γιὰ νὰ φαίνεται πὼς εἶχε ἀνθρώπινο κεφάλι, κι' ἔφυγε.

— "Α, ὁμορφιά πού φέρνει τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν τρέλλα, ἐμονολόγησε. Ὁ κόσμος θὰ σωθῇ ἀπόψε ἀπὸ τὴ γοητεία σου πού γεννᾷ τὸ ἔγκλημα. Κατέβει κάτω. Καὶ μὲ βῆμα ταχὺ ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ σπῖτι τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὅταν ὁ Τίτος ἔπαψε νὰ βλέπῃ τὸ στιλέττο καὶ τὴν ἀγριεμένη μορφή τοῦ ἀδελφοῦ του, συνήλθε. Ἡ τρέλλα τῆς νουσηρῆς ἀγάπης του δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει καὶ ἡ πρώτη σκέψη ποῦκανε, ἦταν νὰ τρέξῃ νὰ σώσῃ τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴ μανία καὶ τὸ χέρι τοῦ Οὐρβανό. Τὸν ἄκουσε νὰ φοβερίζῃ τὴν ὁμορφίαν της, νὰ μιλᾷ μὲ θυμὸ καὶ ἀγανάκτηση. Εἶδε τὰ τρομερὰ βλέμματά του καὶ ἐμάντευσε τοὺς φρικτοὺς του σκοπούς. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὴς συνέπειες κατέβῃ κι' αὐτός, καὶ μὲ κάθε προφύλαξη τράβηξε πρὸς τὸ σπῖτι τῆς Μαρίας ὅπου ἦταν βέβαιος ὅτι ἐπήγαινε κι' ὁ Οὐρβανός. Ἐκεῖνος εἶχε φύγει ἄρκετὴ ὥρα πρὶν, περπατοῦσε νευριασμένος, θὰ ἦταν πολὺ μακριὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἀλλ' ἐν τούτοις προχωροῦσε διστακτικὰ καὶ φοβισμένα, γύριζε καὶ κύτταζε γύρω του, σὰν νὰ φοβόταν πὼς θὰ παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μπροστά του νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν παρακοή του.

Ἐθῆσε τέλος στὸ μέγαρο τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἐπλησίασε τὸ φύλακα καὶ τοῦ γύρεψε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, αὐτὸς τοῦ εἶπε ποῖος εἶνε κι' ὁ φρουρὸς κατετρόμαξε ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὁ ἀνθρώπος πού ἀνέβηκε πρὸ ὀλίγου, δὲν ἦταν ἐκεῖνος πού περίμενε ἡ κυρία του. Εἶδοποίησε ἀμέσως τὸν συνάδελφό του πού φύλαγε στὴν ἄλλη πλευρά. Ἐκεῖνος φώναξε τοὺς δούλους πού κοιμῶντο στὸ ὑπόγειο. Ὁπλίσθησαν ὅλοι, κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα τῆς κυρίας των.

Ὁ Τίτος δὲ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα πού ἦταν στὸ ἐπάνω σκαλοπάτι τῆς μαρμαρίνης σκάλας, κι' ἐπερίμενε νὰ δῇ τί θὰ γινώταν. Μὲ τ' αὐτιά τεντωμένα προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ. Ὁ Οὐρβανός εἶχε μῆν στο δωματίον τῆς Μαρίας μὲ τὴς πιὸ ἀπειλητικὰς διαθέσεις. Βομβοῦσαν ἀκόμη στὴς ἀκοῆς του τὰ τρομερὰ λόγια του, νόμιζε πὼς τὸν ἔβλεπε νὰ σφίγγῃ ἀγριωπὰ τὸ στιλέττο του. Τὴν εἶχε τάχα σκοτώσει, τῆς εἶχε καταστρέψῃ τὴν ὁμορφίαν της, ἢ τί ἄλλο εἶχε συμβῇ; Τοῦτο ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ἤθελε ἀκόμη νὰ δῇ τὴ συνέχεια.

Μὲ τ' αὐτιά τεντωμένα προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ. Ὁ Οὐρβανός εἶχε μῆν στο δωματίον τῆς Μαρίας μὲ τὴς πιὸ ἀπειλητικὰς διαθέσεις. Βομβοῦσαν ἀκόμη στὴς ἀκοῆς του τὰ τρομερὰ λόγια του, νόμιζε πὼς τὸν ἔβλεπε νὰ σφίγγῃ ἀγριωπὰ τὸ στιλέττο του. Τὴν εἶχε τάχα σκοτώσει, τῆς εἶχε καταστρέψῃ τὴν ὁμορφίαν της, ἢ τί ἄλλο εἶχε συμβῇ; Τοῦτο ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ἤθελε ἀκόμη νὰ δῇ τὴ συνέχεια.

Θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ ὁ ἀδελφός του, ὅσο δυνατός κι' ἂν ἦταν, ἀπὸ τὴ μανίαν τῶν δούλων της πού ἔτρεχαν νὰ τὸν βροῦνε στὴν κάμαρα τῆς κυρίας των; Ἐπροχώρησε σιγά—σιγά, μῆκε κι' αὐτὸς μέσα, στάθηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά κι' ἐπερίμενε.

***

Ὅταν ἡ Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ εἶδε πὼς ὁ ἀνθρώπος πού στεκόταν μπροστά της δὲν ἦταν ὁ Τίτος, ἀλλ' ἐκεῖνος πού περίμενε τὸ κεφάλι του, ὅταν ὑπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ δωματίου διέκρινε τὴς λάμψεις τῶν ματιῶν τοῦ Οὐρβανό, ὅταν βεβαιώθηκε, ἀπὸ τὴ ζωφερότητα τῆς μορφῆς του, γιὰ τοὺς τρομεροὺς του σκοπούς, αἰσθάνθηκε τὴς δυνάμεις της νὰ παραλύουν. Μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της ἡ ὑπόνοια ὅτι τῆς εἶχε φέρεῖ ἐκεῖ τὸ κεφάλι τοῦ Τίτου, πὼς ἦρθε νὰ πάρῃ καὶ τὸ δικό της. Καὶ ἡ πρώτη της σκέψη, ἦταν νὰ βάλῃ φωνὴ, νὰ φωνάξῃ βοήθεια, νὰ καλέσῃ τοὺς δούλους καὶ τοὺς φύλακας της. Ὁ Οὐρβανός ἐννόησε τοὺς σκοπούς της, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ. Ἐκείνη δὲν ἐφώναξε. Εἶτε γιὰ τὴ φωνὴ της ἐπνίγη στὸ λάρυγγά της, ἢ γιὰ τὴ φοβή της πρὸς τὸ παραμικρότερο κίνημά της, ὁ ἐκδικητικὸς ἐπισκέπτης της θὰ κυτοῦσε ἀλύπητα, δὲν ἔβγαλε λέξη, δὲν κινήθηκε καθόλου, ἔμεινε σωριασμένη στὴ θέσιν της.

Ἔτσι, ἡ περίτρομη Μαρία, καὶ ὁ Οὐρβανός, στυγνὸς στὴν ὄψη καὶ τρομερὸς τὸ βλέμμα, ἐκυττάζοντο γιὰ λίγες στιγμὲς ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

1	Ἐνα μπερεδάκι γιὰ τὸ μικρὸ Ριρή. Φράγκαχρυσὰ	2,95
2	Ἐνα φασμα γιὰ τὸ φόρεμα τῆς γυναίκας μου	32.50
3	Μιὰ ὁμπρέλλα γιὰ τὴ μαμά της	12.—
4	Μισθὸς ὑπηρετρίας	25.—
5	Ἐύρισμα (Κυριακή)	0,40
6	Τράμ γιὰ τὸ Ζωολογικὸ Κήπο, μὲ τὴ γυναῖκα μου, τὴ μαμά της καὶ τὸ Ριρή	2.—
7	Ἐισόδος στὸ Ζ. Κήπο	2.—
8	Δεῖπνο μὲ τοὺς ἰδιους	22.—
9	Στὴ γυναῖκα μου δι' ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως κάθε μῆνα	300.—
10	Μισθὸς τοῦ Ὀνεσίμου, τοῦ καλοῦ μου ταμιά	150.—
11	Ταχυδρομικὰ ἐπιστολῆς πρὸς τὸ γραφεῖον ὑπαλλήλων διὰ νὰ μοῦ εὔρῃ μιὰ δεσποινίδα γιὰ τὸ ταμείο, ἀντὶ τοῦ Ὀνεσίμου πού παραιτεῖται (ἓνα κορίτσι θὰ στοιχίσῃ καὶ λιγώτερα).	

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1	Ἐνας καινούργιος κονδυλοφόρος γιὰ τὴν Δαδ Σ. Ντενίς, τὴν νέα μου ταμιά	0,50
2	Ἐνα μελανοδοχεῖο καινούργιο, στουπόχαρτο κλπ. γιὰ τὴν Δαδ Στέλλα Ντενίς	3.—
3	Ἐύρισμα (ἂν καὶ δὲν εἶναι Κυριακή)	0,45
4	Ἐνα ἀμπά-ζοῦρ ἀπὸ μουσελίνα, γιὰ νὰ μὴ χτυπᾷ τὸ φῶς στὰ μάτια τῆς Δαδ Στέλλας	8.—
5	Ἐνα μαξιλάρι γιὰ τὰ πόδια τῆς Δαδ Στέλλας (ἐκεῖνο τὸ σκαμνὶ εἶνε πολὺ ψηλὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα)	5.—
6	Ἐνα μπουκετάκι βιολέττες καὶ ἀνθοδοχεῖο γιὰ τὸ ταμείο (κατὰ βᾶθος οἱ πελάτες προτιμοῦν πάντα ἓνα μαγαζὶ περιποιημένο).	6.—
7	Ἐύρισμα, σιδέρωμα μουστακιοῦ, φριξιδὸν βιολέττα	2.—
8	Ἐνας λαιμοδέτης καινούργιος	7.—
9	Ἐνα καλσὸν μῶβ (θὰ μοῦ τὸ παραδώσουν αὐριο)	10.—
10	Ἐνα γιλέκο ἀπὸ φανέλλα Καλτσονδέτες μεταξωτὲς μπλε-σιέλ	7.—
11	Ἐνα μπουκαλάκι «βιολέττα» γιὰ τὸ μουστάκι	5.—
12	Προπληρωμὴ στὸν κουρέα ἑνὸς μηνός: γιὰ καθημερινὸ ἔύρισμα καὶ σιδέρωμα μουστακιοῦ	7.—
13	Γλυκὰ γιὰ τὴ Δαδ Στέλλα	6.—
14	Μισθὸς ὑπηρετρίας	25.—
15	Λουτρό	3.—
16	Τηλεγράφημα, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ φίλου μου Ζουμῶ, πού εἶναι τάχα ἀρρωστος καὶ μὲ θέλει κοντὰ του γιὰ δουλειές, λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνο	2.—
17	Δεῖπνο σὲ ἰδιαίτερο διαμέρισμα μὲ τὴ Στέλλα	46.—
18	Ταξὶ ἐπιστροφῆς της στὸ σπῖτι της	6.—

ΣΤΕΛΛΑ

Τὸ μοναδικὸ ἐρωτικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἐμπόρου κ. ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΛΤΣΜΠΑΘ γραμμένο στὸ βιβλίο τῶν ἐξόδων.

1	Τράμ δικό μου	0,50
2	Στὴ γυναῖκα μου, τὴ μαμά της καὶ τὸν Ριρή γιὰ νὰ μῆμεινουν Κυριακὴ στὸ σπῖτι καὶ νὰ πᾶνε περίπατο στὸ δάσος, ἔξοδά τους	2.—
3	Γεῦμα γιὰ δύο ἄτομα, παραγγελία γιὰ τὸ σπῖτι τῆς Στέλλας	22.—
4	Δυὸ διακεκριμέναις θέσεις στὸ θέατρο, ἀπογευματινὴ Σ' ἓνα φτωχὸ στὴν ἔξοδο τοῦ θεάτρου	30.—
5	Δεῖπνο στὸ σπῖτι τῆς Στέλλας	0,50
6	Τράμ δικό μου	28.—
7	Στὴ γυναῖκα μου, ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως κάθε μῆνα	0,50
8	Τρεῖς μισθοί, προπληρωμὴ στὴ Στέλλα.	250.—
9	Μιὰ ὁμπρέλλα γιὰ τὴν πεθερά μου, πού ἔχασε πάλι τὴ δική της	300.—
10	8.—	

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1	Ἐνα μενταγιὸν χρυσὸ γιὰ τὴ Στέλλα	200.—
2	Μιὰ δωδεκάδα κομπιναῖζόν γιὰ τὴ Στέλλα μου	380.—
3	Γιὰ τὴ Στελίτσα μου : 6 κουτιά πούδρα ἄσπρη καὶ 6 κουτιά ρασέλ	75.—

4	Γιὰ τὸ Στελλάκι μου δώδεκα ντουζίνας ροῦζ γιὰ τὰ χεῖλη σ' ἓνα βελουδένιο κουτάκι	90.—
5	Τελευταῖος μισθὸς ὑπηρετρίας (κάτι πρέπει νὰ κἀν κι' ἡ γυναῖκα μου στὸ σπῖτι νὰ περνᾷ ἡ ὥρα της)	25.—
6	Μισθὸς καμαριέρας τῆς Στελλούλας μου	35.—
7	Στὸν ἀδελφὸ τῆς χρυσοῦς μου τῆς Στέλλας (μοῦ τὸν παρουσίασε σήμερον, εἶναι φαίνεται χωρὶς δουλειὰ τὸ καυμένο σπῖτι) εἰς χεῖρας τῆς ἰδίας	100.—
8	Μιὰ τουαλέτα βελουδένια γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου τὸ Στελλάκι	450.—
9	Ἰὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς Στελλίτσης μου (ὁ καυμένος ἀκόμα νὰ βρῇ δουλειὰ)	100.—
10	Ἐνα βελουδένιο καπέλλο γιὰ τὸ Στελλάκι μου τὸ γλυκὸ	125.—
11	Γιὰ τὸν Ἐρνέστο (τὸν ἐξάδελφό τῆς Στελλούλας μου)	100.—
12	Στὴ γυναῖκα μου γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ	150.—
13	Μιὰ βαμβακερὴ ὁμπρέλλα γιὰ τὴ μαμά της, πού ἔχασε πάλι τὴν ὁμπρέλλα της	4.—
14	Γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀνώνυμη καταγγελία πού πήρα χτές, στὸ Πρακτορεῖο «ὁ Φάρος» γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ Στέλλα	40.—

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1	Γραμματόσημο ἐπιστολῆς πρὸς τὸ γραφεῖον ὑπαλλήλων γιὰ νὰ μοῦ εὔρῃ ἓναν ταμιά (χθὲς ἀπελύθη ἡ Δνίς Σ. Ντενίς)	0,50
2	Γιὰ τὸ μεταξωτὸ φόρεμα τῆς γυναίκας μου	240.—
3	Μιὰ ἀληθινὴ αἰγκρέττα γιὰ τὸ καπέλλο τῆς γυναίκας μου, ὅπως τὴ λαχταροῦσε ἀπ' τὴ μέρα πού παντρευτήκαμε	200.—
4	Δυὸ κοστοῦμια γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Ριρή	180.—
5	Ἐνα ἐξόλινο ἄλογο καὶ ἄλλα παιχνίδια τοῦ Ριρή μου	68.—
6	Ἐνα ζευγάρι παντοφύλες γιὰ μένα	7.—
7	Μισθὸς τῆς νέας μας ὑπηρετρίας	30.—
8	Ἐνα θεωρεῖο γιὰ τὴν αὐριανὴ ἀπογευματινὴ στὸ θέατρο	90.—
9	Μιὰ μεταξωτὴ ὁμπρέλλα, μὲ χεῖρι χρυσὸ, γιὰ τὴν ὑπερόχη πεθερούλα μου, πού ἔχασε πάλι τὴν ὁμπρέλλα της	75.—
10	Ἐνα ζευγάρι λευκὰ γοβάκια γιὰ τὴ γλυκεῖα γυναῖκό μου	75.—
11	Στὴ γυναῖκα μου γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ ὅπως κάθε μῆνα	500.—
12	Γιὰ ἔύρισμα ὡς συνήθως	0,45
13	Ἀνθοδόση γιὰ τὰ γενέθλια τῆς χρυσοῦς γυναικούλας μου	15.—

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ήρχηστρα από σκύλους

Ο Τζιάκομο Γκαλλάρτι είχε την εμπνευση να σχηματίσει την πρωτότυπότερη όρχηστρα του κόσμου και κάνει τώρα χρυσές δουλειές στέλνοντας το πρόγραμμά του «δια του αέρος» από τους μεγάλους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Νέας Υόρκης.

Τα όργανα της όρχηστρας του εφευρέστη Τζιάκομο είναι τρία... λαρύγγια σαράντα σκύλων, τους οποίους έχει διδάξει να γαυγίζουν σε διάφορους τόνους. Η φωνή κάθε σκύλου, σε πλάτος και ένταση, αντιστοιχεί με μια νότα της μουσικής κλίμακος και η αλλαγή του τόνου με «διέσεις» και «υφέσεις». Αναλόγως του χρόνου και τόνου όποιον κάθε σκύλος γαυγίζει και του ρυθμού—πηγαίνουν δε και τα δυο θαυμάσια, χωρίς στη θαυματουργή «μπακέτα» του Γκαλλάρτι—σχηματίζεται ολόκληρη σειρά αρμονικών ήχων και συνεπώς... μουσική έκτελεση.

Ο Γκαλλάρτι έκοπασε τρία ολόκληρα χρόνια για να σχηματίσει και εκγυμνάσει την όρχηστρα του. Έχει ασφαλίσει κάθε σκύλο του προς πενήντα χιλιάδες δολάρια. Οι... άνθρωποι μουσικοί ασφαλιζονται για λιγότερο ποσόν...

Ποιές είναι ωραιότερες;

Μεταξύ δύο Αμερικανών αστρονόμων, διεξάγεται τας ημέρας αυτές δεινή μάχη από των στηλών του περιοδικού «Η Επιστήμη δι' όλους» γύρω από ένα πολύ περίεργο θέμα.

Ο κ. Ουίλλιαμ Καίνιξθον, Ισχυρίζεται ότι οι κάτοικοι του Αρεως έχουν πρόσωπον επίμηκες, με ρίνα μακράν ως ρύγχος ξιφία και τρεις όφθαλμούς έξω από το λαιμό του προσώπου και έγγυς του λαιμού δώδεκα κτλ. Αντιστρόφως ο Τζιμ Σμιθ διατείνεται ότι οι κάτοικοι του Αρεως είναι ολίγων πολυτιμότεροι από τους κατοίκους της γης, αλλά πολύ περισσότεροι ωραίοι από τους τελευταίους. Οι γυναίκες ιδίως του Αρεως λέγει ο Σμιθ, με την μακράν κατσαράν κόμην των και τους γλαυκούς εκφραστικούς όφθαλμούς των είναι θαύμα όμορφας.

Θα διερωτάσθε τώρα, πώς έμορφωσαν τας τας αντισέτους αυτές γνώμας οι ως άνω Αμερικανοί επιστήμονες, την στιγμήν μάιστα που ούτε κανείς των εταξιδεύσεν εις τόν Αρην, ούτε τηλεσκοπία τήσιν εντάσσεως, ώστε να βλέπουν τί γίνεται εκεί επάνω έφευρον. Απλούστατα, ο πρώτος έκαμε πειράματα επικοινωνίας με τόν γειτονικόν αυτόν πλανήτην μας διά του υπνωτισμού, χρησιμοποίησας ως μέντιουμ μία πάρα πολύ άσχημη γεροντοκόρη. Αντιθέτως ο άλλος χρησιμοποίησε ως μέντιουμ την ωραιότητα ήθοιο Μάριου Σβίγκσον. Καί ως εικός, κάθε μέντιουμ είδε τούς Αρειανούς... κατ' εικόνα και όμοίωσιν.

Πωλείται... αίμα άγνό κλπ.

Η μέθοδος της μεταγγίσεως αίματος είναι σε μεγάλη κλίμακα εν χρήσει στην Αμερική, λόγω των καλών αποτελεσμάτων που δίνει. Οι άνθρωποι που έχουν αίμα «καλής ποιότητας» και είναι διατεθειμένοι να δεχθούν μια άφαιμαξη για να σώσουν ένα συνάνθρωπό τους, είναι περιζήτητοι.

Τώρα με την άεργια, που μαστίζει τις λαϊκές τάξεις, πολλοί νέοι έχουν κάνει επάγγελμα τη χορήγηση του αίματός των σε ασθενείς. Επειδή δε η άμοιβή είναι γενναία, όσοι είχαν την τύχη να έχουν άγνό αίμα, κάνουν χρυσές δουλειές.

Μα δεν άργησε και σ' αυτό τόν κλάδο των «μπίζινες» η άρχιση ο συναγωνισμός. Και τότε οι αίματοδότες για να μην ξαναγίνουν άεργοι, κατέφυγαν στη διαφήμιση. «Ετσι έφγυράρισε στις στήλες των έφημερίδων η πρώτη σχετική άγγελία.

«Πωλείται αίμα άγνό, άρίστης ποιότητας, καταλλήλστατον διά μεταγγίσεις. Πιστοποιητικά των καλύτερων βιολ. εργαστηρίων. Απευθυντέον κλπ.»

Τώρα ζητούνται οι... αιμοδιψείς!

Τί κρίμα!

Ο Πολωνός Στανίσλας Ταρπέτσκι ασφαλώς είναι ο μεγαλύτερος χασομέρης του κόσμου. Άλλοιωτικά δε μπορεί να χαρακτηριστεί ο άνθρωπος αυτός που έχασε τέσσερα ολόκληρα χρόνια για να χτίσει ένα ολόκληρο σπίτι σε έμβαστον τεσσάρων τετραγωνικών μέτρων με μόνα υλικά... τα ξυλάνια καμμένων σπέρτων.

Τό σπίτι αυτό, αρχιτεκτονικώς τέλειο και με όλα του τα εξαρτήματα, γκαράζ, αυλή κλπ, είχε τώρα έκτεθειμένο προς κοινόν θαυμασμόν. Τό περιεργότερο δε απ' όλα είναι ότι ο Στανίσλας είχε την ύπομονή να πλέξει κατ' οποιονδήποτε τρόπον τα ξυλάνια των σπέρτων, ώστε να φτιάξει τούς τοίχους, τα παράθυρα, τις πόρτες, τις κολώνες όλα γενικώς, χωρίς να μεταχειρισθί καμιά συγκολλητική ουσία. Όλοι δε όμολογούν ότι τό σπίτι είναι στερεώτατο, τηρουμένων δε των αναλογιών είναι καί... αντισεισμικό.

Κρίμα που για να χτισθί παρόμοιο σπίτι σε μέγεθος... κατοικίσιο, θα χρειασθούν σαράντα χρόνια και είκοσι τόννοι καμμένων σπέρτων! Άλλοιωτικά θα έλυετο ασφαλώς πρακτικώτατα τό ζήτημα της στέγης.

«Σερσέ λά φάμ!»

Στό Βερολίνο συνελήφθη τις τελευταίες αυτές μέρες ένας μεγάλος άπατεών, ο οποίος είχε μεταχειρισθί μια πολύ πρωτότυπη μέθοδο για να κατακλέβη τις ασφαλιστικές εταιρίες. Μ' έπιμονες και συστηματικές προσπάθειες είχε κατορθώσει να εξαρθρώση τό χέρι του από τόν άμμο, με τρόπο όμως που μπορούσε να βάζη τό κόκκαλο στη θέση του και να τό έκτοπιζή όποτε ήζελε.

Συνοδευόμενος από τη γυναίκα του, τη μόνη που ήξερε τό μυστικό, έχρησιμοποίησε ως έξης την περίεργη αυτή ιδιότητα του χεριού του: έμπνευσε δυνάμεις στην κίνηση των κεντρικών λεωφόρων και όταν αντίκρυζε από μακριά τό αυτοκίνητο κανενός πολυεκατομμυριούχου, που έφρόντιζε από πριν να τό «μαρκάρη», κατόρθωνε μ' εξαιρετική δεξιότητα κι έπεφτε μπρός από τό αυτοκίνητο, δήθεν ότι έχτυπήθηκε από αυτό. Η γυναίκα του τότε έμπνευσε τις φωνές ότι της σκότωσαν τόν άνδρα της, ή κίνησις έσταματούσε, έτρεχαν οι αστυφύλακες και μετέφεραν τόν τραυματία αναίσθητο (!) στό νοσοκομείο. Εκεί γινόνταν ή διάγνωση, πάντα στερεότυπη: «έξαρθρωσις του δεξιού άμμου». Ο τραυματίας ένοσηλεύετο και ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου, που ήταν ασφαλισμένος για παρόμοια δυστυχήματα, παρέπεμπε την ύπόθεση στην Ασφαλιστική Εταιρία, ή όποια έπληρωνε ένα άρκετα σεβαστό ποσόν ως αποζημίωση στόν «παθόντα».

Ο άπατεών άφου έτισέπωνε τά λεπτά... έπανελάμβανε τό πείραμα σε άλλη πόλη. Πέφτοντας από τό αυτοκίνητο των πλουσίων, που άφινε να τόν χτυπήσουν έλαφρά, έβγαζε τό δόσούν του βραχίονος απ' τη θέση του... Με τόν τρόπο αυτό είχε πάρει πέντε αποζημιώσεις στη Νέα Υόρκη, τρεις στό Σικάγο, δύο στό Λονδίνο και έξη στό Βερολίνο, τη Δρέσδη, και τό Αμβούργο. Τελευταία όμως τά χάλασε με τη γυναίκα του και αυτή τόν πρόδωσε και συνελήφθη.

Όστε παντού...σερσέ λά φάμ! Αν και στην περίπτωση αυτή ή γυναίκα δεν είχε άδικο, γιατί στην άστυνομία άπεδείχθησαν και τά δικά της παιδια έξαρθρωμένα... από τό ξύλο, που τήν έδωσε ο μεγαλοεπιχειρηματίας σύγγος της εις στιγμάς... τρυφερότητας.

Κρεμαστά.... σπίτια και άεροδρόμια!

Ός τώρα είχαμε άκούσει για κρεμαστές γέφυρες και για τούς κρεμαστούς κήπους. Νά όμως που ή χώρα των παραδόξων, ή Αμερική, μας στέλνει την πληροφορία ότι στό μέλλον θα έχουμε και κρεμαστά σπίτια και άεροδρόμια. Δέν πρόκειται βέβαια, πρός τό παρόν, ούτε για ούρανοξύστες κρεμαστές, ούτε για συνοικίες ή κρεμαστές πόλεις. Αυτά ίσως γίνουν άργότερα με τη φάρα που πήρε ή φαντασία των μηχανικών και ή μανία μερικόν δολαριούχων να έπιζητούν τό πρωτότυπο, τό σπάνιο και τό καταπληκτικό.

Τό κρεμαστό σπίτι, που έτοιμάζεται ήδη εν μικρογραφία από ένα εύφανταστο άπόφοιτο του Πρακτικού Κολλεγίου, τόν Τζέημς Ντάβενπορτ, δεν θα είναι μεγαλύτερο από ένα βαγόνι σιδηροδρόμου και θ' αποτελέσται από κοιτώνα, σαλονάκι, κουζίνα και λουτρό. Όλα μικροσκοπικά και με θαυμαστή οικονομία χώρου. Στό σπιτάκι αυτό, που θα κρεμασθί από τις κορυφές δυο αντικρυμένων βράχων και θα αιώρηται πάνω από μία μαγευτική κοιλάδα, θα... παραθερίση ο νεαρός έφευρέτης, ο όποιος θα βγάλη, είρησθω εν παρόδω, και τά ξερόδα του από κάποια κινηματογραφική εταιρία, που έσκέφθηκε ότι τό κρεμαστό σπίτι θα είναι ιδεώδης έρωτική φωλιά για κινηματογραφικό έργο.

Όσον άφορά την πρακτική έφαρμογή των κρεμαστών σπιτιών, φαίνεται πως αυτή κυρίως ενδιαφέρει τούς επιστήμονας και μερικούς μανιακούς κυνηγούς και όρειβάτας, που θέλγονται από τόν ίλιγγο του κενού. Αν όμως ή ιδέα έπιτύχη, όπως πιστεύεται, ο έφευρέτης έχει σκοπό να προχωρήσει πολύ πιο πέρα και να τοποθετήση άνάμεσα στις άτέλειωτες σειρές των βουνοκορφών της βορειοδυτικής Αμερικής κρεμαστά άεροδρόμια, που θα σώσουν τά έμπορικά άεροπλάνα από τις καταστροφές, τις τόσο συχνές στις περιοχές εκείνες.

Τό τελευταίο, έκτός του ότι θα είναι εφ'εργετικό για τούς ταξιδεύοντας έναερίως, θα είναι συγχρόνως και τό σημαντικότερο από όλα τά θαύματα της μηχανικής. Φαντασθήτε ένα άεροδρόμιο κρεμασμένο άνάμεσα σε δυο βουνά! Εκτός αν ο νεαρός μηχανικός άποτύχη και... κρεμασθί ο ίδιος.

Η φωτογραφία πού... μιλάει

Την πιό παράδοση φωτογραφία του κόσμου την έφτιαξε ασφαλώς ο Ουίλλιαμ Μπράιτον. Είναι ή φωτογραφία της μητέρας του, ή όποια κάθε πρωί του λέει «Καλημέρα, Ουίλλιαμ».

Παράδοξο και καταπληκτικό! Και όμως ο μηχανισμός της «όμιλούσης φωτογραφίας» είναι απλούστατος. Γύρω από τη φωτογραφία είναι κολλημένη μια λεπτή ταινία από τζελατίνη, πορόμοια με τις φωνοληπτικές ταινίες του κινηματογράφου, στην όποια είναι άποτυπωμένες υπό μορφήν «φωτεινών χαραγών» οι λέξεις «Καλημέρα Ουίλλιαμ». Τό παίσιο της φωτογραφίας, που είναι όγκωδέστερο από τό συνηθισμένα κρύβει τόν «μετατροπέα» και τό «μεγάφωνο», μικροσκοπικά έννοείται και τά δυο. Μόλις οι πρώτες άκτίνες του ήλιου περάσουν από τις φωνητικές χαραγές της ταινίας, μεταβάλλονται διά του μετατροπέως σε ήχους—όπως και στόν κινηματογράφο περιπου—και άκούονται εύκρινέστατα μέσα από τό μεγάλο.

Μά την αλήθεια, ο Μπράιτον μπορεί να πη ότι έκαμε κάτι χαριτωμένο.

Ένας άνθρωπος που καπνίζει... ένών κοιμάται...

Στόν Καναδά ζή ένας γάλλος, ο Ζαν Τελμπώ, ο όποιος ασφαλώς έχει τό ρεκόρ της νικοτινιάσεως. Ο άνθρωπος αυτός, που όπως λέει, άρχισε να καπνίζει... πριν γεννηθί, γιατί ή μητέρα του ήταν μανιακή καπνίστρια, καπνίζει διαρκώς, χωρίς να σταματήσει καθόλου, από την έποχή που ήταν άκόμη παιδί. Ανάβοντας τό ένα σιγαρέττο πριν σβύση τό άλλο.

Αλλά δεν έσταμάτησε ως έδω. Εύρηκε τρόπο ο άθεόφοβος να καπνίζει και όταν κοιμάται ακόμα! Διπλα στο κρεβάτι του, τοποθετεί επάνω σ' ένα ειδικόν τραπέζακι φύλλα καπνού, που καλούνται από ένα άναμμένο ηλεκτρικό σύρμα. Ο καπνός κατευθύνεται από ένα βαποριζατέρ, έπίτηδες φτιαγμένο, στό πρόσωπό του και έτσι ένών κοιμάται, τόν αναπνέει...

Εν τούτοις ο καπνός δεν φαίνεται να τόν έχη βλάβη και ένα μεγάλο έργοστάσιο σιγαρεττών τόν μεταχειρίζεται, αντί άδροτάτης άμοιβής, για τη διαφήμιση των προϊόντων του.

Ο Ζαν Τελμπώ λέει ότι καπνίζει και

τη νύχτα από οργανική ανάγκη. Οι κακές γλώσσες όμως διατείνονται ότι τό κάνει κατά συμβουλήν του αϊωνίου «μάνετζε» για διαφήμιση.

Θά μποτιλιαρισθί ό...ήλιος;

Ένας Ιάπων φυσικός άνήγγειλε ότι εύρηκε μηχανήμα, με τό όποίο θα μπορ ή ν' άποθηκεύη τη θερμότητα του ήλιου για πολλούς μήνες και θα τη χρησιμοποιή για τη θέρμανση των σπιτιών τό χειμώνα ή και για άλλους βιομηχανικούς σκοπούς, που δεν άπαιτούν θερμότητα σε βαθμό ζέσεως. Ο Ιάπων σοφός διατείνεται ότι κατόρθωσε να περιορίση με την έφευρέση του στό έλάχιστο την «δι' έκτροπής και άκτινοβολίας» άπώλειαν του θερμαντικού, σε τρόπο που να παραμείνη στη συσκευή του σε μεγάλες ποσότητες και ν' άποδίδεται σχεδόν άκεραία.

Η έφαρμογή της πραγματικά εύεργετικής αυτής έφευρέσεως θ' άποδείξη αν ο Ιάπων φυσικός έπέτυχε, ότι ζητούσε. Απομένει έπίσης ν' άποδειχθί αν ή ήλιακή θερμότης του «κουτιού» θα είναι πού φθνήη από την θερμότητα του άνθρακος.

Πάντως είναι κρίμα που δεν ζή για ν' άλλαξή από χαρά κάποιος παλιός τρόφιμος του ψυχιατρείου μας, που ήθελε να... μποτιλιάρη τόν ήλιο. Ίσως και να κατήγγειλε τόν Ιάπωνα σοφό ότι του... έκλεψε την έφευρέση του.

Ο δικαστής έσάστισε!

Μία πολύ περίεργη δίκη έγινε πρό ήμερών στην Αγγλία. Ένας εργάτης άνθρακωρυχείου ζητούσε διαζύγιο από τη γυναίκα του, γιατί είχε την κακή συνήθεια να καταλαμβάνεται από νευρικές κρίσεις, οι όποιες έσοπούσαν... στην πλάνη του. Όταν ή τρυφερά σύζυγος βρισκόταν υπό τό κράτος των έξημιμένων νεύρων της, έσπαζε κυριολεκτικά στό ξύλο τό έτερον ήμισύ της. Επειδή δε οι γιατροί, που την έέτασαν έγνωμάτευσαν ότι τό νόσημα είναι χρόνιο και άνιστο, ο δυστυχής εργάτης ζήτησε από τό Δικαστήριο να τόν άπαλλάξή από τη μαρτυρική αυτή συζυγική ζωή.

Η γυναίκα του όμως έξ άλλου διεμαρτύρετο ότι πράγματι μόν υποφέρει από νευρικές κρίσεις αλλά ποτέ δεν έδειρε τόν άντρα της. Καί για ν' άποδείξη όσα έλεγε, είχε καλέσει τρεις μάρτυρες. Έδω δε είναι τό κωμικό σημείο της υποθέσεως:

—Πώς γνωρίζετε ότι ή κυρία δεν σνηθίζει να δέρνει; ρωτά ο δικαστής τόν πρώτο μάρτυρα.

—Τό ξέρω, άπαντά αυτός, γιατί έχρημάτισα επίτριάχρονα...σύζυγος της.

—Και σεις; ρωτά τόν δεύτερο.

—Είμαι εις θέσιν να τόν γνωρίζω, άπαντά ο μάρτυς, γιατί υπήρξα... έραστής της κυρίας πριν παντρευθί.

—Και σεις πώς τό ξέρετε; ρωτιέται και ο τρίτος μάρτυς.

—Εγώ τό ξέρω, ήταν ή άπάντηση, γιατί είμαι... γιός της και δεν άκουσα ποτέ κανένα... «μπαμπά» να παραπονεθί για τέτοιο πράγμα.

Πρό της πολυσυνθέτου αυτής οικογενείας και ο φλεγματώδης άγγλος δικαστής φαίνεται ότι έσάστισε και έπεφυλάχθη να έκδώση άπόφαση.

Ο ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΑΜΝΤ-ΕΛ-Α'Ι'Λ

“Ελα μαζί απόψε και δέ θα χάσης, μου είπε
ο Χόλλυ εκείνο το βράδι.

Τόν ακολουθήσα βέβαιος πώς δεν θ’
πήγαινε χαμένη ή βραδυά μου, και

ύστερ’ από αρκετή ώρα
μπαίναμε σ’ ένα κα-
φενείο, πέρα, στο βάθος
του παλιού Πόρτ-Σά-
ιντ, γεμάτο ναυτες. “Η-
τανε μιά περιέργη αϊ-
θουσα, όπως όλες οι χα-
μηλές, γιεμάτες καπνό
και μπόχα σάλες που
συχνάζουν οι ναύτες,
σ’ όλα τα λιμάνια του
κόσμου.

Σε λίγο ήρθε κι’ έκα-
τσε στο τραπέζι μας
ένας γερο-θαλασσινός
κι’ ενώ έγω κατά την
παλιά μου συνήθεια, έ-
περνα σκίτσα απ’ το ά-
φθονο ύλικό που είχα

μπροστά μου, έπιασε κουβέντα με τόν σύντροφό μου. “Ο
Χόλλυ έκανε πώς δεν πίστευε τα λόγια του για να τόν
φέρη με τρόπο να μάς διηγηθί την ιστορία του με όλες
της τις λεπτομέρειες :

— “Ας τα, Στάνλεϋ, το ούϊσκυ σε ζάλισε και παραμιλάς.
“Ολοι μας ξέρουμε καλά πως ή «Ρωσσία» φάνηκε για τε-
λευταία φορά στο φάρο του Περύμ κι’ από τότε πάει, χά-
θηκε, Δέν βρέθηκαν ούτε συντρίμματα, ούτε πτώματα που-
θενά και όμως πήρε μαζί της 400 ψυχές. Καί τώρα θέλεις
έσύ να σε πιστέψουμε πως ήσουν στο ναυάγιο και πως
μονάχα έσύ γλύτωσες... “Αστ’ αυτά και δέν περνάνε !

“Ο Στάνλεϋ άδειασε σιγά-σιγά το ποτήρι του, κυττάζον-
τας τους καπνούς που άρροκυλούσανε πάνω απ’ τα κεφά-
λια μας, παράγγειλε άλλα τρία «ούϊσκυ και σόδα» κι’
έπειτα, κλείνοντας τα μάτια του και καμπουριάζοντας
τους ώμους του, φαινότανε να κάνει μεγάλη προσπάθεια
για να συγκεντρώσει και να φρεσκάρη τις άναμνήσεις του.
Κάπου-κάπου μιά ανατριχίλα τόν τάραζε και ρυτίδωνε
άπαισία το θαλασσοδαρμένο πρόσωπό του. “Ο Χόλλυ και
γώ ούτε σαλεύαμε απ’ τη θέση μας, μη τυχόν και τόν τα-
ράξουμε εκείνη τη στιγμή.

“Αξαφνα άνασηκώθηκε λιγάκι, άνοιξε όρθάνοιχτα τα μά-
τια του, σαν τα παιδιά όταν εϋπνοϋν άπότομα, τρομαγ-
μένα από κακό όνειρο: “Αν δέν σάς πειράζει, είπε με
φωνή που προσπαθούσε να τήν κάνει σταθερή και ψύχραιμη
θά σάς τα διηγηθώ όλα, όπως έγιναν και πως μιά νύχτα,
άπάνω στη «Ρωσσία» στραγγάλισα μισόγυμνη τη γυναίκα
με τα μαργαριτάρια... “Υστερα, μπορείτε να με κάνετε
ό,τι σάς άρέσει, δέν σκοτίζουμαι πιά για τίποτα... “Ακούστε:

“Ημουνα τιμονιέρης στη «Ρωσσία» καθώς γυρνούσαμε απ’
τη Βομβάη για το Λονδίνο. Θάλασσα λάδι, όλα πηγαίνανε
πρίμα. Είχαμε άπάνω από διακόσους έπιβάτες, και τι έπι-
βάτες ! “Ολο άριστοκρατία. Στεκόμουν, θυμοϋμαι, πολ-
λές φορές στα παράθυρα της τραπεζαρίας καθώς πήγαινα
να παραλάβω ύπηρεσία και τους κύτταξα. Θαύμαζα με ά-
πληστία τις γυναίκες με τους γυμνούς ώμους, φορτωμένες
διαμαντικά. “Όταν ανέβαινα ύστερα στη γέφυρα, καθώς
κρατούσα το τιμόνι, στραφοκοποϋσαν άκόμα μπροστά
στα μάτια μου τα μπριγιάντια και τα ρουμπίνια τους. Οι
πιο δύσκολες στιγμές για μένα ήτανε όταν μερικές απ’
τις γυναίκες έρχόντουσαν να δούνε κρυφά τόν άξιωματικό
της ύπηρεσίας. Στεκόμουν άρθιος, σφίγγοντας τα δάχτυλά
μου άπάνω στο τιμόνι ενώ τα διαμαντικά τους βγάζανε
φλόγες μπροστά στα μάτια μου κι’ έβλεπα τα στήθια τους
ν’ άνεβοκατεβαίνουν... Κάθε μέρα έννοιωθα τήν τρέλλα
να με κυριεύη όλο και περισσότερο. Περνούσε απ’ το νοϋ
μου ή σκέψη της άρπαγής, της κλεψιάς καθώς με ζάλιζαν
τ’ άκριβά τους άρρωματα άνακατεμμένα με τη μυρωδιά του
κόρμιου τους. Τη νύχτα άνειρευόμουν γυμνές νεράιδες
να παίξουνε με σωρούς από χρυσαφικά και πετράδια. Τα
νερά όλόγυρά μου καθώς άφρίζανε τάβλεπα να σκορποϋνε

μιά βροχή από ζαφείρια, ρουμπίνια και
σμαράγδια.

“Όταν φτάσαμε στο “Αντεν και βγήκα
έξω είχα μιά μοναχή σκέψη: να πιω όσο

μπορώ, να μεθύσω... “Υστερ’ από
μιά ώρα γύρισα στο πλοίο τύ-
φλα στο μεθύσι. Το βράδι κου-
τά-στραβά έκανα τη βάρδια μου,
μόρεσα όμως να σταθώ ήσυχος
τά λίγα λεπτά που γυναίκες ήρ-
θανε πάλι άπάνω στη γέφυρα.

Το πρωί είδα μεγάλες έτοιμασίες
στο σαλόνι: στις πέντε το άπόγεμα
θα δίνανε χορό για να γιορτάσουνε

την είσοδό μας στην “Ερυθρά Θάλασσα.
“Όταν λοιπόν άρχισε πιά ο χορός πρέ-
τει να περνούσαμε, πού λές, έγω απ’ το
Περύμ. Θυμοϋμαι, είχε άρχισι να βρα-
δυίζει, ή νύχτα έπεφτε σιγά-σιγά. Στα δυ-
τικά, κατά το μέρος που είχε χαθή ο
ήλιος, είδα τότε να μαζεύουνται βαρεία
συννεφια, σκούρα, σαν καπνός πάνω απ’
τη φωτιά. “Η θάλασσα ήταν άκόμα ήσυχη,
τα βώδια όμως μέσα στ’ άμπάρι, νοιώθοντας τη μπόρα να
ζυγώνη, μουκάνιζανε ταραγμένα.

Τήν ώρα που άνέβαινα για τη βάρδια μου, το γλέντι είχε
φουρνώσει για καλά. Μέσα στο σαλόνι, κάτω απ’ τα πολύ-
χρωμα φώτα ο χορός ήτανε στο φόρτε του. Κόλλησα, θυ-
μοϋμαι, το πρόσωπό μου στο χοντρό γυαλί του παραθύρου
και κύτταξα: Οι γυναίκες άφιναν γυμνά τα μπράτσα τους
και τους ώμους τους φορτωμένους από μαργαριτάρια, δια-
μάντια και χρυσάφι. Ζαλιζόμουν να τις βλέπω που χο-
ρεύανε: ήτανε σαν να έβριχνε κανείς τα διαμάντια και τα
πετράδια με τις φουχτες ! “Όπως στα παραμύθια της Χαλι-
μιάς... “Επί τέλους, με δυσκολία ξεκόλλησα από κείνο το
παράθυρο, πήγα κι’ έβαλα το άδιάβροχό μου—ήμουνα βέ-
βαιος πως θα μάς έπιανε ή μπόρα—κι’ άνέβηκα στη γέ-
φυρα. Κι’ αλήθεια, κατά τις δέκα άρχισε να σηκώνεται ο
άγέρας. “Ενα δυιατό κύμα χτύπησε άπότομα το πλοίο κι’

άκούστηκε απ’ το
σαλόνι ή φασαρία
των γυαλικών και
των δοχείων που
πέσανε χάμω. “Αρ-
χίσαμε πιά να κου-
νιώμαστε. Καθώς
κρατούσα το τιμό-
νι παρατήρησα
πως τριβούσαμε
γραμμή άπάνω
στο μπουρίνι. Με-
γάλα κύματα άρ-
χισαν να σαρώ-
νουν το κατάστρω-
μα στην πλώρη.
Και όμως, το γλέ-
ντι εξακολουθοϋ-
σε. “Ακουα τη μου-
σική και το ποδο-
βολητό των ζευ-
γαριών. Κατά τα
μευάνυχτα όμως ή
μπόρα δυνάμωσε,
ο χορός σταμάτη-
σε κι’ είδα μερι-
κούς κυρίους και
κυρίες μαζί μ’ έ-
ναν καμαρώτο να
φέρνουν ένα ποτή-
ρι παγωμένη σα-
μπάνια στον άξιω-
ματικό της ύπηρεσίας, τόν
Γιούκς. Καλό παλληκάρι ο

Γιούκς, Θεός σωρέστον ! Μπήκανε
στην καμπίνα κι’ άρχισαν να κουβεν-
τάζουνε πίνοντας το παγωμένο κρα-
σί, που άφριζε μέσα στα ποτήρια. “Η
μπόρα όλο και δυνάμωνε. “Η «Ρωσσία»,
σαν ένα πελώριο παιχνίδι σκαμπανέ-
ραζε άπάνω στ’ άφρισμένα κύματα.

Με μεγάλο κόπο κρατούσα το πλοίο
στο δρόμο του, ενώ προσπαθούσα
να φανταστώ τι γινότανε πίσω μου.
Πήγανε με τα ποτήρια στο χέρι, ενώ
η θάλασσα γιέμιζε άφρους τη γέ-
φυρα. “Αξαφνα ένα κύμα ήρθε ο-

κάρβω κι’ έπεσε με όρμη
άπάνω στη γέφυρα. Με
έπληξε κατάμουτρα και
καθώς σκούπιζα την άρμη
από τα μάτια μου άκου-
σα πίσω μου, άνάμεσα
στη φασαρία των σπα-
ρμένων ποτηριών, τις τρο-
μαγμένες φωνές των γυ-
ναικών. Τότε άνοιξε ή
πόρτα, βγήκ’ έξω ο Γιούκς
και τόν άκούω να λέη :

—“Ότε να έπιχειρήσετε να φύγετε ! Θα σάς άρπάξ’ ή
θάλασσα. “Εδώ δέν έχετε φόβο, περιμένετε να περάση ή
βύρλλα.

Τόν άκουσα ύστερα να μανταλώνη την καμπίνα κι’ έτρε-
ξε βιαστικός κοντά στον Κυβερνήτη.

Οι ναύτες δουλεύανε βαρεία και με μεγάλη δυσκολία.
Κάθε στιγμή πελώρια κύματα σαρώνανε τη γέφυρα όλο-
κληρή. Μέσα σε κείνο το βουϊτό άκούστηκε μιτ ξερή
κραυγή: “Στόπ ! “Ο Γιούκς έδωκε άμέσως το σινιάλο στη
κραυγή: “Ακουσα τόν ήχο του κουδουνιού. “Εξαντλημένος,
μόλις μπορούσα πιά να κρατηθώ άπάνω στη ρόδα του τι-
μονιού. “Ακουσα τα σύρματα του τηλεγράφου μας καθώς
κόπταναν κι’ έπесαν χάμω, έπειτα βρεθήκαμε σε τρομερό
σκοτάδι. Λίγο άργότερα είδα τόν κυβερνήτη ν’ άπλώνη το
χέρι του μέσα στη νύχτα και τους άξιωματικούς να κυτ-
τάζουσε στο σκοτάδι προς το μέρος που έδειχνε. Μιά στιγ-
μια λάμψη φάνηκε στον όρίζοντα και χάθηκε άμέσως.

Μόρεσα να καταλάβω: Βρισκόμαστε στα νότια του
Κραντ Χανς κι’ ή λάμψη ήτανε απ’ το φάρο του “Αμντ-
Ελ-Α’Ιλ. Τό έζέρετε το στενό, άνάμεσα σε δυό ξερονήσια,
μόλις δυό μίλια.

Μα τραβήξουμε κατ’ εκεί; κίνδυνος ναυαγίου. “Εκείνη τη
στιγμή είδα πάλι το πρόσωπο του Γιούκς κολλημένο στο
γυαλί κι’ τόν άκουσα να ούρλιάζει :

““Όλο άριστερά !” Τόν κύτταξα κατά πρόσωπο, άποβλα-
μένος, χωρίς να κουνηθώ. Δέν έβλεπα παρά μονάχα τα
μάτια του που άστράφτανε μέσα στο σκοτάδι σαν δυό πε-
λώρια διαμάντια. “Εκείνη τη στιγμή κύριε, τρελλάθηκα.

““Όλο άριστερά !”
Τό πρόσταγμα σέπασε το μουγγρητό του άγέρα. Δέν
κουνήθηκα. Το πρόσωπο του Γιούκς εξαφανίστηκε για μιά
στιγμή κι’ έπειτα μέσα στο κρότο των τζαμιών που σπά-
σαν άνοιξε ή πόρτα της τιμονιέρας κι’ ο άξιωματικός ώρ-
ησε άπάνω μου. Σύντομα τελειώσαμε. Τόν κόλλησα άπά-
νω στη ρόδα του τιμονιού, ένα σφίξιμο, ο κρότος που έκα-
νε πέφτοντας χάμω κι’ έπειτα ο ρόγχος της άγωνίας.

“Εκείνη τη στιγμή έγινε το κακό.
“Η «Ρωσσία» πήδηξε άπότομα στην κορυφή ενός πελώ-
ριου κύματος, έπειτα ξανάπεφτε. Καθώς κατέβαινε χτύπη-
σε κάπου και κρατήθηκε για μιά στιγμή, έπειτα άλλο κύμα
έβριξε πάνω στους όφάλους.

Κραυγές φρίκης σκεπάσανε το μουγγρητό των κυμά-
των και του άγέρα μέσα στη σκοτεινή τη νύχτα. “Επειτ’ ά-
κούστηκε ή φωνή του κυβερνήτη, ήρεμη, δυνατή, πούδινε
σταγόνι να κατεβάζουν τις βάρκες στη θάλασσα. “Από έν-
τονο άρπαξα το σκονιτ της σειρήνας. Τό μουγγρητό της ά-
νακατέφθηκε με τη φρίκη των φωνών της καταστροφής.
“Επειτα σταμάτησε άπότομα: τα νερά έσβυσαν τις φωτιές.
Πίσω μου, μέσα από το γυαλόφραγμα, άκουσα τις άπελ-

πιστικές φωνές πών ανθρώπων που
ήτανε κλεισμένοι στην καμπίνα της
βάρδιας. Σάν αυτόματο πέρας’ άπάνω
απ’ το πτώμα του Γιούκς τράβηξα το
σύρτη κι’ άνοιξα. Μπήκα μέσα και εξα-
νάκλεισα τήν πόρτα, και τότε έκανα
το έγκλημα... το έγκλημά μου. “Ηταν
έκει τρεις γυναίκες, μισόγυμνες, με τα
μάτια όρθάνοιχτ’ από το φόβο, και
δυό άντρες. “Ο ένας είχε αίματα στο
πρόσωπο. Ρίχτηκ’ άπάνω σε μιά γυ-
ναίκα που βρέθηκε σμπροστά μου.
“Εμπηξε μιά άγρια φωνή: καθώς έ-
νοιωσε τα δάχτυλά μου στο λαιμό της.

Τράβηξα ένα κολλιέ και τόχωσα
στην τσέπη μου. Κατόπι, δαγκώ-
νοντας το χέρι της, πολεμούσα
να βγάλω τα βραχιόλια και τα
δαχτυλίδια της. Ούρλιαζε απ’
την τρομάρα της κι’ οι άλλες
δυό γυναίκες κρεμάστηκαν σχε-
δόν άπάνω μου προσπαθώντας
να τήν γλυτώσουν, ενώ ο άν-
τρας με το χτυπημένο κεφάλι
κυλιώτανε στα πόδια μας σαν

το σκουλήκι. “Ο άλλος έπιβάτης μόρεσε να γλυστρήσθ
πίσω μου κι’ έφυγε. “Η θάλασσα άρχισε να μάς χτυπάη.
Τέλειωσα γρήγορα. Μέσα σ’ ένα λεφτό άρπαξα τα διαμαν-
τικά και των τριών γυναικών κι’ έτοιμαζόμουν να ξεγυ-
μνώσω και τόν πληγωμένο, όταν παρουσάστηκε μπροστά
μου ο Κυβερνήτης. “Εκανε να μπη μέσα, τόν άρπαξε όμως
την ίδια στιγμή ή θάλασσα. Μιά γυναίκα γαντζώθηκε τότε
άπάνω μου, βογγώντας, τρελλή απ’ την άγωνία, παρακα-
λώντας με να τη γλυτώσω. Σήκωσα τη γροθιά μου και...
Δέν μπορώ να σάς το πω αυτό, δέν μπορώ... “Επειτα δέν
έξερω πιά τι άπόγινε...

“Τό πρωί, σαν ξεμείρωσε, βρέθηκα ξαπλωμένος, σχεδόν
άναίσθητος, σε μιά μικρή άμμουδιά, άνάμεσα στους βράχους.
“Ο ήλιος άνέτειλε άπάνω σε μιά θάλασσα ήσυχη και χαί-
δευε με τις πρώτες του άχτίτες τα πτώματα όλόγυρά μου.
“Απ’ τη «Ρωσσία» ούτε ήχος. Πέρα στ’ άνοιχτά, τίποτα !
Με θέριζε ή πείνα κι’ ή δίψα. “Εφαγα μύδια απ’ τα βράχια
κι’ ήπια νερό που έμεινε απ’ τη βροχή μέσα στους λάκκους.
Περάσανε δυό-τρία πλοία χωρίς ο φάρος να κάνει σινιάλα.
“Ετσι βεβαιώθηκα πως κανένας δέν είχε ίδη την κατα-
στροφή.

“Τήν άλλη μέρα, άπάνω στο ξερονήσι, το μαρτύριό μου
χειροτέρεψε. “Ο ήλιος έφανε σχεδόν τα νερά μέσα στις
γούβες κι’ άναγκάστηκε να πιω μιά φριχτή λάσπη. “Η ζέ-
στη δέν μ’ άφινε να ήσυχάσω κι’ είχα γύρω μου τριάντα
πνιγμένους, φρικαλέους, με τα γυάλινα μάτια τους. Τους
κουβάλησα έναν-έναν στα βόρεια του νησιού και τους άρά-
διασα πλάι σ’ ένα βράχο, χωρίς να τους ψάξω. Τό πρωί
όμως της τετάρτης μέρας δέν μόρεσα να κρατηθώ, πήγα
πάλι εκεί και τους πήρα όσα κοσμήματα είχανε άπάνω
τους. Οι τσέπες μου γιέμισαν διαμαντικά και χρυσαφικά.
Τό ίδιο βράδυ πέρας’ ένα άράπικο ψαράδικο και με
πήρε.

Δύσκολα μόρεσα να πουλήσω τα διαμαντικά, πολύ
δύσκολα, και τα λεφτά τάχασα στα χαρτιά μέσα σε λίγες
ώρες. “Από τότε μπήκα στην ύπηρεσία των φάρων και
τώρα έγω είμαι ο φαροφύλακας στο “Αμντ-Ελ-Α’Ιλ. Εί-
μαι ο φύλακας ενός τάφου που μονάχα έγω τόν ξέρω.
“Εκεί αίσθάνουμαι κοντά μου κάθε νύχτα τους τριάντα
πνιγμένους. Τους έσωσα βέβαια αυτούς από τα δόντια του
καρχαρία, αν δέν τους έκλεβα όμως θα ήμουνα ίσως πιό
ήσυχος έκει κάτω... Κι’ εκείνη !... “Ο ! εκείνη !... πως με κυτ-
τάζει μέσα στη νύχτα, με τα γυαλένια μάτια της... πως
με κυττάζει !... “Ο !...

“Εκανε να σηκωθί, φέροντας τα χέρια του στα μάτια.
Κυλλίστηκε όμως χάμω βγάζοντας άναρθρες κραυγές και
πρασινοκόκκινους άφρους απ’ το στόμα.

LUCE GILSON

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Προφανώς αυτός ο άθλιος θα είχε κάποιο σύνενοχο στο σπίτι του κυρίου Τρέγκατορ.

—Ω, αυτό είναι δική σας υπόθεση. Ξεσηγήθητε μαζί του. Έγώ θέλω πρό πάντων την ήσυχία μου.

Ένθουσιασμένος από το αποτέλεσμα της συνάντησής μου με το Σίγκραβ, γύρισα περήφανος. Στο δρόμο σταμάτησα σ' ένα κατάστημα και αγόρασα μια από κεινες τις ζώνες που φορούνται κατάσκαρκα. Δεν ήταν βέβαια διόλου φρόνιμο να περιφέρωμαι μέσα στην πόλη με δέκα χιλιάδες λίρες στην τσέπη.

Όσο περπατούσα, αναπολούσα τη νυχτερινή επίθεση και αναλογιζόμουν πώς ένας τουλάχιστον από τους άγνωστους έχθρους μου, έφερε στο πρόσωπό του την υπογραφή μου με ανεξίτηλο τρόπο. Όποιος και να κρυβότανε κάτω από τόν φράνσις—ο Γκουαρέζ ή οποιοσδήποτε άλλος με τις ίδιες προθέσεις—θα μπορούσα για πολύ καιρό ακόμη να τον αναγνωρίσω, όπως και να είχε μεταμφιεσθεί. Ωρκίστηκα στον έαυτό μου να μην επιτρέψω σε κανέναν ξένο με σπασμένη μύτη να με πλησιάσει.

Περίμενα όλο το απόγευμα, με την ελπίδα πως θα είχα ειδήσεις από τον Μπίλλυ. Στις έξη, ανήσυχος λίγο για τη σιωπή του φίλου μου, κατέβηκα για να περάσω ή ώρα. να δω το Μίλφορντ. Τόν βρήκα ντυμένον να κάθεται σε μια πολυθρόνα και να διαβάζει τόν «Ημερήσιο Τηλέγραφο». Η νοσοκόμος είχε αναχωρήσει.

Συγκινήθηκε σαν με είδε. Δυσκολεύτηκα να τόν πείσω να μη σηκωθεί από τόν κάθισμά του και ήταν πολύ στενοχωρημένος πού με δεχόταν στο δωμάτιο της υπηρεσίας.

Μιλήσαμε για τις συνθήκες της δηλητηριάσεώς του. —Δέν μου βγάζει κανένας τήν ιδέα, δήλωσε, πώς ο άνθρωπος πού μου έπιασε κουβέντα στο καφεενάκι του Γκράνβιλμ, έβριζε κάτι στην πύρα μου, κάποια στιγμή πού ή προσοχή μου ήταν στραμμένη άλλοι.

—Ο άνθρωπος; Ποιός άνθρωπος;

—Ένα υποκείμενο, κύριε, πού βρισκόταν μέσα στο μπάρ. Ένας παράξενος τύπος. Ψηλός και δυνατός. Αρχισε να μου φλυαρή μόλις μπήκα μέσα, αν και δέν τόν είχα ποτέ συναντήσει πριν. Τουλάχιστο δέν τόν θυμάμαι. Έχω τήν πεποίθηση πως για κάποιο σκοπό έβριζε κάτι μέσα στο ποτήρι μου.

Αυτή ή υπόθεση πού έκανε ο Μίλφορντ συνέπιπτε με τις δικές μου υπόνοιες. Για μια στιγμή είχα τήν εντύπωση πως ήμουν και γώ συνένοχος γι' αυτό πού τού συνέβη.

—Θά μπορούσες να τόν αναγνωρίσης; ρώτησα.

—Βεβαιότατα κύριε. Ήταν ψηλός με καστανά μαλλιά, και είχε τόν ένα ωμο ψηλότερο από τόν άλλο. Δέ μου προξένησε καλήν εντύπωση όταν με πλησίασε.

Ήμουν έτοιμος να παρατηρήσω πως ίσως μπορούσε να μάς δώση πληροφορίες ο καφετζής, όταν κτύπησε διακριτικά ή πόρτα και μπήκε μέσα ή καμαριέρα.

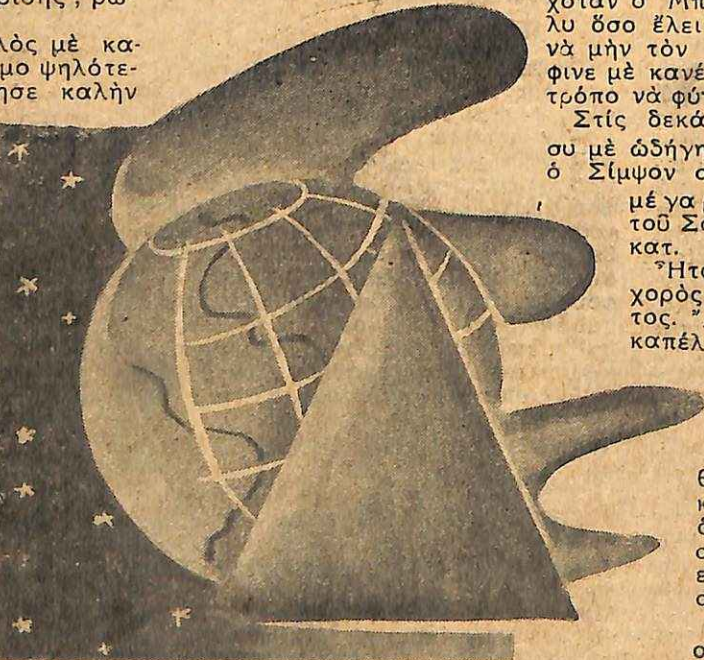
—Συγνώμη κύριε. Ο κύριος Σίμψον είναι εδώ.

Για μια στιγμή ύψώθηκε μια ένοχλητική σιωπή γιατί δέν ήξερα διόλου ποιός ήταν αυτός ο κύριος Σίμψον. Αλλά ο Μίλφορντ μια φορά ακόμη μ' έβγαλε από τήν άμνηνία.

—Έγώ τόν είδοποίησα κύριε να έλθη μόλις έμαθα πως θα πάτε αύριο στον πύργο του κ. Μαυρικού. Για να τού παραγγείλετε για τόν αυτοκίνητο.

Καινούργιο πάλι αυτό. Δέν μου είχε μείνει καιρός να ρωτήσω ούτε για τόν αυτοκί-

KODONA

νιτό μου ούτε για τόν σωφέρ.

—Πολύ καλά, απάντησα.

Βρήκα τόν σωφέρ στο χώλλ.

Ήταν κοντός, καστανός, ξυρισμένος και φορούσε μια ολοκαίνουργη στολή. Άνεβαίνοντας είχα κάμει τόν σχέδιό μου.

Αν ο Μπίλλυ έφθανε εγκαίρως, θα τόν έπερνα μαζί μου και θα τόν εγκαθιστούσα στο πλησιέστερο πανδοχείο.

Αλλά αν μάς συνώδεε ο Σίμψον δέν αποκλειόταν να φλυαρούσε με τούς υπηρέτες του Μαυρικού. Γι' αυτό πήρα τήν απόφαση να τόν άφίσω στο Λονδίνο.

Τόν αυτοκίνητο θά μου χρειαστή στις 10 1/2. Αλλά δέ θα μέ συνωδέσης Σίμψον.

Αλλωστε θα λείψω μόνον δυό τρείς μέρες.

Χαιρέτησε με σεβασμό και έφυγε.

Η ύπαρξη του αυτοκινήτου με φαιδρυνε πολύ. Σκεπτόμουν πώς θα είχα οποιαδήποτε στιγμή ήθελα τόν αυτοκίνητο στη διάθεσή μου, για να εγκαταλείψω τόν πύργο τού εξαδέλφου μου, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Επειδή ο Μπίλλυ δέν έδινε σημείο ζωής, άνέβηκα να ντυθώ γιατί πλησίαζε ή ώρα τού χορού τού Σαγκάτ.

Επειτα κατέβηκα και δειπνησα. Σύστησα μια φορά ακόμη στην καμαριέρα, αν έχοταν ο Μπίλλυ όσο έλειπα να μην τόν άφινε με κανένα τρόπο να φύγ.

Στις δεκάμισυ με ώδήγησε ο Σίμψον στο μέγαρο τού Σαγκάτ.

Ήταν ένα θαυμάσιο κτίριο και ο χορός προμηνυόταν μεγαλοπρεπής.

Αφησα τόν πανωφόρι μου και τόν καπέλλο μου κάτω και άνέβηκα με φέλεια τή σκάλα.

Πολλοί σταμάτησαν να με χαιρετήσουν και δυό τρείς κυρίες μου χαμογέλασαν ένθαρυντικά. Για πρώτη φορά έκανα τόν συλλογισμό πως ίσως ο Νορθκόουτ να μου είχε άφίσει και κανένα κληροδότημα πού ευχάριστο άπ' όσα είχα γνωρίσει έως τώρα.

—Ο κύριος Στούαρτ Νορθκόουτ άνήγγειλε, με στενωπεία

TOY VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο 'Ιάκωβος Μπύρτον άπογοητευμένος από τή ζωή, συναντάται μ' έναν παλιό του φίλο, τυχερό κεραιστή, τόν Μπίλλυ Λόγκαν, πού τού κάνει τόν τραπέζι.

Πηγαίνοντας στο σπίτι του συναντά τόν Νορθκόουτ, ό οποίος τόν πέρνει με ταξί σ' ένα κέντρο. Εκεί ζητεί από τόν Μπύρτον άντί δέκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες και ρούχα και να δοθούν τόν όρλο τού Νορθκόουτ με τόν όποιον έμοιαζε καταπληκτικά.

Ο Μπύρτον μ' όλο πού ό μυστηριώδης γνώριμός του τού έβλεπε τή ζωή πώς διατρέχει τόν έαυτό του να σκοτωθή, δέχτηκε τή συμφωνία κι' έγκαταστάθη με στο μέγαρο τού Νορθκόουτ.

Μια στιγμή όμως, ενώ έπαιζε τυχαία μ' ένα καρδιογραφικό πούβερ στο γραφείο, είδε μέσα σ' αυτό πώς μια νέα έτοιμαζόταν να τόν πυροβολήση.

Έσκυψε εγκαίρως κι' άπ' όφυγε τόν άσφαλή τραυματισμό.

Αφώπλισε τή νέα κι' έμαθε ότι ήθελε να τόν σκοτώση διότι είχε διατάξει τόν τυχερό τού πατέρα της.

Τό άλλο πρωί ευρέθη άρρωστος άπό δηλητηρίαση ό μαίτη νε δέξαι τού νευρονορθκόουτ. Έπρεπε να είδοποιήσουν τόν γιατρό κι' έτρεξε να δεχθή τόν έαδέλφό του Φέρινβαλ.

Κατόπιν βγήκαν μαζί και πήγαν στο μεσίτη Σίγκραβ, να ζητήσουν ένα μετρε ν' άφίσει τόν Νορθκόουτ, γιατί ό Μίλφορντ έπρεπε να μείνη στο νερβόζο.

Εξήμερες.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Μετά τόν μεσίτη, πού τού σύστησε ένα μετρε ν' άφίσει τόν Νορθκόουτ, πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαια όμως τίποτε ύποπτο και πήγε να κοιμηθή, άφού έλαβε διάφορα προφυλακτικά μέτρα. Τή νύχτα όμως δέχεται επίθεση άνεπιτηχτή και διεξάγει άγώνα στο σκοτεινό διότι ό έπιτεθείς είχε κόψει τόν ή λειτουργικό φωτισμό.

Σε μια στιγμή, πέταξε στον άγνωστο ένα βαρύ αντικείμενο και τόν τραυμάτισε στο πρόσωπο, γιατί αυτός άφισε μια πυροβόλο.

Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, κι' ό Μίλφορντ συνέλαχεν με τόν Φράνσις ό οποίος όμως κατόρθωσε κι' έφυγε. Τό πρωί ό Νορθκόουτ πήγε στο Σίγκραβ, ό οποίος τού ζήτησε συνάμνη γιατί τούσπειλε ένα κακοποιό για καμαριέρα, χωρίς να τόν θέλη κι' αυτός.

Μετά τόν φαγητό έγραψε ένα γράμμα στο φίλο του Μπίλλυ και τόν καλούσε να πάη στο μέγαρο τού Νορθκόουτ να τόν ζητήσει ως Νορθκόουτ και όχι ως Μπύρτον.

Υστερα γύρισε σπίτι του όπου έλαβε ένα τηλεγράφημα να δώξη τόν νεομετρε ν' άφίσει τόν.

Εξέτασε τή φυσιογνωμία τού Φράνσις τού νέου μαίτη νε' ό' έλ, δέν τού βέβαι

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣΑΤΟΣΟ ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΑ

Κάτω απ' το γκρίζο ούρανο της Νέας Υόρκης, με την θορυβώδη κίνηση και τα πανύψηλα, άκομψα κτίρια, που όδγκος τους θαρρείς και σου πιέζει, βραχνάς άβάσταχτος τό στήθος, ή ζωή μου κυλούσεν άνιαρή και μονότονη... Μιά νοσταλγία άκατανίκητη, έφερνε τη σκέψη μου στο γαλανόν ούρανό της άγαπημένης μου Ρώμης, κι' ή ψυχή μου άποζητούσε κάτι, που να μου δώσει έντονη την εικόνα της γλυκειάς πατρίδας. Όστόσο μ' όλο που ό άντρας μου, που οί δουλειές του κρατούσαν μήνες τώρα, στη χώρα των ρεκόρ, των παραδόξων και της πλήξης μου, έκανε κάθε τι, που μπορούσε για να με διασκεδάσει, δεν τό κατάρρωθε. Τό Καπιτώλιο, ό Κυρηνάιος, δέ φεύγανε άπ' τά μάτια της φαντασίας μου και στ' αυτιά μου άντηχούσε τό άδιάκοπο μουρμούρισμα του Τίβερη... Η ψυχή μου διψούσε για λίγη Ρώμη ή για κάτι που θα μούδινε την ψευδαίσθηση πώς άναπνέω τό μυρμένο άέρα της.

Κι' ό άντρας μου όλο πάσκιζε να μου δώσει την ψευδαίσθηση αυτή, άφοδ δεν μπορούσε να με φέρη εκεί κάτω κι' έγώ δεν ήθελα να γυρίσω μόνη μου.

Έξαφνα, ένα βράδυ, ήρθε χαρούμενος χωρίς στίτι και με τό γλυκό, άνοιχτόκαρδο και πάντα στοργικό ύφος του, μουπε.

— Άπόψε Έλίζα θα σου κάνω μία έκπληξη.

Σάν ποιά έκπληξη Τζιάκομο; —Θά δειπνήσουμε στο Μπάρ «Νάπολη» και θ' άκούσης τις πιό όμορφες Ιταλικές καντσονέτες που μπορείς να φαντασθής, τραγουδημένες άπό τό στόμα μιας άληθινά Ιταλικής όμορφιάς.

—Είσαι πολύ καλός Τζιάκομο! είπα στον άντρα μου φιλώντας τον τρυφερά. Καί πήγα να ντυθώ. Σε λίγο, ή κομψή «Φιάτ» μας, τύπου 1933, πούχαμε φέρει μαζί μας άπ' τη Ρώμη, μάς έφερε σε μία κομψή σάλλα της λεωφόρου 84, όπου ήταν τό Μπάρ «Νάπολη».

Όμολογώ, πώς όλα εκεί μέσα, άπό τά γκαρσόνια ως την διακόσμηση και τους πελάτες, μου θύμιζαν Ιταλία. Όλη την Ιταλία άπό τό ένα ως τό άλλο άκρο της.

—Τζιάκομο, είπα στον άντρά μου, για μία άκόμη φορά με κάνεις να περηφανεύομαι γιατί σε παντρεύτηκα.

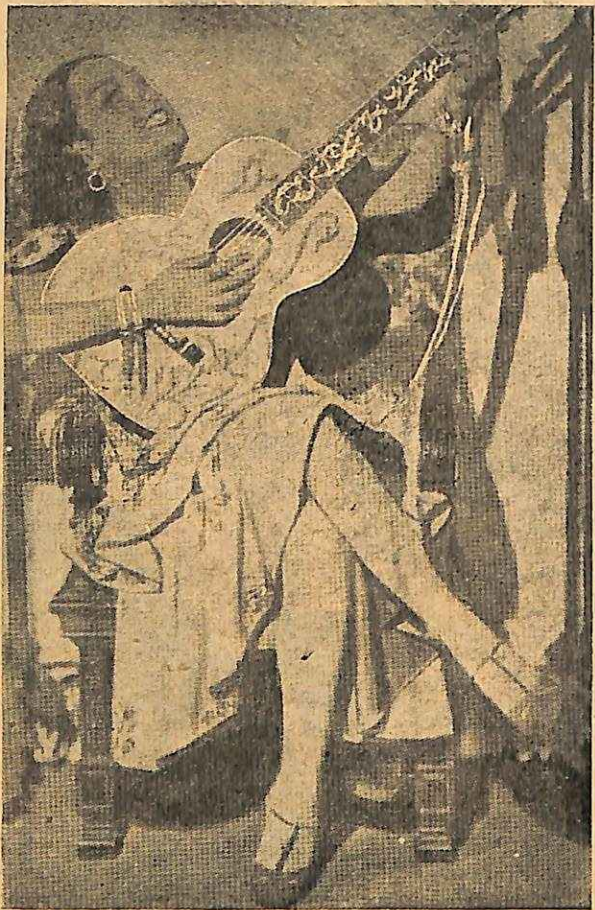
— Όπως και γώ για σένα, μικρή μου Έλίζα! μου είπε, και πρόσθεσε: Τώρα θα ένθουσιαστής άκόμα περισσότερο. Κι' είχες δίκιο απόλυτα.

Σε λίγο, μία γλυκειά, παθητική, μεσημβρινή άλήθεια φωνή, που ή μελωδία της λές κι' έκλεινε μέσα της τη διαύγεια του Ιταλικού ούρανού, τό μουρμούρισμα των νερών του Τίβερη, την μουσικότητα της γλώσσας μας, ό,τι άποτελεί τό γνώρισμα της Ιταλικής ψυχούσυνθεσης και ράτσας, πλημμύρισε την αίσουσα και πρό παντός την ψυχή μου...

Με τά μάτια κλειστά, έτσι που να φαντάζομαι πώς είμαι πότε στη Ρώμη και πότε στη Βενετία ή τό Σορέντο, άκουσα τόνα μετά άπό τό άλλο, όλα τά τραγουδάκια που είπώθηκαν υπό τους ήχους μιας κιθάρας, που μόνο Ιταλικά δάχτυλα θα μπορούσαν να τους δώσουν την όσην έκλειναν γλύκα...

Και δεν άνοιξα τά μάτια μου, παρά μόνον όταν οί νότες του τελευταίου τραγουδιού έσβυσαν άπαλά, σκεπασμένες άπό τό ζωνιρά χείροκροτήματα των συμπρωτων, που ή ικανοποιημένη νοσταλγία τους έκανε να χτυπούν ένθουσιασμένοι τις παλάμες τους...

Γύρισα τότε τα μάτια μου στο μέρος που ήταν ή τραγουδίστρια με την τόσο γλυκειά φωνή, έτοιμη να τη χειρο-

κροτήσω κι' έγώ, να της ζητήσω τη χάρη να έκοψω μ' ένα :

—Γιά δες, Έλίζα, μία παράδοση όμοιά της! Δέ σου φαίνεται πώς ή κοπέλλα αυτή είνε ή φίλη σου Κιάρα Ρασκάνι; Και μούδειξε την τραγουδίστρια.

—Ω, Τζιάκομο, ψιθύρισα τότε ταραγμένη, δεν μπορεί πέρ Ντίο να'ναι άλλη άπ' αυτή. Τό παίξιμο της κιθάρας, ή φωνή, ή μικρή έλίτσα στο χαριτωμένο πηγούνι της, τά μαλλιά, τά μάτια, όλα, όλα είνε τά ίδια !...

—Έχεις δίκιο, μά ή Κιάρα ήταν βαθύπλουτη και θά'ναι τρέλλα να πιστέψουμε πώς μπορεί να'ναι αυτή !...

—Μά τέτοια όμοιότητα πάλι! Και πριν τελειώσω τη φράση, [σά να μ' έσπρωχνε κάποιος προαίσθημα, είπα στον άντρα μου.

—Πηγαίνω να ιδώ.

Κι' ένώ αυτή ή γυναίκα έπερνε πάλι τη θέση της στη σκηνή και βάζοντας τόνα της πόδι πάνω στ' άλλο κούρδιζε την κιθάρα της κι' έτοιμαζόταν να ξαναρχίση τό τραγούδι της, έτρεξα πρός αυτή.

Στ' αντίκρουμά μου τά σάστισε και τό πρόσωπό της πήρε χλωμό θανάτου.

—Κιάρα, γλυκειά μου φίλη, έσώ έδω, έσώ τραγουδίστρια σ' ένα ταπεινό μπάρ; της ψιθύρισα. Μά είνε να τρελλιχθί κανείς!

—Άφοδ δεν τρελλάθηκα έγώ, μουπε, μήν τό λές ούτε του παππά.

—Μά πώς, πώς έγινε αυτό; Την έρωτησα.

—Θά σου εξηγήσω σε λίγο! μου άπάντησε.

Και ξαναπέρνοντας την κιθάρα στα χέρια. ένώ έγώ άποσυρόμουν

διακριτικά στις κουίντες της πρόχειρης σκηνής, τραγούδησε μία Ναπολιτάνικη Καντσονέτα και σέλιγο ήρθε να με βρή...

—Ξέρεις, μου εξηγήθηκε, τό ειδύλλιο μου με τό Σίξιο Ματζόνι...

—Τόν άνηψιό του Καρδινάλιου Φαίστου Άντωνίνι... ψιθύρισα.

—Άκριβώς. Με την ιδέα πώς ήταν ένας ευγενής τόν παντρεύτηκα και τούγραψα όλη την περιουσία μου, έκτός άπό μερικά κτηματάκια, που μ' άφισε μία θεία μου στην Κρεμόνα.

—Λοιπόν; ψιθύρισα γεμάτη περιέργεια.

—Τί λοιπόν. Δεν ήταν παρά ένας μασκαράς, πουπαίξε τό ρόλο τσέντλεμαν! Πούλησε κρυφά μου όλη την κτηματική περιουσία μας στη Ρώμη και με τό πρόσχημα ότι θα κάναμε τό γύρο του κόσμου, με έφερεν έδω, όπου με παράτησε φεύγοντας με μία φιγκυράν κινηματογράφου. Όταν τόμαθα αυτό, άποπειράθηκα να αυτοκτονήσω αλλά με πρόλαβαν.

—Φτώχή μου μικρούλα! ψιθύρισα.

—Όταν βγήκα, δεν είχα τη δύναμη να έπαναλάβω την άπόπειρά μου και σκέφθηκα να γυρίσω στην πατρίδα, μά δεν είχα πεντάρα. Πλανιόμουναι λοιπόν χωρίς κατεύθυνση στους δρόμους, όταν ξέπεσα σ' αυτό τό Μπάρ και κατάντησα τραγουδίστρια για ν' άντιμετωπίσω τη ζωή και να οίκονομήσω τά ναύλα του γυρισμού στην πατρίδα μας...

—Και γιατί, ρώτησα άγανακτισμένη, δεν τόν κατάγγελες; Άναστένανε βαθειά, κι' ένώ οί λυγμοί ώγκωναν τό στήθος της και τά δάκρυα βούρκωναν τά ωραία της μάτια, μ' άπάντησε :

—Δεν ήθελα να του κάνω κακό !... Τόν άγαπούσα τόσο τό... μασκαρά.

ONOPINA PATIELI

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η Κλωδίνη Άρβέ δοκιμάζει πυρετώδη συγκίνηση. Την ψυχή της κατατρώνουν άναμνή, άνυπομονησία, περιέργεια. Στην μεγάλη άνησυχία της μοιάζει με έρωτευμένο κοριτσάκι, που λαχταρά περιμένονταςγράμμα του έραστού της.

Άλλά ή Κλωδίνη δεν περιμένει κανένα γράμμα, ή Κλωδίνη περιμένει ένα βιβλίο. Χίλιες φορές έως τώρα έκύτταξε στην πόρτα και κάθε στιγμή νομίζει πώς άκούει τό κουδούνι να σημαίνει.

Υποσχέθηκε σημαντικό φιλοδώρημα στην θυρωρό για να της φέρη άμέσως τό ταχυδρομικό πακέτο, που περιμένει, κι' ή θυρωρός δεν έρχεται!

Νά περλί τίνος πρόκειται. Σήμερα άκριβώς έκδίδεται ένα βιβλίο του φίλου της, εκείνου που τόν άγαπά με όλη την καρδιά κι' όλη τη ψυχή της. Και χθές της είπε την ώρα, που άπεχαιρείσθηκαν:

—Θά έισθε ή πρώτη, που θά λάβη τό νέο βιβλίο μου, σεις, ή μοναδική φίλη μου. Είσατε ή ήρωίς μου σ' αυτό και έχει τά χαρακτηριστικά σας.

Άπό τη μεγάλη νευρική ηττά της δεν μπορεί ή Κλωδίνη ν' άπασχοληθί με καμιά εργασία! Ξαπλώνεται στο ντιβάνι και συλλογίζεται όλα τά ευχάριστα συμβάντα, αλλά δεν μπορεί να τ' άναπολήση σταθερά: σηκώνεται, άνάβει ένα τσιγαρέτο, ξαναφέρεται και κυττάζει τόν καπνό ρεμβαστικά.

Ο κύριος Άρβέ, τόν όποιον παντρεύθηκε πρό πολλών χρόνων είναι έμπορος και τόσο πολύ άφοσιωμένος στη δουλειά του, ώστε βρίσκεται έντελώς μακριά άπό τις τέρψεις αυτού του κόσμου, δεν έχει καμμία ιδέα για τις φροντίδες της γυναίκας του και τό μόνο που ξέρει είνε, ότι τό χρήμα γράφεται τό χρη με ήτα και περισπωμένη.

Δίπλα σ' αυτόν τόν άνδρα, έζησε ή Κλωδίνη 18 χρόνια, χωρίς να δοκιμάση τις χαρές, που φέρνει ό γάμος! δεν έκαμε παιδιά. Έπέρασε μελαγχολική, μονότονη ζωή στο πλευρό του συζύγου της κι' ή όμορφιά της, που δεν την έχάρηκε κανείς, άρχισε να μαραίνεται, όταν ένα βράδυ έγνωρίσθηκε τυχαίως σ' ένα φιλολογικό σαλόνι με τόν γνωστόν τότε πλέον συγγραφέα Ιωάννη Πελισσιέ... Ήταν ένας άνδρας με χίλια πλεονεκτήματα! Τό Ιδανικόν της... ό ήρωας των όνειρων της... Κατενθουσιάσθηκε, τά μάτια της ξανάλαμψαν, όπως στα νειάτα της, τό πρόσωπό της έπήρε νεανική έκφραση! έγινε δροσερή, ζωνρή, ωραία... πολύ ωραία. Για μία φορά άκόμα έκαμε ό έρωας ένα άπό τά θαύματά του.

Άλλά κι' αυτός ένθουσιάσθηκε άπό τη συνάντηση της Κλωδίνης. Ποτέ του άλλοτε δεν είχες δη τέτοια μάτια, ποτέ του άκόμα δεν συνάντησε τέτοια θέληγτρα...

Κι' ύστερα άπό λίγες μέρες περπατούσαν κρατημένοι χέρι με χέρι, ή μία στριμωγμένη στον άλλον, σε έρημους δρόμους, σε εύδιασμένη δεινροστοιχία ή σε λιβάδι, δάσος κι' έλεγε ό ένας στην άλλη τά χίλια άστεία λόγια με τά όποια άλληλοπειράζονται οί έρωτευμένοι. Κι' ό ποιητής έβρισκε καινούργια λόγια, με τά όποια έστόλιζε τόν έρωτά του. Έκείνη τά έδέχτο εύγνώμονα κι' έλυπώταν όπου δεν μπορούσε να τό άπαντήσει με την ίδια του ποιηση.

—Περίμενα! ναί, ήξερα πώς θα έρχόσουν! δεν είχα άγαπήσει έως τώρα, έφύλαγα τόν έρωτά μου για σένα...

Και τό βράδυ, που ήσαν ύποχρωμένοι να χωρισθούν,

Η ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Τώρα εσήμανε τό κουδούνι. Η Κλωδίνη ώρμησε στην πόρτα, σχεδόν άρπαξε άπό τά χέρια της θυρωρού τό ταχυδρομικό πακέτο, έσπασε άνυπόμονα τό κορδόνι, που ήταν δεμένο, έσχισε τό περικάλυμμα κι' άνοιξε τό βιβλίο. «Ο έρωας δεν τελειώνει ποτέ !»

Τί ωραίος τίτλος! έσκέφθη. Και σιγά έγύρισε τό έξώφυλλο! εκεί ήταν ή αφιέρωση, για την όποια της είχες μιλήσει ήδη με ύπαινιγμό. «Ω, πόσο έπρεπε να ήταν υπερήφανη!

Έξαφνα όμως—ώχρίασε, έκλονίσθη, έκάθησε έξαντλημένη, ένιωσε, ότι θα έλιποθυμούσε. «Α, όχι, έδιάβαζε πολύ καθαρά.

Στηνάγαπητή μου μικρή πριγκίπισσα Ισαβέλλα ντε Λουγκλάν, την Μούσα αυτού του έργου, στη μοναδική μου φίλη». Όταν συνήλθε ή Κλωδίνη κάπως, έντύθηκε, άνέβηκε σ' ένα αυτοκίνητο και διευθύνθη στο έκδότου.—Την ώδήγησαν στον διεθυντή, στο τραπέζι του όποιου έβαλε τό βιβλίο ειρωνικά.

—Κάποιος λάθος έγινε βέβαια, είπε. Αυτό τό αντίτυπον δεν είνε προωρισμένο για μένα!

Ο διεθυντής έψαξε για ένα άλλο και της τό έδωσε, ζητήσας άπειρώς συγγνώμη. Τό έπήρε με άδιαφορία. Μονάχα στο στίτι της έδιάβασε την αφιέρωση:

«Στην άγαπητή μου Κλωδίνη Άρβέ, την Μούσα αυτού του έργου, τη μοναδική μου φίλη».

Έσκυψε τό κεφάλι, έχανογέλασε άπογοητευμένη και ένιωσε ένα αίσθημα του κενού, της εγκαταλείψεως. Κουρασμένη έπεσε στο ντιβάνι με πικρό και σκεπτικό χαμόγελο.

Όλες οί έλπίδες για μιάν άγάπη ιδανικώτερη, έχωρη άπό τά πεζά ειδύλλια, που συναντά κανείς σε κάθε βήμα της ζωής, σε κάθε κοινό συζυγικό ζευγάρι, είχαν διαψευσθή με τόν τραγικώτερο τρόπο. Ο ποιητής της ήταν κι' αυτός άστατος, όπως όλοι οί άντρες.

MATHILDE OSLO

Βραβευμένη με τό βραβείον Μπαλζάκ

ΒΗΜΑΤΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ποιος μπορούσε να ζητά αυτή την πρωινή ώρα τον κ. αστυνομικό σταθμάρχη, τον έντεταλμένο για την ατφάλεια της μικρής επαρχιακής πόλεως Γκραλεβίλ; Παρουσιάστηκε ένας σαρκάρος κύριος.

— Τι συμβαίνει;
— Ο άγνωστος δίδωσ' απάντηση, έπηρε ένα κάθισμα.
— Έπιτρέπεται; «Ονομάζομαι Σαρλ Λεντρώ. Είμαι ιδιοκτήτης της βίλλας «Ελένη», εδώ παρακάτω. Δεν με ξέρετε, γιατί είναι δυο χρόνια μόλις που την αγόρασα από τον κ. Ιππόλυτο Μπενιέ, με σκοπό να αποσυρθώ σ' αυτήν και να ξεκουραστώ. Δυστυχώς οι άσχαλλες μου μόλις μιά βδομάδα μου επέτρεψαν να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου. Άλλα τι τα θέλετε, κύριέ μου. Μου φανίεται ότι δεν μπορείτε να βρω ό,τι ποθούσα. Από τη μέρα που έγκατεστάθηκα στη βίλλα μου, περνά ένα μαρτύριο άτελείωτο. Χωρίς να μπορώ να μαντέψω ούτε από πού έρχονται, ούτε από πού φεύγουν, κάποιοι μπαίνουν στο σπίτι μου... Γι' αυτό έχω απόλυτη βεβαιότητα.

— Σας έκλεψαν τίποτα;
— Όχι.
— Ο προκάτοχός σας, κ. Ιππόλυτος Μπενιέ σας έκαμε καθόλου λόγο για μυστηριώδεις εμφανίσεις στη βίλλα;
— Όχι. Ο ίδιος πέρασε σαράντα ολόκληρα χρόνια με την γυναίκα του απόλυτως ήσυχος κι' ευτυχισμένος. Άλλωστε το σπίτι δεν έχει το όνομα για στοιχειωμένο!...
— Τότε;
— Μόλα ταύτα έχω τρομοκρατηθώ και ζω σε μιάν αδιάκοπη αγωνία.

— Και ποιές είναι οι ένδειξεις που σας κάνουν να υποθέτετε ότι κάποιοι μπαίνουν στο σπίτι σας κρυφά;
— Δεν πρόκειται περί υλοθέσεως. Είμαι βεβαίως, σας είπα. Την περασμένη Κυριακή πρόσεξα, ότι ενώ είχαν έρθει οι άγνωστοι στη βίλλα, ο σκύλλος μου, ένα πελώριο και πολύ άγριο λυκόσκυλλο, δεν είχε γαυγίσει καθόλου.

Την περασμένη πάλι Πέμπτη, ενώ ήμουνα στο κρεβάτι μου άυπνος κι' έκάπνιζα τη πίπα μου άκουσα ξαφνικά ομιλίες κάτω από το παράθυρό μου... Μη με πάρετε για τρελλό, κύριε, ούτε είχα ποτέ μου παραισθήσεις. Για το Θεό, μη φαντασθήτε τέτοιο πράγμα. Άκουσα λοιπόν ομιλίες... σας όρκίζομαι γι' αυτό! Την επομένη πρωί-πρωί, ο υπηρέτης μου κι' εγώ ψάξαμε παντού, αλλά δεν άνακαλύψαμε τίποτα. Άποφασίσαμε τότε να στήσουμε καρτέρι. Το ίδιο βράδυ μείναμε άγρυπνοι... Όταν, κατά τις 12, άκούσαμε βήματα έξω, στόν άπέραντο κήπο που περιβάλλει τη βίλλα μου... Βήματα μόνο, γιατί, βγαίνοντας με τα ντουφέκια μας στα χέρια, δεν είδαμε τίποτα... Δεν πιστεύω σε φαντάσματα και σας άποκλείω την περίπτωσή... Επί τέλους ό ήμερα το πρωί, συνέβη κάτι πολύ έκπληκτικό. Κατά τις 6 ο υπηρέτης μου έτρεξε και με ξύπνησε: «Κύριε, μου λέει, δεν μπορώ να μείνω ούτε μιά στιγμή πιά κοντά σας. Θά μάς σκοτώσουν καμιά ώρα. Θέλησα να τόν καθυσχάσω: «Όνειρεύεσαι; του είπα. Γι' τρέχει πάλι;» Και μου άπάντησε: «Υπάρχουν πατημασιές πάνω στα χιόνια!» Σηκώνομαι, τόν άκολουθώ, και μου δείχνει επάνω στο χιόνι, που ήταν στρωτό και παχύ σαν χαλί, τα όλοκάθαρα ίχνη τεσσάρων ανθρώπινων ποδιών, που άρχιζαν από το σπίτι και έφταναν, κατά μήκος του κήπου, ως έξω το δρόμο.

— Περύεργο! και στο έξωτερικό του σπιτιού τίποτε το ύποπτο!

— Άπολύτως. Η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη και δεν είχε γίνει καμιά διάρρηξη.
— Διάβολε! είπε ο σταθμάρχης. Να μιά πολύ μπερδεμένη υπόθεση! Είμαι πρόθυμος να σας έξυπηρετήσω. Θά πάρω ένα χωροφύλακα και θάρθω μαζί σας. Σε λίγο, το μόνιπο του κ. Λεντρώ, άδηγούσε τόν

κ. Άστυνομικό σταθμάρχη, τόν ύπενωματάρχη Ρενομπρέ και τόν πλούσιο ιδιοκτήτη στή βίλλα «Ελένη». Τους ύποδέχθηκε ο υπηρέτης του κ. Λεντρώ.

— Φέρατε άργά τους κυρίους. Το χιόνι έχει σκεπάσει τα ίχνη.

— Ο ιδιοκτήτης πρόφερε μιά βλαστήμια.
— Μην άνησυχείτε. Θά ξαναπέσει κι' άλλο χιόνι, ούτως ώστε άν ξανάρθουν... είπε ο άστυνομικός.

— Κι' άν με δολοφονήσουν; έκαμε τρέμοντας ο κ. Λεντρώ.
— Θά σας άφήσω τόν Ρενομπρέ να διανυκτερεύσει εδώ.

— Επειτα από έπισταμένη έρευνα στόν κήπο, ο κ. σταθμάρχης επέτυχε ένα τεκμήριο. Σκαλωμένο σ' ένα θάμνο βρήκε ένα άπόκομμα από μαύρη δαντέλλα.

— Αυτό άνήκει σε γυναίκα, είπε. Ο ένας από τους δυο άγνωστους μας άνήκει στο θηλυκό γένος. Έκάμαμε ήδη τό πρώτο βήμα. Ρενομπρέ, θά παραφυλάξεις άγρυπνος όλη τη νύχτα και τό πρωί θά έπιστρέψω να μάθω νέα.

Κι' ο άστυνομικός έφυγε.
Ο κ. Λεντρώ πέρασε τη μέρα του σε μιά αδιάπτωτη άνησυχία. Όσο βράδυαζε, ή άγωνία του αύξανε. Όχι πώς ήταν δειλός, αλλά τό μυστήριο τόν έξενεύριζε.

Κατά τις 6 τό άπόγευμα, τό χιόνι άρχισε να πέφτει πύ πυκνά από τήν προηγούμενη μέρα. Ο υπηρέτης είχε τοποθετηθώ στο ισόγειο κι' ο ύπενωματάρχης στο πρώτο πάτωμα. Όσο γιά τόν κ. Λεντρώ, αυτός με τό κέφι του έντελώς άλασμένο, είχε δώσει έντολή να τόν ειδοποιήσουν άν άνακαλυπταν τίποτε το ύποπτο, και είχε ξαπλώσει σ' ένα ντιβάνι της κρεβατοκαμαράς του.

Στις 11, κάποια βήματα στίς σκάλες τόν έκαμαν ν' άναπηδήσει. Ξεφώνισε:

— Ποιός είν' εκεί;
— Μην πυροβολήσετε, γιά όνομα του Θεού! Είμαι ο Ζάν, ο υπηρέτης σας... Άκουσα όμιλίες... Σιγομιλούσαν όπως και τήν άλλη φορά!...

Κατέβηκαν να συναντήσουν και τόν χωροφύλακα, άλλ' αυτός τους έβεβαίωσε ότι δεν είχε αντίληφθώ τίποτε. «Όστόσο κι' οι τρεις άνδρες άρχισαν να τρέμουν. Άποφάσαν να μείνουν κι' οι τρεις μαζί στο ισόγειο. Άνοιξαν σιγά τό παράθυρο και τοποθετήθηκαν στο βάθος του σκοτεινού δωματίου.

Ήταν μιά από κείνες τις καθάρες και ψυχρές νύχτες που κάνουν τό χιόνι να λαμποκοπά κάτω από τήν αταύγειά των άστρων. Κανένας θόρυβος. Έπερίμεναν συγκινημένοι στο βάθος της ψυχής τους από τη μαγεία του δόλολαμπρου ούρανού και τήν παρθενική αίγλη του χιονισμένου.

Οι δώδεκα χτύποι του μεσονυχτιού άντήχησαν, ή μάλλον τό ρολόι έγόγγυσε σαν ένα λυγμικό παιδικό κλάμμα μέσα στην άπέραντη γαλήνη της νύχτας.

— Νά! Νά! έκαμε ο ύπενωματάρχης με πνιγμένη λα' ία! Ήταν ο σκύλλος. Του άνοιξαν. «Γι' αυτό που τόν θέμε είνε άχρηστος. Γιατί λοιπόν να ξεπαγιάζει έξω;», είπε ο κ. Λεντρώ. Ο σκύλλος κινούσε τήν ουρά του, σά να δοκίμαζε τή μεγαλειότερη ευτυχία του κόσμου. Ο κ. Λεντρώ

του έδωσε μιά κλωστή. Κι' εκείνος έκούλουριό στήκε σε μιά γωνιά και σε λίγο τόν άκουσαν να ροχαλίζει σαν άνθρωπος.

Και οι δρες περνούσαν. Η αύγή έχάραξε. Οι τρεις άνδρες είχαν άποκοιμηθώ. Όταν ένα δυνατό κουδούνισμα τους έκαμε ν' άναπνήσουν περίτρμοι. Ο Ζάν έτρεξε ν' άνοίξει και ο Ρενομπρέ ύπεδέχθη τόν προϊστάμενό του στο κεφαλόσκαλο.

— Τίποτε νεώτερο, κύριε σταθμάρχη, έκαμε τρίβοντας τα νυσταλέα μάτια του.

Ο κ. Λεντρώ έφάνηκε με τη σειρά του.

— Τίποτε νεώτερο! είπε ο άστυνομικός. Και όμως έλάτε να δώτε: Υπάρχουν πάλι ίχνη βημάτων επάνω στα χιόνια. Είμαι τα ίδια σαν εκείνα που μου περιέγραψε ο κ. Λεντρώ... Και μάλιστα άδηγούν μόνο προς τό σπίτι. Λες κι' οι άγνωστοι έπισκέπτες δεν ξαναβγήκαν, έπομένως είναι μέσα. Τα μισά ίχνη είναι από παπούτσια άνδρικά, τ' άλλα από μισά από γυναικεία μποτίνια. Πάμε ν' ψάξουμε.

— Άλλά οι έρευνες όλες απέβησαν άκαρπες. Τότε όλοι μαζί συγκεντρώθηκαν στο ισόγειο. Ο άστυνομικός είχε τήν ιδέα ότι έπρεπε να παραφυλάξουν άκόμα. Και άποβλήθηκε πώς δεν είχε άδικο...

Ξαφνικά άκούστηκαν, σαν να έρχονταν από τα βάθη της γης, κρουστάλλινες και βρονχές μαζί, οι νότες ενός παλιού σκοπού. Ήπαιζαν πιάνο.

Ο κ. Λεντρώ, ο κ. σταθμάρχης, ο υπηρέτης και ο Ρενομπρέ κυττάχθηκαν, νομίζοντας ο καθένας τους πώς είχε πέσει θύμα ψευδαισθήσεως.

— Αυτό βγαίνει από δω μέσα, ψιθύρισε ο άστυνομικός,

που έχετε πιάνο;

— Σταθήτε, τράυ-

λισε ο κ. Λεντρώ,

παρρώ πώς έχω...

— Ναι... ένα μι-

σοσπασμένο πι-

άνο σ' ένα άχρηστο

γιά μένα δωμάτιο

του ύπογειου.

— Έμπρός, πά-

με! είπε ο άστ-

νομικός σταθμάρ-

χης.

Με τήν ψυχή

στά δόντια προ-

χώρησαν από ένα

σκοτεινό διάδρο-

μο και κατέβηκαν

μερικά σκαλιά. Ο

άστυνομικός γύ-

ρσε τό πόμολο

της πόρτας. Στήν

άρχή δεν διέκρινε

τίποτε, ύστερα ο-

μως άκουσαν τή

θριαμβευτική του

κραυγή: «Σας

κρατούμε... ψηλά

τά χέρια!»

Μιά τρεμουλια-

στή φωνή άπάντη-

σε:

— Φεύγομε, φεύ-

γομε, κύριε, μη

μάς κάνετε κακό!

Ο Ζάν άνοιξε

τό παράθυρο και

βρέθηκαν τότε

μπροστά σ' ένα

έκπληκτικό θέαμα:

Ένας άκακος γε-

ροντάκος, καθα-

ροντυμένος και

πολύ τζαλευκά, μα-

κρύα μαλλιά του

πλαισίωναν ένα

μελιχλιο και ρυτι-

ωμένο πρόσωπο,

προφύλαγε τή συν-

τροφία του, μιά

ζαρωμένη γρηού-

λα, γτυμένη με

μιά μακρυά μαύ-

ρη ρόμπα από

δαντέλλα και που

έκρυβε τό πρόσω-

πό της...

— Μά... γιά στα-

θήτε... έκαμε ο κ.

Λεντρώ. Θαρρώ...

πώς σας γνωρίζω

είστε...

Η γρηούλα πρόφερε τρομαγμένη: «Ποιοί είν' αυτοί οι άνθρωποι τί θέλουν από μας;

Έλένη, είπε ο γέρος, βοηθώντας τη συντροφισά του να σηκωθεί άπ' τό πιάνο με πολλή τρυφερότητα. Έλένη; οι κύριοι δεν πρόκειται να μάς κάνουν κακό... Έκείνη όμως έξακολουθούσε να γκρινιάζει: «Τί ζητούν αυτοί οι ξένοι μέσα στο σπίτι μας!...

— Θά σου εξηγήσω... σε λίγο. Περιμένε με μιά στιγμή στο διπλανό δωμάτιο: έχω να πώ κάτι στους κυρίους.

Οι τέσσαρες άντρες κυττάχθηκαν έκπληκτοι. Όταν ο γεροντάκος έπείστρεψε μόνος, τούς είπε:

— Ο κ. Λεντρώ μ' άναγνώρισε. Είμαι ο Ιππόλυτος Μπενιέ, καθηγητής του βιολιού, τέως ιδιοκτήτης αυτής της βίλλας. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, κύριοι τί ύπήρξε γιά μάς αυτή ή βίλλα. Τήν έχτισαμε όταν ήμασταν άκόμα άρραβωνιασμένοι και μπήκαμε μέσα παντρεμένοι, πριν σαράντα χρόνια... Τήν δώνασα «Ελένη», από τό όνομα της γυναίκας μου. Όταν άναγκασθήκαμε να τήν πουλήσωμε... όταν ύποχρεωθήκαμε ν' άφήσωμε αυτούς τους

τοίχους που άνάμεσα τους περάσαμε μιά ολόκληρη ζωή, μάς κόσισε! Η Έλένη τρελλάθηκε. Ξέχασε τήν καταστροφή μας» κι' ήθελε να ξανάρθουμε εδώ, στο «σπίτι μας». Και τήν έφερα δυο χρόνια τώρα που έλειπε... ο κ. Λεντρώ, γιατί έβλεπα τήν Έλένη μου τόσο ευτυχισμένη! Εκείνη καθόταν στο πιάνο κι' έγώ τήν συνόδευα με τό βιολί μου έκτελώντας παληούς σκοπούς.

Αφ' ότου ο κ. Λεντρώ ήρθε ή ξερα πόσο έπικίνδυνο ήταν τό πέραςμά μας, αλλά ή ευτυχία της γυναίκας μου άείζε να δεχθώ έστω και μιά πιστολιά! Είχα πάντα μαζί μου τό κλειδί του ύπογειου κι' έμπαίναμε άνενόχλητοι... Ο σκύλος δεν μάς πείραζε ποτέ... Πολλές φορές μάς έγγλυφε καιτά χέρια... Τώρα άποκαλυφθήκαμε. Είναι δικαίωμά σας να μάς άδηγήσετε στή φυλακή...

Το «μικροκαρδιόφωνον» θά γενικευθώ πολύ γρήγορα ως ένα από τα άπαράιτητα έφόδια κάθε σπιτιού, ιδίως των μικρών πόλεων και των χωριών, που υποβάλλονται τώρα σε τρομερά έξοδα γιά να φέρουν τους καθηγητάς στίς σοβαρές τους άρρώστειες. Συνδυασμένο μάλιστα με τήν τήν «τελεβίζον» τό μικροκαρδιόφωνον θά προσφέρη άνεκτίμητες ύπηρεσίες όχι μόνον στα μικρά χωριά αλλά και στούς ταξιδιώτες που θά μπορούν, ενώ θά διασχίζουν τόν άκεανό, να έξεταζώνται από τους καλύτερους καθηγητάς καρδιολόγους. Και γι' αυτό πολύ δικαίως ή εταιρεία που άνέλαβε τήν κατασκευή και έκμετάλλευση του ευεργετικού αυτού μηχανήματος, έθεσε ως μόττο στο έξωτερικό του περίβλημα: «Ο Γιατρός στή βαλίτσα σας.»

Νέο ναυαγοσωστικό

Ένας άμερικανός μηχανικός εφεύρε ένα νέο είδος ναυαγοσωστικής λέμβου που θά έξασφαλίζει τους ναυαγούς όχι μόνο από τα κύματα αλλά κυρίως από τους καρχαρίες και τα λοιπά τέρατα του άκεανού που είναι γιά τους ναυαγούς ο μεγαλειότερος κίνδυνος.

Η νέα αυτή βάρκα θά είναι τελείως κλειστή μέσα σε περίβλημα από λεπτό χάλυβα. Θά έχη μέσα μεγάλη ποσότητα όξυγόνου, τροφών, νερού, συσκευή άσυρμάτου, πηξίδα και μοτέρ που θά μπορεί να τήν κατευθύνή προς τήν διεύθυνση των πλησιέστερων πλοίων.

Ο εφευρέτης διατείνεται ότι ή βάρκα του θά μπορεί να παρέχη σε 50 έπιβάτες όξυγόνο γιά 36 ώρες και τήν θεωρεί ως άπολύτως άσφαλή.

Α. ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

μη της καρδιάς του, τη Μπαρμπερίνα Ντομενίγκι !..
Η αγάπη του Ζούκο ήταν παράξενη, όπως παράξενο ήταν και
το σουλουπί του.. 'Αγαπούσε την τρισαριτωμένη
Μπαρμπερίνα, χωρίς να το ξέρει εκείνη, χωρίς καμ-
μιά ελπίδα, με την ταπεινοσύνη ενός ζητιάνου, που
ήξερε την μαύρη μοίρα του και υποτασσόταν βουβά
σ' αυτήν...

Κάθε βράδυ, στις έφτά, έπερνε τη γκόντολά του και
την έφερνε κοντά στο μεγάλο κατάστημα των γυά-
λινων κολλιέ, απ' όπου έβγαινε η όμορφη Μπαρμπε-
ρίνα, έπειτα από μια όλημερη εργασία. 'Επεινοόσε
στο χάλκινο σύρμα πολύχρωμα κομψά γυαλιά, που το
έργοστάσιο τα έπουλούσε στους γυρολόγους των
πανηγυριών. "Ω, τί θελκτική πού εφαινόταν στο Ζούκο
η Μπαρμπερίνα !.. Την έβλεπε να προχωρή υπερή-
φανη, γελαστή, με ένα λίγο ειρωνικό γέλοιο και μ'ένα
βλέμμα που μόλις καταδεχόταν να ρίξη γύρω της...
"Ήταν αληθινά όμορφη η Μπαρμπερίνα !.. Μά στην
άρρωστημένη φαντασία του Ζούκου έπερνε τη θωριά
μιάς θεάς..Τι την ένοιαζε, για τον έρωτα του Ζούκο.
Του επέτρεπε να την αγαπά, αφού δεν έτολμούσε να
της εξομολογηθί το ασθημά του, που θα το έθεω-
ρούσε βέβαια μια βρισιά ή χαριτωμένη βενετσιάνα..
"Ο Ζούκο έφερνε όστόσο κοντά στο μουράγιο τη
γκόντολά του και περίμενε με λαχτάρα να την ιδί
να πηδήσει μέσα με τη χαρούμενη αφέλειά της... Μά
και γι' αυτό ακόμη ο Ζούκο είχε διατάσει πολλόν
καιρό...Είχε διατάσει αν έπρεπε να της προσφέρει τις
ύπηρεσίες του... Ένα ολόκληρο καλοκαίρι έρχόταν
και έπερμιε μαζί με τους άλλους γκοντολιέριδες
βέβαιος ότι η Μπαρμπερίνα θα εδιάλεγε τη γκόντολά
του...Η Μπαρμπερίνα όμως δεν την εδιάλεγε κι'ή καρ-
διά του Ζούκο εσφιγγόταν από ζήλεια κι' από πόνο.
'Επί τέλους ένα βράδυ ξεπαρρεύτηκε και βλέποντας

την Μπαρμπερίνα να πλησιάζει στο μουράγιο, έμουρμού-
ρισε με μια υπόκωφη και τρεμουλιαστή φωνή :

— Κάμετέ μου τη χάρη να με τιμήσετε, σινιόρινα ! Δεν
θα πληρώσετε τίποτα !

Η κοπέλλα τούρριξε μια έκπληκτη ματιά... 'Εκείνο το
αχόρταγο βλέμμα που έπεφτε στο κορμί της, αυτά τα πλα-
τειά χείλη που έτρεμαν, αυτό το καμπουριασμένο σώμα,
που εσπαρταρούσε από ανωνία, της είχαν φανέρωσει το
μυστικό του Ζούκο... Μ'ε μια εέννοιαστη χειρονομία τότε και
μ' ένα γλυκό χαμόγελο, που έσκασε στην άκρη των κερα-
σένιων χειλιών της, έδωσε το χέρι της στο χέρι του γκον-
τολιέρη, που απλωνόταν για να τη βοηθήσει να πηδήσει στη
γκόντολα.

Τό πέρασμα όμως από τη Βενετία εις το Μουράνο δεν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ ΓΚΟΝΤΟΛΙΕΡΗΣ

Ήταν παραπάνω από δέκα λεπτά της ώρας... Για τον κά-
κομοüter τον έρωτευμένο όστόσο αυτά τα δέκα λεπτά
ήταν χρόνος ετυχίας... Και τα έπεριμενε με λαχτάρα, από
τη μία μέρα ως την άλλη... Ήταν όλη η ζωή του, όλη του
η φεβάν, για την σκληρή και άδικη μοίρα του... 'Αγαπούσε
χωρίς να μιλά ποτέ για έρωτα, χωρίς να ξέρη κι' αυτός
τι ζητάει. 'Εζούσε μέσα σ' ένα όνειρο, από το όποιο δεν
θα ήθελε να ξυπνήσει ποτέ, ώ, ναι, ποτέ...

Και τα βράδια, όταν ο ουρανός έμοιαζε με ένα άσημο-
κενημένο σκουρογάλαζο σεντόνι, ξαπλώνόταν στο βάθος
της γκόντολάς του και τ'ά νερά του καναλιού τον ελίκνιζαν.
'Εκύτταζε τότε τον αστροφωτισμένο ουρανό με όλάνοιχτα
μάτια και έμουρμούριζε.

— Έρωτα, ή καρδιά μου χτυπάει για σένα... Την ημέρα
όπου θα χαθής σ' από τη ζωή μου, θα σβύσει και η ζωή
μου... Έρωτα, ως πόσο σ' αγαπώ, γιατί φωτίζεις τη ζωή μου!

***

Η όμορφη Μπαρμπερίνα υπεήφανη πάντα για την καλ-
λούη της, για τις περιπέτειές της, έπεριγελούσε τον έρω-
τακτημένο γκοντολιέρη, με το κεφάλι που έμοιαζε σ'α
νεροκολοκύθα, όταν τον έβλεπε κάθε βράδυ, που σχόλαζε
από το κατάστημα των γυαλένιων κολλιέ να την περιμένει
στο μουράγιο. "Ορθιος εκείνος στην γκόντολά του, με τα
μάτια σταυλωμένα στην πόρτα που θα έπερνούσε εκείνη.
Έπεριμενε σ'αν να έπεριμενε να ιδί την Μαντόνα !... Και
όταν η Μπαρμπερίνα, ελαφρά σ'αν πούπουλο, δροσερή σ'αν
αριπυλιάτικο τριαντάφυλλο, έπηδούσε στη γκόντολα ο Ζού-
κος ήταν τρελλός από ετυχία... Η όμορφη κοπέλλα εξ
άλλου εγλύτωνε τις λίγες δεκάρες που έπρεπε να πληρώ-
ση σ' ένα άλλο γκοντολιέρη κι' αγόραζε μ' αυτές λιχου-
διές. Και τις εγλύτωνε με ένα χαμόγελο, με την παρουσία
της στην γκόντολα του Ζούκου...

***

"Όταν η Μπαρμπερίνα έμαθε ότι είχε στήσει στην πόλη
κοντά στα κανάλια τις τέντες του το "Θέατρο της Φωτιάς"
—έτσι λεγόταν ο θίασος—έδοκίμασε μια αφάνταστη χαρά.
Με είκοσι δεκάρες θα μπορούσε να διασκεδάσει κάθε βράδυ
και να φέρνει το μαντηλάκι της στα όμορφα γαλανά μάτια
της, για να σφουγγίσει τα δάκρυα που θα της έφερναν οι
τραγωδιές, που επαιζότανε στην τέντα του "θεάτρου της
Φωτιάς"...

Στην πρώτη παράσταση η Μπαρμπερίνα έτρεξε μαζί με
τις φίλες της να καθήση μπροστά—μπροστά, για να βλέπει
καλύτερα. (Ο Ζούκος όμως μόλις την είδε να μπαίνει στο
θέατρο, έτρεξε κι' αυτός και άράδιασε στο ταμείο της τέν-
τας όσα λεπτά είχε, για να το δώσουν μια καλή θέση...
'Ετσι όλοι έβλεπαν τους θεατρίνους κι' ο Ζούκος την
Μπαρμπερίνα ! Για πρώτη φορά στη ζωή του θα μπορούσε
να την βλέπει ώρα πολλή, να την καμαρώνει μια ολόκληρη
βραδιά.

Μά εκείνη, όπως πάντα, δε νοιαζόταν για αυτόν. "Ισως
μόλις όταν δεν τον είχε δει καν... Τα βλέμματά της αχόρταγα
έπεφταν πάνω στη σκηνή, όπου ένας όμορφος νέος, ο ζέν
πρεμιέ του θιάσου έτραγουδούσε ένα νοσταλγικό παθητικό
τραγούδι, με μια λεπτή ευγενική όψη ήθοποιού, χωρίς να
παύει να ρίχνει τις κλεφτές ματιές στην Μπαρμπερίνα που
μόρφαινε την πλατεία με την παρουσία της... Ο Ζούκος
έξ' άλλου ούτε έβλεπε ούτε άκουγε τους ήθοποιούς... 'Ενό-
μιζε πως ήταν όλομόναχος εκεί μέσα με την αγαπημένη
του και ή καρδιά του εφλογίζετο από έρωτα, εσπαρταρού-
σεν από αγωνία, ελιποψυχούσεν από τρυφερότητα και απελ-
πισία.

***

Τό δεύτερο βράδυ, όταν τελελείωσεν η παράσταση, ο έρω-
τευμένος γκοντολιέρης εύρέθηκε έξω από το θέατρο πρῶ-
τος. 'Επήδησε γρήγορα—γρήγορα στην βάρκα του, έτοιμος
πάντα να φέρη την Μπαρμπερίνα στο σπίτι της. "Ο κόσμος
έβγαινε από το θέατρο εύθυμος, με φωνές με γέλοιο και
θύρυβο... Μά η αγαπημένη του Ζούκου δεν φαινόταν... Η
καρδιά του εσφιγγόταν, δάκρυα ανέβαιναν σ'α μάτια του...
Πώς θα εγύριζε στο δωμάτιό του χωρίς να την ιδί!

'Επί τέ-
λους στις
τρεμάμενες
ακτίνεςμιάς
λάμπας α-
σετυλί ν η ς
που κρεμό-
τανστην τέ-
τα του θεά-
τρου ή όμορ-
φη Μπαρ-
μπερίνα έ-
φάνηκε... Μά
δεν ήταν μό-
νη !.. "Ενας
νέος τη συ-
νώδευε... "Ε-
νας νέος με
λεπτό μαύ-
ρο μουστάκι
και ένα αλι-
κο τριαντά-
φυλλο στη
μουτουνι έ-
ρα... Τόν έ-
κρατοούσε
αγκαζέ και
κάθε τό-
σο έσκυβε
και της έλε-
γε γελαστή
κάτι... Κι' έ-
κείνη γελού-
σε, γελοού-
σεν ετυχι-
σμένα ξέ-
νοιατα. "Ο
Ζούκος έ-
νοιωσέταπό-
δια του να
τρέμουν. "Ο
έραστής της Μπαρμπερίνας ήταν ο Ζέν Πρεμιέ' του θιά-
σου... Μερικές στιγμές έστάθηκε σ'αν να μη πιστεύε στα
μάτια του ο άμοιρος ο Ζούκο !

— Γκοντολιέρη. Πήγαίνέ μας στη Βενετία ! "Άκουσε μια
νεανική φωνή κοντά του.

"Υποτακτικός και τρέμοντας, ο Ζούκο, πάντα έδωσε το χέ-
ρι του στη Μπαρμπερίνα.

Ξαπλωμένοι τώρα στα βάθη της γκόντολας οι δυο έρω-
τευμένοι απολάμβαναν τη μαγεία της νύχτας.

— Πιό σιγά !.. Πιό σιγά !.. Έλεγε ο νέος που έκρατούσε
στην αγκαλιά του την όμορφη Μπαρμπερίνα ψιθυρίζοντας
τα πιό θερμά λόγια της ανάπης σ'αυτή της...

Και ο Ζούκο, ο φτωχός Ζούκο εκωπηλατούσε πιό σιγά...
Έξαφνα όμως σ'ε μια στιγμή όπου ο έρωτευμένος γκοντο-
λιέρης εξέχωρισε μέσα στο σκοτάδι το χέρι του νέου να
σφιγγί το κορμάκι της Μπαρμπερίνας, ετινάχθηκε όρθος...
Βυθισμένοι στη γλυκειά νάρκη τους οι δυο έρωτευμένοι δεν
κατάλαβαν τί συνέβαινε. Και προτού προφθάσουν να ρωτή-
σουν το γκοντολιέρη, εκείνος σ'αν τρελλός όρμησε στο λαι-
μό του νέου. Μιά μουγγή πάλη έγινε. Σ'ε λίγο βρέθηκαν σ'α
νερά κι' οι τρεις τους, με αναποδογυρισμένη τη γκόντολα...

— Σώσέ με. Ζούκο, σώσέ με ! τον παρακαλούσε σ'αν τρελ-
λη η Μπαρμπερίνα, νοιώθοντας ότι σ'ε λίγο θα έβουλιαζε.

— Θα σ'ε σώσω, μά'δε θα με προδώσεις, μουγγρίζεν ο Ζούκος.

— "Όχι σο'όρκίζομαι, Ζούκο. Δέ θα σ'ε προδώσω.

— Μπαρμπερίνα, λατρευτή μου !.. Εσιθώρισε με δάκρυα
τότε ο Ζούκο, σφιγγόντας σ'α σιβαρά χέρια του τη νέα.

Μά όταν έφθασαν στο μουράγιο ή όμορφη Μπαρμπερίνα
άρχισε να ξεφωνίζει σ'αν τρελή !..

— Πιάστε το δολοφόνο... Πιάστε τον... "Επνιξε το νέο...
Και ο Ζούκο την εκύτταζε με φρίκη, σ'αν να μην ήθελε
να πιστεύσει στην προδοσία της !..

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΜΠΑΓΥ

Ήταν κοντός
με πλατει-
ούς ώμους
και άσχημος.
Τά χέρια του

ήταν στιβαρά και το κορμί του γερό, πολύ γερό, μά το πα-
ρουσιαστικό του έδειχνεν έναν κάκομοιρη και αδύνατο.
Από μακριά εφαινόταν είκοσι χρονών, οι περιηγητές
όμως που τον έβλεπαν από κοντά, όταν τους έπήγαινε με
την όμορφη γκόντολά του, από τη Βενετία στο Μουράνο και
από το Μουράνο στη Βενετία, εκύτταζαν με ένα ειρωνικό
γέλιο το σπανο πρόσωπό του, που το είχαν ρυτιδώσει τρι-
άντα χρόνια κάκομοιριάς και πίκρας. Και έπειδή ήταν και
φαλακρός τον έλεγαν στη Βενετία και στο Μουράνο, Ζούκο,
που εσήμαινε νεροκολοκύθα !.. Γι' αυτό δεν στεναχωριόταν
ο Ζούκο ! "Άσχημος, άσχημος... "Ετσι το θέλησαν ο Χρι-
στός και ή Μαντόνα ! Νά τα βάλη μαζί τους γιατί τον
είχαν κάνει κάκομοüter; "Α, όχι, όχι... "Ο Ζούκο ήταν
πολύ θρήσκος—έτσι έδειχνε τούλάχιστο...

"Η ζωή του έπερνούσε αδιάφορη, όμοια με
τά ακύμαντα κανάλια της Βενετίας που περι-
τριγύριζαν τους παμπάλαιους τοίχους των σπι-
τιών... "Όλη την ημέρα και όλες τις ημέρες ο
Ζούκο έπήγαινε, από τα κανάλια της Βενετίας
ως τα κανάλια του Μουράνο κι' έτσι, όπως ήταν
ξαπλωμένος πίσω από το μεγάλο κουπί της
γκόντολάς του, έμοιαζε μ' ένα βάτραχο σηκώ-
μένο σ'α πισινά του πόδια... Τό βράδυ έγύριζε
στο φτωχικό δωμάτιό του, όπου έπεφτε σ' ένα
βαθύ ύπνο λησμονιάς. Την Κυριακή άφηνε λίγη
ώρα τη γκόντολά του και πήγαινε στην πόλη για
να σουλατσάρη λίγο στη πλατεία που 'Αγίου
Μάρκου... "Ο Ζούκο δεν μιλούσε σ'ε κανένα
γιατί δεν είχε κανένα φίλο... "Όταν όμως καμ-
μιά φορά έβλεπε να περνούνε από μπροστά του
δρσσερά και χαρούμενα κοριτσόπουλα, στολι-
σμένα με όμορφα βενετσιάνικα στολίδια και
ντυμένα στο μετάξι, ή καρδιά του έκτυποσε
γρήγορα, γρήγορα, σ'αν να ήθελε να πεταχθή
από το στήθος του... Μά εξαφνα εγινόταν κα-
τακίτρινος και κύτταζε με θλίψη τις κοπέλλες,
με τά βεργολιγερά κορμιά, γιατί ή σφριγγές
σιλουέτες των του θύμιζαν εκείνη, που αγα-
πούσε, εκείνη που λαχταρούσε, με όλη τη δύνα-

Ἡ Θέλμα ἦταν ἀνήσυχη κι' ἐκνευρισμένη ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἐτριγύριζε στὸ κα- τίστρωμα τοῦ περιπάτου χω- ρὶς ν' ἀποφασίζῃ νὰ καθήσῃ πουθενά, σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦ- σε κάποιο κακὸ προαίσθημα.

Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Τὸ ὑπερῳκεῖάνειο, μιά σωστὴ πλωτὴ πόλις, ἔπλεε μὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια, σκι- ζοντας τὸ βαθὺ κι' ἀπέραντο ὠκεανό, ποὺ ὅπως ἦταν ἡρε- μος, σὰ νὰ κοιμόταν, ἔμοιαζε μ' ἕνα γιγάντιο θεριὸ ποὺ ἄ- φινε ἀνεξίκακα νὰ παιχιδιζέῃ ἐπάνω τοῦ ἕνα μικρὸ ποντι- κάκι.

Ἡ Θέλμα ἐκύτταζε τὴ θά- λασσα, μὰ ἡ σκέψῃ της δὲν ἐπήγαινε μακρύτερα ἀπὸ τὸ βαπόρι. Ἡ σημερινὴ σκηνὴ μὲ τὸ Ρόμπερτ δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἐνοιῶθε τύψεις τρομερὲς γιὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔδειξε. Ἀ- γαποῦσε κρυφὰ τὸ Ρόμπερτ, ἦταν ἀλήθεια. Ἦταν κάτι ποὺ δὲ μπορούσε νὰ νικήσῃ, ὅσο κι' ἂν ἀγωνιζόταν, δυὸ χρόνια τώρα, μὲ τὸν ἑαυτό της. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦ- σε τρελλά. Ἦταν φανερό, σ' αὐτὴ τουλάχιστον, πὼς ὁ

Ρόμπερτ ζοῦσε γι' αὐτὴν κι' ὄχι γιὰ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἡ σημε- ρινὴ σκηνὴ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφίσουν τὸ αἰ- σθημά τους νὰ ξεχειλίσῃ καὶ νὰ βρεθοῦν ἀγκαλιασμένοι στὴν καμπίνα τῆς με σφιγ- μένα τὰ χεῖλιά σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἐρωτι- κὸ φίλημα, αὐτὴ κι' ὁ Ρόμπερτ, ὁ ἀντρας τῆς ἀδελφῆς της.

Ἀ, ὄχι, δὲν ὑπῆρχε δικαιολογία. Ἡ Θέλμα ἀγαποῦσε τὴ Ντόροθυ, τὴν ἀδελφὴ της, μὲ μιὰ ἰδιαίτερη στοργὴ καὶ αὐτὸ ποῦκανε ἦταν σὰ νὰ δίνει μιὰ θανάσιμη μαχαιριά στὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα, ποὺ δὲν ὑποπευόταν τίποτα. Δὲν ἔπρε- πε νὰ φανῇ τόσο ἀδύνατη ἡ Θέλμα. Γιατί, ἦταν φανερό πὼς αὐτὴ ἔφταιγε περισσότερο. Ὁ Ρόμπερτ δὲ θὰ τολ- μοῦσε ποτέ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ μὲ τέτοια ἐρωτικὴ φλόγα, ἂν ἐκεῖνη εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

Μὰ τώρα... ἔγινε πιά. Αἰσθανόταν τὴν ταπείνωση ἑνὸς ἐγκληματία, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ. Καὶ δὲ θάβρισκε τὴν ψυ- χικὴ της γαλήνη παρὰ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ τὴ βεβαίωνε ὁ Ρόμπερτ πὼς θὰ ξεχνιόταν ὀριστικὰ ὅ,τι ἔγινε μεταξὺ τους.

Γι' αὐτὸ, ἤθελε νὰ ξαναβλέπῃ τὸ Ρόμπερτ ἐκεῖνο τὸ ἀ- πόγευμα. Ὁχι τὴ Ντόροθυ. Αἰσθανόταν πὼς δὲ θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσῃ τὴν ἀδελφοῦλα τῆς κατὰματα καὶ γι' αὐτὸ δὲ θάθελε νὰ τὴ συναντήσῃ προτοῦ ἀλαφρώσῃ τὴ συνειδητὴ της ἀπὸ τὸ μεγάλο της σφάλμα.

Ἐνῶ ἦταν βυθισμένη σ' αὐτές της τίς σκέψεις, ἔνοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο της καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Ρόμπερτ, σβυσμένη, σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μα- κρυά, νὰ τῆς λέῃ:

— Θέλμα, ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ Θέλμα, μ' ὅλο πούθελε τόσο πολὺ νὰ δῇ τὸ Ρόμπερτ, μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ του ἐταράχθηκε τόσο πολὺ, ποὺ νόμισε πὼς ἐτινάχθηκε ἡ καρδιά της ὀλόκληρη μέσα στὸ στῆθος της. Ἐγύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Ἦταν χλωμός, μὲ τὰ μάτια βαθυλωμένα καὶ θολά, μόλις ἔστεκόταν στὰ πόδια του.

— Τί ἔχεις, Ρόμπερτ; τοῦ εἶπε τρομαγμένη.

— Δὲν ἔχω τίποτα, μὴν ἀνησυχῆς, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μόνο θέλω νὰ σοῦ πῶ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ συγχωρέσῃς γιὰ ὅ,τι ἔγινε πρὶν. Μετάνιωσα πολὺ, ποὺ φάνηκα τόσο ἀδύνατος. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἕνας ἄγγελος καὶ εἶσαι

ΦΙΛΗΣΕ ΜΕ ΘΕΛΜΑ

ἀδελφὴ της. Τὸ ἐγκλημό μου ἦταν διπλό. Μὰ ἦταν πιὸ δυ- νατὸ ἀπὸ μένα ὅ,τι μ' ἔσπρω- ξε στὴν ἀγκαλιά σου...

Ἡ Θέλμα ἐδέχτηκε τὰ λό- για του σὰν ἀπολύτρωση. Καὶ τοῦ ἀπάντησε πρόθυμα.

— Μὲ προλαβαίνεις, Ρόμ- περτ. Σὲ ζητοῦσα ἀκριβῶς γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς ἡ σημερινὴ μέ- ρα πρέπει νὰ ξεχαστῇ, νὰ σβύ- σῃ ἀπ' τὴ ζωὴ μας... Ἐχεις δίκιο... Φανήκαμε πολὺ ἀδύ- νατοι...

— Ναί, θὰ ξεχαστοῦν ὅλα, στὸ ὑπόσχομαι... Μὰ ἔχω μιὰ τελευταία παράκληση νὰ σοῦ κάνω. Σοῦ ὀφείλω κάτι. Ἐνα μυστικὸ ποὺ πρέπει νὰ μάθῃς σήμερα... Ἐλα στὸ σολονάκι τῆς καμπίνας μας. Ἡ Ντόρο- θυ εἶναι στὸν κινηματογράφο. Θά μπορούσαμε νὰ μιλήσωμε...

— Ὁχι, Ρόμπερτ, εἶπε ἡ Θέλμα μ' ἕνα τόνο φρίκης στὴ φωνή της. Ὁχι ξανά...

— Δὲν πρόκειται γιὰ κανέ- να «ξανά». Πρέπει νάρθῃς. Θ' ἀκούσης ὅ,τι θὰ σὲ κάνῃ νὰ ἔχῃς μιὰ καλὴ ἀνάμνηση ἀπὸ μένα—γιατί δὲν πρόκειται νὰ ξαναῖδωθοῦμε, θὰ φύγω μα- κρυά, ἀλλοιῶς δὲν θὰ ξεχάσω. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἡ-

ταν τόσο σταθερὸς καὶ τὸ βλέμ- μα του ἔδειχνε τέτοια ἀποφασί- στικότητα, ποὺ ἡ Θέλμα δὲ μπό- ρεσε πιά ν' ἀρνηθῇ...

— Ἐκεῖνο ποὺ ξέρετε εἶναι ὅτι σ' ἀγα- πῶ τρελλά. Ἐκαμα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴν καρδιά καὶ ἀπὸ τὴ σκέ- ψῃ μου μὰ δὲν τὸ κατάρθωσα, ἔλεγε σὲ ψιφισμένη.

Λίγο ὁ Ρόμπερτ, καθισμένος κοντὰ στὰ γόνατα τῆς Θέλμας μέσα στὸ ἰδιαίτερο σαλονάκι τους. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔξε- ρει εἶναι ὅτι δὲ θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ ποτέ... Μὴ τα- ραχθῇς. Δὲν θέλω νὰ σὲ παρασύρω πάλι σὲ στρέλλες. Θέλω μόνο νὰ πιστέψῃς πόσο δύνατά σ' ἀγάπησα καὶ πόσο ὑπέφερα τώρα δυὸ χρόνια... Ὑπέφερα φρικτὰ! Καὶ τὸ μαρτύριό μου γινόταν μεγαλειότερο ὅσο ἔβλεπα τὴν τρελλὴ ἀφασίωση τῆς γυναῖκάς μου σ' ἕμένα καὶ τὴν τρυ- φερὴ της ἀγάπῃ σ' ἐμένα. Ἐζήτησα παρηγοριά στὸ πιστό, στὰ ναρκωτικά, ναι, στὰ ναρκωτικά, στὰ ταξίδια... Μὰ παν- τοῦ ὁ πόνος μου μεγάλωνε, τὸ μαρτύριό μου γινόταν πιὸ φρικτό. Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, νοιώθω πὼς ἡ ζωὴ μου δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς νὰ συντρίβῃ ἡ ζωὴ τῆς Ντόροθυ. Μὰ εἶναι τόσο καλὴ! Δὲν ἔχω τὴ δύ- ναμη νὰ τῆς σκοτώσω ὅ,τι πιὸ εὐγενικὸ αἰσθάνεται γιὰ μένα. Εὐρῆκα ὅμως τὸ μέσον νὰ γίνουμε ὅλοι εὐτυχισμένοι. Θέλω...

— Ἐρεῖς ποῖο εἶναι; Περὶ μὲν μιὰ στιγμὴ...

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ρόμπερτ ἐσηκώθηκε βιαστικὰ κι' ἔτρεξε στὸ διπλάνο δωμάτιο.

Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε. Εἶχε ὀψη πεθαμένου. Ἐ- τρίκλιζε. Μόλις κατάρθωσε νὰ περπατήσῃ καὶ νὰ ξαναπέ- σῃ στὴ θέση ποὺ καθόταν πρὶν.

— Τί ἔχεις Ρόμπερτ; Τί ἔκαμες; τὸν ρώτησε τρομαγμένη ἡ Θέλμα.

— Τίποτα, ἐψιθύρισε αὐτός. Σὲ παρακαλῶ... φίλησέ με. Κι' ἔκλεισαν βαρεῖά τὰ βλέφαρά του.

Ἐκεῖνη τοῦπιασε τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε μὲ τρυφε- ρότητα. Μὰ ἐνῶ ἔσκυβε νὰ τὸν φιλήσῃ, τῆς εἶπε αὐτός σιγά, μὲ μιὰ αγωνιώδη προσπάθεια.

— Μὴν τρομάξῃς, Θέλμα. Ἐκαμα τώρα μόλις μιὰ ἐνδο- φλεβικὴ ἔνεση ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ τὴν αἰώνια γαλήνη. Τὸ βαπόρι θέλει ἀκόμα δώδεκα μέρες νὰ φτάσῃ στὴν Αὐ- στραλία. Ὁ γιατρός θὰ πιστοποιήσῃ συγκοπὴ τῆς καρδιάς... Ἐνας ὕγρὸς τάφος εἶναι τόσο ποιητικὸς... Ἐλα πρόφτασε φίλησέ με... Θέλμα...

MARY DEBANY

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἡ Θοδώρα Σαμπίλλε ἔμει- νε χήρα, πράγμα ποὺ τῆς ἐστοίχισε ἐκτὸς ἀ-

πὸ πολλὰ πι- κρά δάκρυα κι' ἕνα σωρὸ ἔξο- δα γιὰ τὴν κη- δεῖα τοῦ μακα- ρίτη. Γιατί ἡ Θοδώρα εἶχε ζήσει μὲ τὸν Αἰμίλο τῆς πολ-

λά χρόνια καὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ εἰλικρινά καὶ τὸ πένθος τῆς ἦταν μεγάλο, ἐσωτερικὸ κι' ἐξωτερικὸ. Ἐπειτα τῆς τῆγαιναν τόσο πολὺ τὰ μαῦρα. Οἱ φιλενάδες τῆς βεβαίω- ναν, ὅτι τὴν ἔκαναν λιγάκι χλωμή, ἕνας λόγος περισσό- τερος γιὰ νὰ πεισθῇ ἡ Θοδώρα, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ φο- ρεῖ ποτὲ ἕνα καλύτερο χρῶμα ἀπὸ τὸ μαῦρο...

Ἡ Θοδώρα ἔκλαψε τὸν μακαρίτη ἀνδρα τῆς ὅλο τὸ χει- μῶνα, μ' ὅλο τὸν ὑπομονητικὸ πόνο τῆς χήρας, καὶ τὰ χεῖρια τῆς ἔτρεμαν ἀκόμα ὅταν χαίδεψε στῆς μοδιότρας τῆς τὸ ὠραῖο μαλακὸ κρέπ-ντέ-σιν ὕφασμα γιὰ τὴν ἀνοιξιὰτικὴ τουαλέττα της. Ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς δὲν ἦταν τόσο πολὺ βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τίς γεμά- τες θαυμασμὸ ματιές, ποὺ τίς ἔρριχναν ὅταν περπατοῦσε στὸ δρόμο μὲ τὸ σεμνὸ τῆς βάδισμα καὶ μὲ τὸ ξανθὸ κε- φάλι τῆς ἐλαφρὰ σκυμμένο.

Ὅπως συμβαίνει συχνά στὴ ζωὴ, τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὴ Θοδώρα. Τὸ δόντι τοῦ χρόνου,—τὸ ὁποῖο περιγράφεται τόσο συχνά ὡς βάνδαλος, ποὺ κατατρώγει τὰ πάντα, ὅ,τι εἶναι ὠραῖο καὶ καλὸ,—τρώγει σιγά-σιγά καὶ τὸν πόνο καὶ μάλιστα τὸν μαλακώνει τόσο ὁμορφα, ὥστε ἀπομένει μονάχα κάποια ἀόριστη ἀνάμνηση ἀπὸ τὴ σκληρότητά του.

Ἡ Θοδώρα ξανασῆκωσε ἂν καὶ φοροῦσε ἀκόμα μαῦρα (ποὺ τὴν ἔκαναν χλωμή!), τὸ κεφαλάκι τῆς καὶ τὰ μάτια, ποὺ τὴν ἐκύτταζαν στὸ δρόμο μὲ θαυμασμό, ἔβλεπαν στὰ μάτια τῆς, στὰ ὁποῖα εἶχαν στεγνώσει πρὸς τὸ παρὸν τὰ δάκρυα, μιὰ λάμψη, ποὺ ἔδινε ἐλπίδα.

Ἡ Θοδώρα ἔλαβε πολλὰς προτάσεις, ποὺ ἀπέβλεπαν νὰ βάλῃ τελεαῖα καὶ παῦλα στὴ χηρεία της, ἀλλὰ καθὼς ἤξερε πρὸς ἔπρεπε νὰ φερθῇ, ἀπέρριψε ἀπορασιατικὰ τίς πρώτες προτάσεις.

Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ παρουσιάστηκε ὁ κύριος Ἰάκωβος Ζούφφ, ράφτης καὶ μαστοράς στὴν τέχνη του, ποὺ εἶχε πολὺ καλὰς δουλειές καὶ μιὰ περιουσία ὄχι εὐκατα- φρόνητη. Ἦταν τόσο τὸ πάθος, μὲ τὸ ὁποῖο ζήτησε αὐτὸς ὁ κύριος τὸ χερὰκι τῆς χήρας, ὥστε δὲν μπόρεσε ν' ἀρνη- θῇ καὶ ἂν καὶ ἦταν κατασυγκινημένη, ρίχτηκε στὴν ἀγκα- λιά του κι' ὠρκίστηκε νὰ γίνῃ δική του. Ἔτσι συνέβη, ὥστε

νὰ ξαναπαντρευθῇ ἡ Θοδώρα ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ εἶχε μείνει χήρα.

Ὁ γάμος δὲν ἦταν ἀτυχος. Ὁ Ἰάκωβος συνήθισε τὴ χαριτωμένη γυναῖκα του, ἂν καὶ δὲν ἦταν πολὺ νέα, κι' ἐκεῖνη τοῦ ἀνταπέ- διδε τὴν ἀγάπῃ του. Ἐνα μονά- χα τοῦ ἔκανε κακό,—ἡ σύγκριση. Ἀν καὶ ποτὲ τῆς δὲν φα νέρων

ἡ γυναῖκα του αὐ- τὸ τὸ αἰσθημάτης, ἐν τούτοις ἔνοιω- θε σ' ὅ,τι ἔλεγε ἡ ἑκάνε, ὅτι σκέ- πτόταν ἐκείνη: «Αὐ- τὸ δὲ θὰ τὸ ἔλε- γε ποτέ—ἡ δὲν θὰ τὸ ἔκανε ὁ Αἰμί- λιος». Ὅταν τοῦ ἔπεφτε ἡ στάχτη τοῦ τσιγάρου του κι' ἐκεῖνη ἔσκυβε καὶ τὴν καθάριζε, ἄκουγε αὐτὴ τὴ φράση στὴ σκέψῃ τῆς. Κι' ὅταν γύ- ριζε τὸ βράδυ στὸ σπῖτι μισὴ ὥρα ἀργότερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε πεῖ πὼς θὰ

Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΤΗ

γύριζε, ἔβλεπε αὐτὴ τὴ φράση στὸ παραπονεμένο βλέμμα τῆς. Ποτὲ δὲν τὴν ἔλεγε κι' ὅμως ἤξερε πὼς τὴν σκε- πτόταν διαρ- κῶς. Προσπα- θοῦσε νὰ τελει-

οποιηθῇ, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ λυπημένος, ὅτι δὲν θάφθανε ποτὲ τὸ ἀλάνθα- στο τοῦ μακαρίτου. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν μισοῦσε τώρα.

Ἐως ὅτου συνέβηκε κάτι ἀξιοπερίεργο.

Μιά μέρα πῆγε μιὰ κυρία μέσης ἡλικίας, στὸ σπῖτι τῆς τέως χήρας. Ἐμφανίστηκε λιγάκι παραγμένη καὶ παρα- κάλεσε γεμάτη ὑπεροψία νὰ μιλήσῃ τοῦ «κυρίου».

Τὴν ὠδήγησαν στὸν κύριο Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἐτοιμαζό- ταν νὰ βαλῇ φαλίδι σ' ἕνα καινούριο φθινοπωρινὸ ὕφα- σμα. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε ἡ κυρία στὸ δωμάτιο, ὀπισθοχώ- ρησε ἔντρομη:

— Δὲν εἶστε ὁ κύριος...!
— Συγγνώμην;
— Ποῖος εἶστε;
— Ὁ κύριος Ἰάκωβος Ζούφφ, ράφτης, προμηθευτῆς τῆς Αὐλῆς, πρώτης τάξεως ἀγγλικά ὕφασματα, μήπως θέλει νὰ δῇ ἡ κυρία...

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ μιλήσω τοῦ κυρίου Σαμπίλλε.

— Αὐτὸ εἶνε κομμάτι δύσκολο... πέθανε... καί... μὰς συγ- χωρεῖτε ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀναστήσουμι!...

— Ἀ!... Πῶς...; Καὶ σεῖς;

— Ὁ δεῦτερος σύζυγος τῆς κυρίας Θοδώρας.

— Καὶ τὸ ἐπίδομά μου;

— Τί εἶπατε, παρακαλῶ;

Τότε διηγήθηκε ἡ συγκινημένη κυρία κάποια ἱστορία γιὰ τὸν μακαρίτη κύριο Σαμπίλλε, ποὺ σηκώθηκαν δυὸ πιθα- μὲς τὰ μαλιά τοῦ Ἰάκωβου κι' ἐκπληκτος μάζεψε τὰ φρύ- δια του.

— Ἀκριβῶς τὴν 1 Νοεμβρίου, ἔπαιρνα κάθε χρόνο τὰ λεφτά μου καὶ σήμερα ἔχει ὁ Νοέμβριος δεκαοχτώ!... εἶπε ἡ κυρία στὸ τέλος, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ τῆς κάμῃ τί- ποτε ὁ Ἰάκωβος.

— Μὴ φωνάζετε πολὺ σὰς παρακαλῶ, τῆς εἶπε—καὶ τὸ ἀπλοῖκό πρόσωπο τοῦ ράφτη πῆρε ἀληθινὴ πριγκηπικὴ ἔκφραση— θὰ φροντίσω ἐγὼ στὸ μέλλον.

***

— Ποιὰ ἦταν ἡ νόστιμη κυρία, μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσες τόσο εὐχάριστα; τὸν ρώτησε κατὸ πιν ἡ Θοδώρα.

— Μιά πελάτις, παιδί μου, ἀπάν- τησε ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀ!... καλὴ πελάτις;

— Καλὴ λέει; Πά- ρα πάνω ἀπὸ κα- λή. Ἀπ' τίς λίγο- στές ἐκεῖνες πε- λάτισσες ποὺ δι- νουν ζωὴ σ' ἕνα μαγαζί.

— Σοβαρά;

— Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα δέκα τέ- τοιες!

Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταξε μὲ δυσπιστία, λοξά, κι' ὁ ράφτης κα- τάλαβε ὅτι σκέ- φθηκε: «Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκανε ποτὲ ὁ Αἰμίλιος!». Ὅσο- τόσο, καλόκαρδος πάντα δὲ θέλησεν ἂν τὴν βγάλῃ ἀπ' τὴν πλάνη καὶ δὲν τῆς εἶπε ὅτι ἴσα—ἴσα ὁ Αἰμίλιος τόκανε.

Η ΚΩΛΕΤ ΛΑΝΣΑΡΕΙ ΤΗΝ ΜΟΔΑ

«Όταν η Κωλέτ άφισε, τὸ θερμό Ἰουλιανὸ ἐκεῖνο πρῶτ, τὸ κρεβάτι της, ὅπου εἶχε κάνει ἕναν ὑπέροχο κι' ἀνονείρευτο ὕπνο δικαίου, καὶ θέλησε νὰ νιυθῇ, παρατήρησε μὲ τὴν πιὸ δυσάρεστη ἐκπληξή, πὼς στὸ δωματιάκι της δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὶς ὥραιες του-αλέτες της, οὔτε... ρουπὶ καν' ἀπ' τὰ ὥραϊα ἐσώρρουχά της...

Ἡ Χέρια βέβηλα, πὺ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ διαπιστώσῃ ἂν εἶχαν μὴ
ἀπ' τὸ παράθυρο, πὺ εἶχε ἀφίσει ἂ-
νοιχτὸ γιὰ νὰ... δροσίζετα, ἢ ἀπ' τὴν
πόρτα, πὺ δὲν τὴν εἶχε κλειδώσει γιὰ τὸν
αὐτὸ λόγο, εἶχαν ἀφαιρέσει ἀπὸ κεῖ ὅ,τι

ἄξιζε ἀπὸ τὰ εὐμετακόμιστα πράγματα τοῦ νοικοκυριοῦ της.
Ἔτσι, εἶχε ἀπομείνει ὀλοταίσιδῃ, μὲ μὴ ἐλαφροῦσικὴ
κομπιναιζόν, πὺ οἱ διαστάσεις της δὲν ἦσαν μεγαλύτερες
ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς συκῆς, πὺ ἀποτελοῦσε τὸ μοναδικὸ
ἐπίσης ἔνδυμα τῆς προκάμμης μας Εὐας, μὲ τὴν ὁποῖαν
εἶχεν ἐξομωθεῖ ἀπολύτως, ἔτσι ἀπροσδόκητα.

Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν ὅτι ἡ Εὐα εἶχε βαλλεῖ τὸ φύλλο
τῆς συκῆς ὅταν διώχθη σπὸ τὸν παράοισο, ἐνῶ ἡ Κωλέτ
τὸ φοροῦσε ἐντός... τῆς κολάσεως, εἰς τὴν ὁποῖα ἐρρίφθη
χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ὅποια δὴποτε γυναῖκα στὴ θέσῃ της θὰ ὠλόλυζε γοερά
μπρὸς στὴ θλιβερὴ αὐτὴ διαπίστωση, θὰ ἐτοίριζε, ὥστε ν'
ἀκουσθῇ μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ, καὶ θὰ ἐρρήγνυε τὰ...
ἱμάτια, τῆς μπρὸς σὲ μὴ τέτοια ληστεία.

Ἡ Κωλέτ ὅμως ἦταν λογικὴ κοπέλλα καὶ δὲν ἔκανε
οὔτε τὸ πρῶτο οὔτε τὸ ὅστατο.

Τὸ πρῶτο γιὰτὶ θὰ ἔφερνε τὴν ἀστυνομία,
πὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ δεχθῇ βεβαίᾳ
στὰ χάλια πὺ ἦτανε, πράγμα πὺ θὰ τῆς
δημιουργοῦσε ἴσως παρεξηγήσεις, καὶ τὸ τε-
λευταῖο διότι... δὲν εἶχε ἱμάτια νὰ διαρρηξῇ,

ἀφοῦ τῆς τᾶχαν πάρει, καὶ μάλιστα... ἄνευ διαρρήξεως.

Ἔτσι καθίσε νευριασμένη ἀπλῶς στὸ στρωμένο
ἀπὸ πολλὰ ἀπαλακέντητα. μαζιλαράκια ντιβανὶ της
καὶ φέροντας τὸ λευκὸ, παχουλὸ τῆς χεράκι, μὲ τὰ βαθύ-
κόκκινα σουβλερά νυχάκια στὸ στόμα, ἄρχισε ν' ἀναζητᾷ
τὴν ἔξοδο... τοῦ ἀδιεξόδου, στὸ ὅποιον εἶχε μπλεχθῇ.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ της, μὴ γερντοκόρη 55 χρονῶν γκρι-
νιάρᾳ καὶ παράξενῃ, ἐκτὸς πὺ ντυνόταν ἀρχαιοπρεπῶς
εἶχε καὶ διασᾳσεις ἐλεφαντοπρεπεῖς, ὥστε ν' ἀποκλείεται
νὰ τῆς ζητήσῃ δανεῖσθαι ἕνα φόρεμα, νὰ βγῇ ἔξω νὰ κανο-
νίσῃ τὸ... ντύσιμό της. Νὰ τηλεφωνοῦσε στὴ φίλῃ της Ζα-
κελὶν ἦταν ἀδύνατο, ἀφοῦ δὲν ἔξερε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλε-
φώνου της κι' ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε κι' αὐτὴ τηλεφῶνο στὸ σπιτί
της, τοῦ ὁποῖου, ἐκτὸς ἀπ' τὴ σπιτονοικοκυρὰ της, αὐτὴ ἦταν
ἡ μόνη γυναῖκα ἐνοίκος.

Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ γράψῃ στὸ φίλο
της Ζάκ, νὰ φροντίσῃ νὰ τῆς στείλῃ μὴ
τουσαλέττα, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ χρεῖωδη
πρὸς γραφὴν καὶ ὅσο νὰ κινηθῇ ἡ σπιτο-
νοικοκυρὰ της νὰ τῆς φέρῃ καὶ νὰ βρεθῇ
ὁ ἄνθρωπος πὺ θὰ τὸ πῆγαινε θὰ εἶχε
ἀσφαλῶς νυχτώσει.

Ἡ καυμένη ἡ Κωλέτ ἦταν νὰ χάσῃ τὸ
νοῦ της μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια,
ἀλλ' ὅπως εἶπαμε ἦταν πολὺ λογικὴ ὥστε
ν' ἀποκλείεται νὰ κάνῃ τέτοιο πράγμα.
Ἄρχισε λοιπὸν νὰ σκέπτεται μίαν ἄλ-
λῃ λύση. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴ βρῇ.

Σὲ μὴ γωνιά τοῦ δωματίου της ἀθικτο
ἐστέκονταν ἕνα παραβάν ἀπὸ κρεττὸν
μὲ ζαηρά κόκκινα μεγάλα τριαντάφυλλα
μὲ πράσινα φύλλα σὲ κρέμ φόντο, πὺ
τόχε γιὰ νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὸ

ὅταν ἔκανε τὴ τουαλέττα της.

Στ' ἀντίκρουσμά του τὰ μάτια
τῆς Κωλέτ λάμπανε ἀπὸ εὐχα-
ρίστηση, γιὰτὶ μὴ φαεινὴ ἰδέα
γεννήθηκε στὴ σκοτισμένηδιάνοιά

της. Ἡ Κωλέτ, πρὶν ἐξελιχθῇ σὲ δακτυλογράφο, μὲ τὴν
εὐκολία πὺ τὸ κατωρθῶνουν ὅλα τὰ μοντέρνα κορίτσια,
ἦτανε μὴ καλοῦσικὴ μοδιστροῦλα, πὺ ἐκτὸς ἀπ' τὸν
ἑαυτὸ της συντηροῦσε—πρὶν πεθῇ, θεὸς συχώρεσῃ τὴν—
καὶ τὴ μανοῦλα της. Θὰ μποροῦσε, λοιπὸν, ἀρκεῖ τὸ ὕφα-
σμα νὰ φτάνε, νὰ σκάρωνε στὸ πὶ καὶ φὶ ἕνα ἀπὸ τὰ χαρι-
τωμένα ἐκεῖνα στὴν ἀπλότητά τους, ζωηρόχρωμα φορε-
ματάκια, πὺ τόσο καλὰ ταιριάζουν τὸ καλοκαίρι στὰ
δμορφα γυναικεῖα σώματα.

Τινάχτηκε μὲ μὴ γατίσια εὐλυγισία ἀπ' τὴ θέσῃ της,
πῆρε ἀπ' τὸ κομοδίνο της μερικὰ τελευταῖα φηγουρίνια
π' ἀγόραζε γιὰ νὰ κατατοπίζεται στὴ μόδα καὶ νὰ δίνῃ
ὁδηγίες στὴ ράφτρα της, ἐύλωσε ταυτόχρονα καὶ τὸ πα-
ραβάν, τᾶβαλε ὅλα κάτω, πῆρε τὴ μέτρα της, κι' ἄρχισε
νὰ καταστρώνῃ τὰ σχέδιά της.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, εἶπε, τὸ ὕφασμα εἶναι στενὸ
καὶ δὲν βγαίνουν μανίκια. Ἀλλὰ, ὅταν κανεῖς ἔχει δυὸ
τέτοια μπράτσα, τὰ μανίκια εἶναι περιττά. Καὶ μὲ τὴ δια-
πίστωση αὐτὴ προχώρησε πρὸς τὰ κάτω, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν
ἀποκάλυψή πὼς τὸ ὕφασμα ἦταν δυσανάλογα κοντὸ πρὸς
τὸ ἀρκετὰ ὑψηλὸ καὶ λυγερὸ τῆς ἀνάστημά.

Ἡ Κωλέτ ἦταν ἀπὸ τὶς ὑπάρξεις πὺ δὲν σκοτίζονται
γιὰ τόσο ψιλὰ πράγματα κι' ἐξ ἄλλου ἔκρινε ὅτι, ἐφ' ὅσον
εἶχε δυὸ τόσο τορνευτὲς γαμπίτσες πὺ ὅλος ὁ κόσμος
τὶς ἐθαύμαζε, ἦταν κρίμα νὰ τὶς κρύψῃ μέσα σ' ἕνα μακρὸ
φόρεμα. Ἔτσι δὲν τῆς ἔμενε παρὰ τὸ ζήτημα τοῦ πλά-
τους, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν τὴν σκότιζε καὶ τόσο, διότι ἂν
ἕνα στενὸ φόρεμα δὲν ταιριάζει σ' ἕνα χοντρὸ σῶμα, ἀνα-
δεικνύει θαυμάσια ὅμως ἕνα πλαστικὸ, σὰν τὸ δικὸ της.

Ἔτσι ἔκοψε γρήγορα τὸ παραβάν σὲ ρόμπα κι' ἔπεσε

μὲ τὰ μοῦτρα στὸ ράψιμο. Κι' ἡ ἀνάγκη
νὰ κυκλοφορήσῃ τ' ἀπόγευμα, γιὰ νὰ ναι
συνεπὴς στὸ ραντεβὺ της, ἔδινε φτερά
στὰ δάκτυλα τῆς Κωλέτ. Ἔτσι στὶς 5
τ' ἀπόγευμα, εἶχε τὴν εὐχαρίστηση νὰ
καμαρώσῃ τὴν κουκλίστικὴ δμορφία της
ντυμένη μ' ἕνα φόρεμα, ἐντελῶς δικῆς
της ἐμπνεύσεως καὶ κατασκευῆς.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Κωλέτ στὸν
ἑαυτὸ της, ὅτι θὰ σωκάρω τοὺς σεμνότυ-
φους καὶ τὶς μοντέν μὰ τί νὰ γίνῃ... Πρέ-
πει ν' ἀναπληρώσω τὶς ἀπώλειες πρὶν

κλείσουν τὰ μαγαζιά. Καὶ ἀποφασιστικὴ ἔκλεισε τὴν κα-
μαροῦλα της καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Ἡ καρδιά της ὅμως,
χτυποῦσε φοβισμένα στὰ στήθη της, στὴν ἰδέα πὺς μπο-
ροῦσε νὰ τὴν προγκάρουν.

Ὡστόσο ἡ πρώτη κυρία, πὺ τὴν ἀντίκρουσε, τῆς ἔρριξε
βλέμματα ζήλειᾳ καὶ θαυμασμοῦ κι' εἶπε στὸ συνοδό της.

— Νὰ ἕνα ἀληθινὰ χαριτωμένο καὶ πρακτικὸ καλοκαί-
ρινὸ μοντέλο. Ὅχι σὰν αὐτὸ πὺ ἔκανα ἐγὼ ἡ αἰσχρὰ!

Κι' αὐτὰ ὅλα γιὰτὶ λυπᾶσαι νὰ μὲ πᾶς σὲ μὴ ράφτρα
τῆς προκοπῆς νὰ ραφτῶ, παρὰ περιμένουμε νὰ πέρνουμε
ἰδέες ἀπ' τὰ φηγουρίνια πὺ βγαίνουνε τὸ Γενάρη, γιὰ νὰ
δείξουν τὴ μόδα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ Κωλέτ κολακεύθηκε
καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ περήφανα, μὲ ψηλὰ τὸ κεφάλι.
Διαπίστωσε τότε πὺς εἶχε κάνει ἕνα τρομερὸ σουξέ, ἀφοῦ
ὅλοι οἱ ἄντρες πὺ συναντοῦσε δὲν ξεκόλλαγαν τὰ μάτια,
τοὺς ἀπὸ πᾶνου ἰης, θαυμάζοντας τὸ λυγερὸ κορμὶ της,
τὰ χυτὰ μπράτσα, τὶς τορνευτὶς κνήμες της, κι' οἱ γυναῖκες
πὺ τὰ μακρυὰ, κλειστὰ φορέματα τὶς ἐπνίγαν, δὲν ἔπαυαν
νὰ τὴ σταματοῦν καὶ νὰ τὴ ρωτοῦν:

— Τὶ ὥραῖο μοντελάκι! Πὺ ράβεσθε δεσποινίς; Εἶναι
μούρλια γιὰ τὸ καλοκαίρι. Πρακτικώτατο...

Ἡ Κωλέτ πῆρε τὸ πρᾶγμα τώρα στὰ σοβρά... Μαρ-
τὶ κάθουμαι καὶ σπάζω τὰ νύχια μου στὴ γραφομηχανή
γιὰ ἕνα ψωροχιλιάρικο τὸ μῆνα; Ἐγὼ εἶμαι γεννημένη
γιὰ μοντελλίστα... Κι' ἀπάντησε σὲ κάποια κυρία πὺ τὴν
ἐναρρωτοῦσε πὺ ράβετε: Ράβομαι στὴ διάσημὴ μοδίστα.

Μαζέλ Κωλέτ. Κήπων 40. Δέχεται Δευτέρα, Τετάρτη
καὶ Σάββατο 4—6... Κι' αὐτὸ, γιὰτὶ εἶχε κάνει τὴ σκέψη
πὺς ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ἐπιχείρησή. Καὶ πράγματι
ὅταν σὲ λίγο συναντήθῃ μὲ τὸ φίλο της, πὺ θαύμασε τὴν
ἐφευρετικότητά της, μείνανε σύμφωνοι νὰ παντρευτοῦν
ἀφοῦ πρῶτα γίνουν συνεταῖροι. Νοίκιασαν ἀμέσως ἄλλα
δυὸ δωμάτια δίπλα στῆς Κωλέτ, πῆραν μερικὲς κοῦκλες
καὶ μερικὲς ἐργάτριες, καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ Παρίσι, κι'
ἀργότερα οἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, φοροῦσαν τὰ φο-
ρέματα κοντά, ἀλλὰ Κωλέτ.

ZAN NT' ΕΣΜΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ROBERTOS ΠΟΓΚ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ

Όταν στην επιτροπή της ζωγραφικής εκθέσεως, πού θ' άνοιγε την πρώτη εβδομάδα του Πάσχα, έφεραν το έργο, πού ύστερα από άφάνειά πέντε δόκλων χρόνων, έστειλε ο Πέτερ Έρμαν, νοιώσαμε μίαν ανέκφραστη χαρά νά πλημμυρίξη τ' αήθη μας, και μίαν άκατανίκητη περιέργεια νά μάς ώθη στο ν' ανοίξουμε τ' κιβώτιο, πού τότε κλεισμένο, πριν έρθη ή κανονική του σειρά.

Ο Πέτερ Έρμαν, ήταν μαθητής σχεδόν όλων μας, κι' ένα πραγματικό φαινόμενο ζωγραφικής μεγαλοφυΐας. Από την πρώτη μέρα, πού πάτησε τ' πόδι του στη σχολή των καλών τεχνών, έδειξε πώς θα γινώταν γρήγορα διάσημος, ο καλύτερος ζωγράφος της Γερμανίας, ένας καινούργιος Ραφαέλος, Μιχαήλ Άγγελος, Μποτιτσέλι ή κι' όλα μαζί... Τό σχέδιό του πάντοτε άψογο, ο συνδυασμός των χρωμάτων ύπεροχα άρμονικός, οι εικόνες πού έφτιανε κάτι πραγματικά θεϊό.

Πέρασε τις τάξεις όλες μ' άριστα, μ' εκφράσεις θαυμασμού από όλους έμάς τούς καθηγητές του, πού μπρός του, νοιώθαμε τούς έαυτούς μας μηδενικά...

Τελείωσε τις σπουδές του θριαμβευτικά, πήρε μιά ύποτροφία νά περάση απ' τ'α μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου νά έμπνευσθ' περισσότερο και νά μορφωθ' πιό πλατειά—άν έπερνε μεγαλύτερη μόρφωση ένα τέτοιο ζωγραφικό ταλέντο—κι' όταν γύρισε, μάς έδωκε σ'ε μίαν έκθεση έργων του τόσες έκδηλώσεις του άπερίγραπτα μεγάλου ταλέντου του, πού γρήγορα ή φήμη του άκούστηκε στα τέρατα του κόσμου... Σ' ήλικία 25 χρόνων μόλις, είχε κληρωθ' από δόξα και χρήμα τόσο, πού έμεις, οι δάσκαλοί του, θάμασ' εύτυχεις αν άποκτούσαμε και στη δύση της ζωής μας ακόμα. Κι' έξαφνα, χωρίς κανείς ποτέ νά μάθ' γιατί, πέταξε την παλέττα και τ'α πινέλα του, άποτραβήχτηκε σ' ένα μικρό, φωτεινό σπιτάκι, πούχε κτίσει στην άκρη του Μονάχου, έπαυσε νά δέχεται πελάτες και έπισκέπτες και νάρχεται σ' όποια δήποτε συνάφεια με τούς παλιούς του γνώριμους. Ο γέρος ύπηρέτης του, με τόν όποιο είχε στείλει τώρα και τ'ο έργο, μ' όσο κι' αν πιέσθηκε απ' όλους έμάς, νά μ'α π'ή τι πραγματικά είχαν ό κύριός του ή νά μ'α άφήση νά τόν έπισκεφθούμε, δέν άνοιξε τή γλωσσα του νά π'ή λέξη, δέν άφισε ούτε νά διασκελίσουμε καν τ'ο κατώφλι του έρημητηρίου του κυρίου του...

Οι έχθροί του, είχαν πώς παραφρόνησε, οι φίλοι του πώς κάθε άλλο παρά θάπαψ' νά ζωγραφίζη, μόνο έτοίμαζε κάποιον μεγάλο πίνακα στην έκτέλεση του οποίου δέν ήθελε νά τόν άπασχολήση κανένας. Όστόσο όλα αυτά ήταν εικασίες, στις όποιες δέν μπορούσε νά δώση κανείς σοβαρή βάση. Τό μόνο πρόσωπο, πού ίσως θά μπορούσε νά διαφωτίση κάπως τ'ο μυστήριο, ήταν τ'ο μοναδικό μοντέλο πού χρησιμοποιούσε, ή μικρούλα Μάγδα. Μά δυστυχώς είχε γίν' ναι κι' αυτή άφαντη. Την είχε χάσει κι' ο ίδιος ο Πέτερ ένα—δύο μήνες πριν άποσυρθ' από τόν κόσμο και την εργασία του όπως έλεγε.

Πέρασαν έτσι τ'α χρόνια, τ'όνα πάν' στ' άλλο, κι' ο Έρμαν έπαυσε ν' άπασχολή τόν κόσμο, και μάς, διαφορετικά απ' όσο κι' όλοι οι νεκροί μεγάλοι μαίτρ, πού γνώρισε ή

άνθρωπότητα. Ήταν λοιπόν άπόλυτα δικαιολογημένη και ή χαρά μας γιά τήν επανεμφάνισή του στην καλλιτεχνική κίνηση κι' ή περιέργειά μας γιά τ'ο έργο πού έστειλε, και γύρω απ' τ'ο θέμα και την έκτέλεση του οποίου κάναμε χίλιες δυό υποθέσεις.

Ανοίξαμε έτσι γρήγορα γρήγορα όσα προηγούντο απ' αυτό, τ'α κατατάξαμε, χωρίς νά τούς δώσουμε και πολλή σημασία κι' ύστερα είπαμε νά φέρουν μέσα τ'ο κιβώτιο με τ'ο έργο του Έρμαν.

Μέ προσοχή έβγάλαμε τ'ο καπάκι της κάσας, έβγάλαμε τόν πίνακα έξω κι' άρχισαμε νά ξετυλίγουμε τ'α χαρτιά, με την ιδέα πώς άσφαλώς θά βρίσκαμε μέσα σ' αυτά τίποτε, απ' τούς πολέμους του Μεγάλου Φρειδερίκου, πούταν τ'ο φόρτε του Πέτερ, ή καμιά σκηνή της Ιλιάδος, πού έπίσης απέδιδε θαυμαστά, έμπνεόμενος από τ'ο έργο του Όμηρου. Φαντάζεστε, λοιπόν, την έκπληξη και την ταραχή μας, όταν τραβώντας και τ'ο τελευταίο χαρτί, πρόβαλε μπρός στα μάτια μας, τ'ο πιό μακάβριο θέμα πού μπορεί νά φαντασθ' κανείς. Ένας άνατριχιαστικά άποτροπιαστικός σκελετός, πού—σά νάπαλλε μέσα του, μιά άπόκρυφη φλόγα ζωής—έσφιγγε στα χέρια του νεκρό τ'ο σώμα μιάς όμορφης γυναίκας και δείχνοντας σ' ένα χαμόγελο σαρκασμού τ'α κατάσπρα, σουβλερά δόντια του, φαινόταν σ'α νά ζητοΰσε νά χαθ' μαζί της σ' ένα άπύθμενο κενό, πού χαρακτηρίστικά άφινε νά μαντευθ' τ'ο φόντο του ταμπλώ.

Κυτταχτήκαμε παράξενα και, μετά την πρώτη έντύπωση, έσκύψαμε πάνω στη γυναίκα πού παράσταινε ή μακάβρια εικόνα.

Κι' άναγνωρίσαμε τότε έκπληκτοι σ' αυτή, τ'ο μοντέλλο του, τή μικρή όμορφη Μάγδα.

Κυτταχτήκαμε παραξενεμένοι και στο νοΰ μας ήρθε τότε ή μυστηριώδικη κι' άνεξήγητη έξαφάνισή της.

— Κάποιο μυστήριο ύπάρχει σ' όλη αυτήν την ύπόθεση; είπα πρώτος έγώ.

— Ίσως κάποιο έγκλημα, ψιθύρισε κάποιος άλλος...

Και καταλήξαμε στην άπόφαση νά άπευθυνθούμε στην άστυνομία. Παραβιάστηκεν έτσι τ'ο έρημητήριο του ζωγράφου Έρμαν, κι' ή βεβήλη περιέργειά μας βρήκε την εύκαιρία νά ικανοποιηθ'.

Ο Πέτερ Έρμαν είχε αγαπήσει μ' έναν άγνό, ιδανικό έρωτα, την κόρη πού χρησιμοποιούσε γιά μοντέλο του και πού είχε ένα άκατανίκητο πάθος στα ναρκωτικά. Ένα βράδυ, πάνω στην κατάχρηση ήρωίνης, ή Μάγδα πέθανε, μπρός στα μάτια του, χωρίς ό γιατρός νά μπορέση νά τή κάνει τίποτε. Τόν παρακάλεσε τότε νά τήν ταριχέψ'.

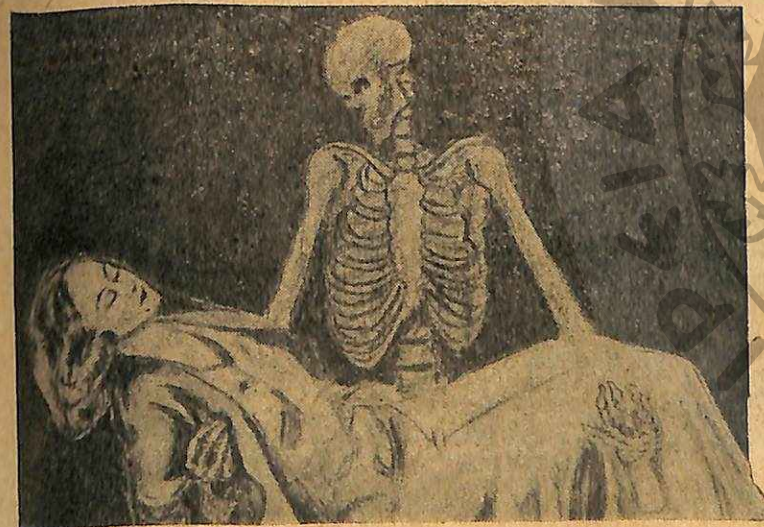
Την έκλεισε σ'ε μιά κάσα και μαζί μ' άλλα πράγματα του τή μετέφερε από την πρώτη κατοικία του στο έξοχικό του σ'ο σπίτι και τήν έκλεισε με τ'ο δωμάτιο πού κο μ'ατανε. Έπειδή όμως δέν ήθελε ν' άποχωρισθ' τ'ο πτώμα της έδημιούργησε τή δ'θεν έξαφάνισή της, γιά την όποια δέν ένδιαφέρθηκε κανείς, γιατί ή Μάγδα ήταν μόνη σ'όν κόσμο. Μαζί με τ'ο θάνατο της αγαπημένης του όμως, σ'α νά πέθανε και τ'ο ταλέντο του, σ'α νάσβυσε κι' ή έμπνευσή του, δέν μπορούσε νά δημιουργήση πιά τίποτε... Μπορούσε σ'α μάτια του, δέν έβλεπε παρά μονάχα τ'ο φάσμα του χάρου, πού τούπερνε απ' τήν άγκαλιά τήν αγαπούλα του... Μά, παρά κάθε του προσπάθεια νά ζωγραφίσ'ε σω και την εικόνα αυτή, δέν τ'ο κατόρθωνε. Ι'ο πινέλο έτρεμε στα χέρια του, τ'α χρώματα μπερδεύονταν και στο τέλος δέν έβγαίνει τίποτε...

Αυτό μεγάλωσε τόν πόνο του και τόν έκανε ταυτόχρονα μισάνθρωπο. Έτσι κυλούσαν τ'α χρόνια σ'ε μιά μονότονη, θλιβερή μοναξιά, κοντά σ' ένα άγαπημένο πτώμα.

Τέλος, όταν φέτος διάβασε πώς θ' άνοιγε ή έκθεση, ο πόθος της δημιουργίας ξαναξύπνησε μέσα του. Πήρε στα χέρια του την παλέττα και τ'ο πρώτο πράγμα πού τούρθε νά ζωγραφίσ'ε ήταν τ'ο τραγικό δράμα πού δέν έσβυε απ' τ'α μάτια του τόσα χρόνια τώρα.

Τότε, ο πόθος ν' άκουστ' ή λαχτάρα ν' άποσπασθ' τ'ο πνεΰμα του απ' τήν προσήλωσή σε μίαν άγάπη άρρώστη, τρελλή, άπόκοσμη, στην συγκίνηση πού θά τού έδινε ο θάρυβος γύρω απ' τ'ο νέο του μακάβριο έργο, τόν έκανε νά τ'ο στείλ'η...

ΕΛΡΙΧ ΦΟΝ ΜΠΕΝΤΕ

ΕΓΩ ΣΚΟΤΩΣΑ
ΤΗ ΛΟΥΣΗ

Ο Άνακριτής Στίμψων έδιάβασε το έπισκεπτήριο που του έφερε ο ύπηρέτης του και δέ μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή του. Ο Λούης Μπούμ, ο περίφημος γκάγκστερ, που έτρωμοκρατούσε το Μπρόνξ, είχε το θράσος νάρθη στο σπίτι του να τον έπισκεφθή. Και αυτό, την ίδια μέρα, που ο Στίμψων είχε αναθέσει στα καλύτερα λαγώνικα του να του φέρουν τον Λούη, τον όποιον ήθελε ν' ανακρίνη για την άπαγωγή της μικρής κόρης του εργοστασιάρχου Άντερσον. Ασφαλώς ο Λούης το ήξερε ότι κατεζητείτο.

Ο Άνακριτής Στίμψων δέν είχε καιρό για να κάνει ύποθέσεις. Δέν ήθελε να δώσει στον έπισκέπτη του την έντύπωση ότι έπροπαρασκευαζόταν για να τον ύποδεχθή. Άνοιξε μοναχα γλήγορα το συρτάρι του, έπηρε το περιστροφικό του και τώκρυψε κάτω από ένα δικόγραφο πάνω στο γραφείο του και είπε στον ύπηρέτη τς:

— Ναρθή άμέσως ο κύριος.

Σέ λίγο μπήκε στο γραφείο του άνακριτού ο περίφημος γκάγκστερ. Ψηλός, δγκώδης, με πρόσωπο στρογγυλό και φαλλιδιμένο μουστάκι, έμασούσε νευρικά την άκρη ενός σιγάρου. Έστάθηκε κοντά στην πόρτα, χωρίς να βγάλη το σκληρό του καπέλλο κ' έρριξε ένα βλέμμα στο Στίμψων, κρατώντας το δεξί του χέρι μέσα στην έξω τσέπη του σακακιού του.

— Άλλό, Λούη, του είπε ο άνακριτής. Πλησίασε. Δέν ύπάρχει τίποτε που να σε κάνει διστακτικό έδώ μέσα. Κάθισε. Άκριβώς ήθελα κ' έγώ να ποίμε μερικά πράματα.

— Εύχαριστώ, έλα καθίσω και θα τα ποίμε, άπάντησε ο Λούης, άν ξαναβάλετε στο συρτάρι σας το πιστόλι που κρύψατε άπάνω στο γραφείο. Άν είχατε προοητικό ύπηρέτη, δέν θάφινε την πόρτα άνοιχτή όταν μπήκε για να με αναγγείλη και σεις έπίσης θα φρονίζατε να μίν έχετε καθρέφτη άπέναντί σας στο διάδρομο.

Ο Άνακριτής δγκώθηκε. Έπροσπάθησε όμως να χαμογελάσει και είπε:

— Και σύ, Λούη, άν ήθελες να μου έμπνεύσης έμπιστοσύνη, δέ θάσφιγγες μέσα στην τσέπη σου το περιστροφικό σου. Λοιπόν, έμπρός. Κάνω την άρχή. Όσο βρίσκεσαι έδώ μέσα, έχεις το λόγο μου πως δέν θα σε πειράξη κανείς.

Και, λέγοντας αυτά, έξανάκλεισε ο Στίμψων το πιστόλι στο συρτάρι του.

— Ωραία, έκαμε ο Λούης, χαμογελώντας με τη σειρά του. Σας μιμούμαι, κύριε άνακριτά. Καί, βγάζοντας κ' αυτός από την τσέπη το όπλο του, τωρριζε έπάνω σε μία πολυθρόνα, στην άκρη του δωματίου. Ύστερα ήρθε κ' έκάθισε έμπρός στο γραφείο του Στίμψων.

— Έρχομαι άμέσως στο θέμα, άρχισε. Έμαθα ότι τα λαγώνικα σας ψάχνουν να με βρουν και θέλησα, σαν τίμιος άνθρωπος, να σας βγάλω από ένα μάτιό κόπο. Ήρθα μόνος μου. Έπρωτίμηση ναρθώ σπίτι σας, γιατί μου είνε αντιπαθητική ή άτμόσφαιρα του γραφείου σας, το έέρετε. Και μου είνε έπίσης αντιπαθητική ή συνήθεια που έχετε σεις οί άνακριτά να δείχνετε με τό ύφος σας πως θεωρείτε πραγματικά ένοχο κάθε άνθρωπο που άνακρινετε. Ένώ έδώ θα τα ποίμε πιο ήρεμα και άνεπισήμως.

— Πολύ ώραία, Λούη. Σέ άκούω...

— Μιλάτε μου στον πληθυντικό, σας παρακαλώ. Μέχρις ότου μου άποδείξετε τό έναντίο, είμαι ένας έντιμος έπιχειματίας που έχει την άξίωση να τον σέβονται.

— Όπως θέλετε, κύριε Λούη.

— Λοιπόν, με ύποπτευσε ότι έκλεψα την κόρη του εργοστασιάρχου Άντερσον. Σας άπαλλάσσει από την ύποψία, γιατί έξω δέν ύπάρχει τυραννικότερο πρσίγμα.

— Τι θέλετε να πής;

— Την άλήθεια: Ναί, έγω έκλεψα την κόρη του έργοστασιάρχου Άντερσον. Μπορείτε να είσθε βέβαιος, άφ' όσας τό όμολογώ. Ξέρετε όμως καλά, πως ή όμολογία αυτή δέν θα σας ώφελήση σε τίποτε. Ο μόνος τρόπος να ξαναβρή την κόρη του ο κύριος Άντερσον είνε να ένορθώσετε σεις μία άτιμία που κάματε εις βάρος μου.

— Λούη, έφώναξε ο άνακριτής.

— Παρακαλώ, μίν έξάψτεσθε. Μου έφορτώσατε τον φόνο της Λούση Γκρέιβ, της άλλοτε έρωμένης σας, την όποια έσκοτώσατε σεις από φόβο μη σας έκθέση...

— Είνε ψέμμα! Πώς το λμιάς; ούρλιασε ο Στίμψων.

— Μη θυμώνετε άδικα, είπε ο Λούης, και πρό παντός μίν ζητήτε να πιέσετε το κουμπί του κουδουνιού σας.

Ο ύπηρέτης σας αυτή τη στιγμή είνε δεμένος από τους άνωθρώπους μου. Και σε δυό λεπτά μιά ρωτογραφική μηχανή θα μάς φωτογραφήση έδώ μέσα να συζητούμε φιλικά και άν θελήσω, αυτή ή φωτογραφία θα δημοσιευθή αύριο σ' όλες τις έφημερίδες. Όσο για το συρτάρι σας, που προσπαθείτε ν' άνοίξετε για να ξαναπάρτε το πιστόλι σας, σας πληροφορώ πως δέν θα προφθάσετε. Δέν ήμουν τόσο κουτός νάρθω έδώ μ' ένα πιστόλι μονάχο. Ψηλά τα χέρια!

Και ένώδ Λούης στεκόταν μπρός στον άνακριτή με ένα άλλο περιστροφή, που έβγαλε ταχύτατα από την τσέπη του πανταλονιού του, δυό άνθρωποι εισώρησαν στο γραφείο του Στίμψων. Ο ένας έφορούσε καπέλλο και γκέτι σωφέρ. Ο άλλον ήταν ο βοηθός του.

— Άλεξί έκαμε ο Στίμψων, που δέ μπορούσε να έξγηση, ότι έβλεπε.

— Ο Άλεξί! Άκριβώς! είπε ειρωνικά ο Λούης. Βλέπετε κύριε άνακριτά, ότι και ο βοηθός σας άκόμη είνε άνθρωπος δικός μου.

— Άτιμου! Θα μου τό πληρώσετε αυτό... έφώναξε Στίμψων.

— Δέν ώφελούν οί θυμοί και τα μεγάλα λόγια. Έχετε τό λόγο μου, κύριε άνακριτά—και μεις οί γκάγκστερ, τον κρατούμε τό λόγο μας—ότι δέν θα κάω καμιά χροή της όμολογία σας. Την χρειάζομαι όμως. Έμπρός, ύμολογήστε ότι σεις έσκοτώσατε την Λούση Γκρέιβ!

— Όχι! Ποτέ! Είμαι ψέμμαται! φώναξε ο Στίμψων.

— Είνε άλήθεια! Γνωρίζετε αυτόν τον σωφέρ; Είνε ένας που σας μετέφερε με την Λούση εκεί, τις δωδεκάμισες Στή μία βρέθηκε ή Λούση νεκρή. Ο σωφέρ την άλλη μέρα άπήχθη από άγνωστους δηλαδή από σας... Έδω πέτυσε όμως κι ήρθε και μου ζήτησε προστασία. Όμολογείτε, κύριε Στίμψων.

Ο Στίμψων, άχρός, έσπρωξε τα μάτια και ρώτησε:

— Τ' την θέλετε την όμολογία μου;

— Για έγγύηση, ότι δέν πάψετε να μ' ένοχλήτε στο μέλλον. Έγώ γ' άνταμοί θα σας έπιστρέψω την κόρη του Άντερσον κ' έτοιμ για την τρυφερή της ψυχή κ' ο πόνος ξεσχίζει με τα σουβλερά του νύχια τά στήθη της...

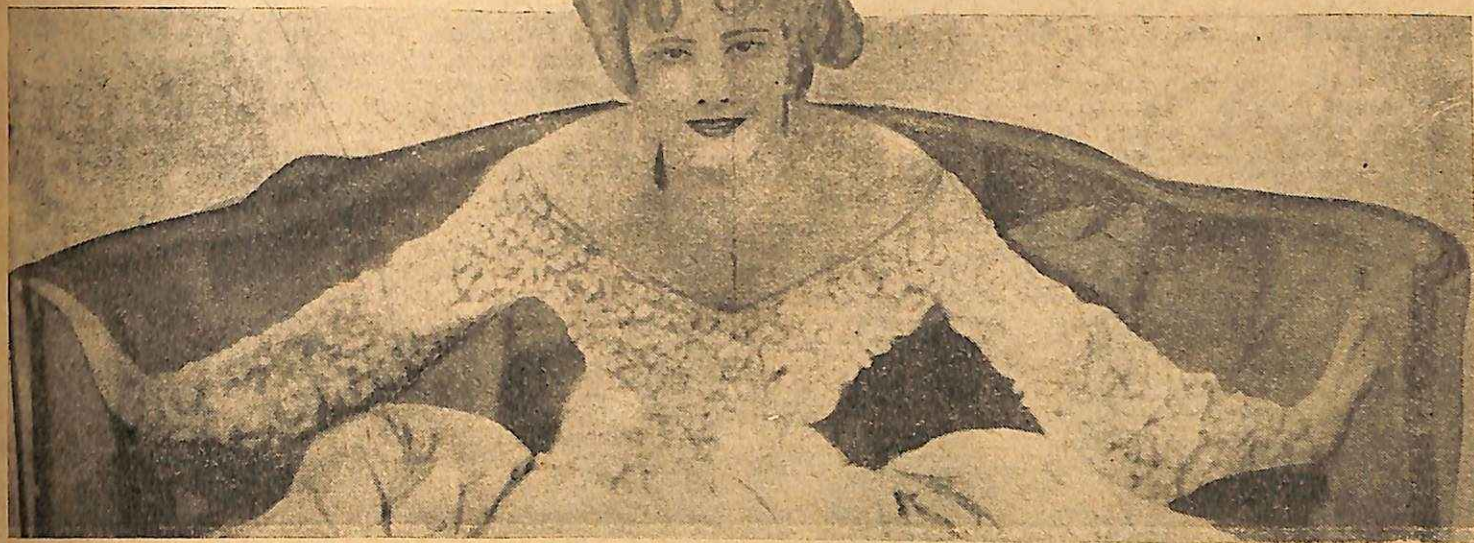
— Θεέ μου, ψιθυρίζει, κάθε στιγμή που οί κρέτοι των θύλων κ' οί άλαλαγμοί του πλήθους ταράζουν τη νύχτια αιγή, Θεέ μου σώσε τον: για χάρη δική μου, άν τό δίκη είναι με τό μέρος των καθολικών, για κείνον, άν ή άλήθεια είναι με τό μέρος τους...

— Όχι. Δέν άρνόμαι. Έγώ έσκοτώσα την Λούση Γκρέιβ.

— Ωραία. Η ύπόθεση αυτή θα ξεχασθή. Εύχαριστώ, κύριε Στίμψων. Άπόψε μίν μεσάνυχτα ο κύριος Άντερσον θα χή την κόρη του. Πάμε παιδιά. Καληνύχτα...

M. DELARID

ΠΑΝΘΕΟΝ

Όρες πολλές, βχυρές, άτελείωτες, ή Νινόν ντέ Ρουμπάν περιμένει μ' άγωνία, με τό θάνατο πραγματικά στην ψυχή, τό σύνθημα που θα της δώση τη γαλήνη της τρικυμισμένης της σκέψης, ή τό κορύφωμα του μουσικού της καύμο.

Με την πρόφαση μιας εξαφνικής άδιαθεσίας, —δικαιολογημένης από τό εξαίρετικά γεγονότα της άπαίσιας αυτής βραδυάς— πήρε την άδεια ν' άπουρηθή άπ' τη συντροφιά της Βασιλίσσης της, της τρομερής Αικατερίνης των Μεδίκων, που μεθυσμένη άπ' τη χαρά της έπιτυχίας του σχεδίου της για την προδοτική έξόντωση των Ούγενόττων, δέν είχε τον καιρό να ξεδιάση—δπως συνήθιζε πάντοτε—τό άρρό ή όχι της προφάσεως της αυτής.

Έξω, άπ' άκρη σ' άκρη του Παρισιού, τό φανατισμένο πλήθος ώρύεται: Άνάθεμα στους άπιστους! Κατάρτα στους έρνητές της θρησκείας μας. Θάνατος στους μισητούς Ούγενόττους!

Τά άρκεβούζια ταράζουν βροντόλαλα την κοιμισμένη γη, οί μπαγιονέτες τρυπούν τά κορμιά των έχθρων της Αικατερίνης, και ή φωτιά πυρπολεί τά σπίτια των ανθρώπων, που μόνο σφάλμα τους ήταν ότι ήθελαν να λατρεύουν τό Θεό, όπως αυτοί έκριναν καλύτερο.

Ξαπλωμένη σε μία σαλζ-λόγκ τουλάχιστο της—που ήτανε σε μιά άπόμερη αίθουσα των μεγαλοπρεπών ανακτόρων της τρομερής μητέρας του άβουλου βασιλέα Καρόλου, —ή ώραία Νινόν έχει καρφώσει τό βλέμμα της στο παράθυρο, άπ' όπου περιμένει να προβάλλη τό σύνθημα της έλπίδας ή της άπογνώσεως, της χαράς ή της θλίψης...

Κι' όσο οί ώρες περνούν και ή τραγική νύχτια του Άγίου Βαρθολομαίου σκεπάζει με τό σκοτεινό μανδύα της την πιο φριχτή κ' αίματηρή τραγωδία, που έτοι φρικιαστικά μεγαλόπρεπα προετοίμασαν ή άμάθεια του όχλου και ή άγρίωντη έμπάθεια των άρχόντων του, τόσο ή άγωνία σβίγγει την τρυφερή της ψυχή κ' ο πόνος ξεσχίζει με τα σουβλερά του νύχια τά στήθη της...

— Θεέ μου, ψιθυρίζει, κάθε στιγμή που οί κρέτοι των θύλων κ' οί άλαλαγμοί του πλήθους ταράζουν τη νύχτια αιγή, Θεέ μου σώσε τον: για χάρη δική μου, άν τό δίκη είναι με τό μέρος των καθολικών, για κείνον, άν ή άλήθεια είναι με τό μέρος τους...

Μοναχοκόρη του Μαρκησιού Έρνέστου Ρουμπάν, ή Νινόν, είχε χάσει σ' ήλικία 18 χρονών τη μητέρα της και ζούσε με τό γέρο πατέρα της στον πύργο τους, στην περιοχή της Φλάντρας. Δυό χρόνια άργότερα έχασε και τον πατέρα της κ' άπόμεινε μόνη στον κόσμο. Τέλος έφοδιασμένη με μία έπιστολή για την Αικατερίνη των Μεδίκων, που της είχε παραδώσει ο πατέρας της λίγες στιγμές πρό του τέλους του, κίνησε έφιππη, μ' έναν γέρο ύπηρέτη τους έμπιστο, για τό Παρίσι. Ένώ όμως έπλησίαζαν στην

πρωτεύουσα, μία όμάδα ληστών, τους έπιτέθηκε, άρπάζοντας εύκολα τό γέρο ύπηρέτη κ' έπιασε τη νέα αίχμάλωτη. Η Νινόν ήταν άπελπισμένη πιά για την τύχη της και καταριώταν την ώρα π' άποφάσισε ν' άφήση τον ήσυχο πύργο της, όταν έφθασε καλπάζοντας ένας νέος κ' ώραίος ίππότης. Έσυρε τό κοφτερό του σπαθί, κ' άτρόμητος έρρίχθη κατά των ληστών διακινδυνεύοντας τη ζωή του. Γερός σπαθιστής όμως έέκανε τους δυό από τους ληστές, τραυμάτισε τους άλλους δυό, και την έσωσε από τη δυσάρεστη αυτή περιπέτεια.

Συγκινημένη βαθειά, αλλά γοητευμένη βαθύτερα άπ' την άρρενωπή όμορφιά του ή Νινόν, τούσφιξε εύγνώμονα τό χέρι με τό κρινένιο χεράκι της, που αυτός έφίλησε με μία βαθύτατη υπόκληση.

— Λεόν ντέ Βιανκούρ, ύπολοχαγός, ύπασις της Βασίλισσας της Ναβάρρας συστήθηκε εκείνος.

— Νινόν ντέ Ρουμπάν, άπάντησε εκείνη κοκκινίζοντας. Και σε λίγο, συζητώντας φιλικά, τράβηξαν μαζί για τό Παρίσι. Όσο να φθάσουν στις πύλες της πόλεως που χωρίστηκαν, ο έρωτας είχαν ένώσει άχώριστα τις καρδιές τους. Εκείνος άνήκε στις τάξεις των Ούγενόττων. Αυτή ήταν μία καλή καθολική. Ποτέ ώστόσο ο φανατισμός δέν είχε ώθήσει την ψυχή της στις άκρότητες της θρησκοληψίας. Έτσι μόλις έμαθε τις σφαγές που έτοιμάζονταν, έστειλε τον ύπερέτη της, να φροντίση να τ' άσφαλίση τη σωτηρία. Κι' ώρα την ώρα περιμένε το χαρμόσυνο σύνθημα, που θα την πληροφορούσε για τη σωτηρία εκείνου, που δέν είχε ξαναδη από τη μέρα που πρωτογνωρίστηκαν: Άφινοντάς την έξω από τό πρόθυρο του Παρισιού ο Λεόν ντέ Βιανκούρ της είχε μιλήσει καθαρά και εάστερα και της είχε δώσει τη διεύθυνσή του. Δυό ώρες έξω άπ' τό Παρίσι στο δρόμο πρός τό Μποά Κολόν ήταν τό πανδύχειλό του «Κρεμασμένου Διαβόλου». Άν ποτε ένοιώθε πως τον άγαπούσε, άς τούγραφε εκεί. Κι' ή Νινόν τ' άπάντησε εύθους την άλλη μέρα. Έτσι μία άλληλογραφία θερμή άρχισε μεταξύ των δυό νέων, που κρατούσε μήνες. Σήμερα ήταν ν' άρθή στο Παρίσι. Με τον Γκαστόν λοιπόν τούστελε μήνυμα να πάη στον Πύργο της στη Φλάνδρα, όπου δέθεν ήταν κ' αυτή άρρωστη, σε κίνδυνο. Η άφιγή σου, έως μου δώση τη ζωή κατάληγε. Άν ύπάκοις, ο Γκαστόν θ' άναβε και θάσβυνε τρεις φορές, στο μεσαίο παράθυρο τ' αντικρινού σπιτιού ένα φώς. Και τό σημείο αυτό περιμένε μ' άγωνία... Μιά, μία άργέ, περνούν οί ώρες. Κι' ή Νινόν τρέμει, λαχταρά, πνίγεται... Μήπως τό καθήκον νίκησε τον έρωτα; Κι' έξαφνα, νά, ένα φώς άπέναντί... Σβύνει... άνάβει... μία δυό τρεις φορές! Τό πρόσωπο της Νινόν φωτίζεται από έλπίδα. Τα χέρια της απλώνονται στο πλάτος της σαιζ λόγκ και άφίνει στεναγμό άνακουφίσως. Ο έρωας είχε για μία άκόμα φορά νικήσει.

Α. ΝΤΑΒΙΝΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ

— Φίλιπς, σέ γυρεύουν στο τηλέφωνο.
Σηκώθηκα από το γραφείο μου και μπήκα στο ιδιαίτερο δωμάτιο του Άρχηγου Τσάμ Τένισον.
— Άλλο, άλλο, ποιος εκεί; Πως; ... Μάλιστα... εγώ ο ίδιος. Παρακαλώ... καθόλου... Ο Σέρ Τσάμ Τένισον... όχι δεν είν' εδώ...
— Έρριξα μια ματιά στον άρχηγό που κάπνιζε την πίπα του και χαμογελούσε. Μόλις άκουσε τ' όνομά του έπηρε και τ' άλλο ακουστικό στο χέρι του. Ξακολούθησα.
— Άλλο, άλλο... Ω, βέβαια, σ' ας θυμάμαι πολύ καλά... Έχετε ανάγκη από χρήματα; Έ... κάτι μπορεί να γίνει... Θά ρωτήσω και τον Σέρ Τσάμ Τένισον... Ά, όχι, δεν πιστεύω να φέρη δυσκολίες... αφού εξ άλλου θα σ' ας δοθούν με ανταλλάγματα. Πολύ καλά... χαίρετε.
— Ακούμπησα το ακουστικό. Έκύτταξα τον Σέρ Τένισον ό όποιος δέ χαμογελούσε πιά, αλλά κατσουφιασμένος άρ χισε να γράφη με το μολύβι μια σημείωση.
— Λοιπόν, ακούστηκε ή φωνή του βραχνή ανάμεσα από τα δόντια.
— Διατάξατε! του άπήτησα.
— Πολύ καλά. αύριο το πρωί, θά ξαναμιλήσουμε.

Έπηγα στο γραφείο μου, τακτοποίησα κάτι έγγραφα κ' έφυγα. Βγήκα στο δρόμο να πάρω λίγο αέρα, γιατί ή ζεστή ατμόσφαιρα της αστυνομίας μου είχε φέρει ένα έλαφρό πονοκέφαλο.

Ποιος δέν ήξερε από μ' ας τη Λένα Σβάνσον, που πριν να πολιτογραφηθή άγγλίδα είχε αλλάξει πολλές και διάφορες ύπηκοότητες; Ποιος δέν ήξερε τη δράση της στον Πανευρωπαϊκό πόλεμο, ως κατάσκοπος της Γερμανίας κι' αντικατάσκοπος της Ίντέλιτζανς Σέρβις του Λονδίνου; Ποιος δέ θυμότανε το παράσημο άνδρείας και τιμής που της έδωσε ή Γαλλική Κυβέρνηση για τις υπηρεσίες που της πρόσφερε; Άλλά πολύ λίγοι ξέρανε ότι είχε από καιρό αποβληθεί μ' επιείκεια από το σωμα μας, γιατί μ' ας πρόσδωε κάποια έφοδο στο σπήτι ενός Ίσπανού εupa-τρίδη κατάσκοπου...

Και τώρα; Δέν μ' ας ζητούσε, ούτε λίγα, ούτε πολλά! χίλιες λίρες. Γιατί είχε ανάγκη. Και εις αντάλλαγμα θά μ' ας παρέδιδε μια έπιστολή σημαντικής αξίας, που ανήκε στον Έμπορικό ακόλουθο της Ρωσικής Άντιπροσωπείας.

Χίλιες λίρες για μια έπιστολή! Βέβαια ό καθένας θά παραξενευτή, μά τι ύπηρεσία όμως έπρόσφερε για μ' ας εκείνο το γράμμα. Ένα από δείγμα της μηχανορραφίας των Μπολσεβίκων στην Άγγλία.

Τήν άλλη μέρα το πρωί ό Σέρ Τσάμ Τένισον με κάλεσε στο γραφείο του.

— Φίλε μου, μου είπε με τον οικείο του τρόπο που συνειθίζε. Απόψε σέ περιμένει ή Λένα Σβάνσον στο καφεενδάκι της Σάουθ Στρήτ. Έφρόντισα να έχω ένα αντίγραφο ενός κοινού έγγραφου με την υπογραφή του Άκολουθού της Ρωσικής Πρεσβείας, Πάρε και κύτταξε καλά την υπογραφή του. Πάρε κι' ένα τσέκ από χίλιες λίρες... Η Λένα θά κάνει την τύχη της αν δέν μ' ας γελάει. Άν όμως συμβαίνει το εναντίον θά την κρατήσω ένα χρόνο φυλακή.

Πάντως να ξέρης και κάτι άλλο. Μπορεί ή υπόθεση να στραβώσει κι' αλλιώς. Γι' αυτό θά σέ περιμένω στην πρώτη γωνιά, δεξιά απ' το καφεενδάκι, μέσα στ' αυτοκίνητό μου.

Τό βραδάκι βρισκόμουνα στην ώρα μου μέσα στο βάθος, όπως μου είχε πει ή Λένα Σβάνσον.

Εκείνη άρχισε περίπου μισή ώρα. Στ' άνοιγμα της πόρτας την είδα μέσα από ένα καθρέφτη να προχωρή. Φορούσε ένα φόρεμα καφεδί, μια καφεδιά τ' όκ έφαρμωστή στο κεφάλι και πανωφόρι μ' ένα μαύρο γούνινο γιακά...

Ήρθε κατ' ευθείαν επάνω μου, κάθισε δίπλα μου και διέταξε ένα κοκτέιλ γλυκό.

— Ποι ήσουνά τόσο καιρό, Λένα;

Μέ κύτταξε με τό ένα μάτι, χαμογελώντας.

— Τι ρωτάτε, Μίστερ Τζέιμς, ίσως να πληρώνω ακόμα άμαρτίες που δέν ξεχρέωσα. Ίσως να μην κατάφερα τόσά καλά την άποψινή δουλειά, αν έπρόκειτο από άλλη ύπηρεσίακή φιλοδοξία. Είχα ανάγκη από τα χρήματα που σ' ας ζητήσα, γι' αυτό...

Μή κύτταξε και πάλι έρωτηματικά σ' ας να γύρευε να μάθω μέσα στα μάτια μου, αν της είχα φέρη τις χίλιες λίρες. Έχωσα το χέρι μου με τρόπο στο παλτό μου, κι' έβγαλα ένα μακρουλό χαρτάκι. Της τ' όδωσα. Τό πήρε, τό ξεδίπλωσε, τό διάβασε κι' άνοιξε τό τσαντάκι της. Τό βρήκε μέσα κι' από την άλλη άκρη του έβγαλε ένα φάκελλο διπλωμένο.

Τόν πήρα, τόν άνοιξα κι' έρριξα μια ματιά στο έγγραφο. Πράγματι τό περιεχόμενο του άείζε περισσότερα από χίλιες λίρες αλλά ή υπογραφή δέν άείζε ούτε ένα σελίνι. Με τ' άριστερό χέρι βαστούσα τό έγγραφο, και με τό δεξί της έπιασα τό χέρι. Της τ' όσφισα τόσο δυνατά κυττάζοντας την μέσα στα μάτια. Πονούσε και με τα μάτια άναρωτούσε την αίτία χωρίς να προφέρη λέξη. Τά χείλη της άνοιγανε μά τα δόντια της σφίγγανε από τόν πόνο.

— Μη βγάλης λέξη, Λένα.

— Με κοροϊδέσατε, πρόφερε.

— Εμείς ή εσύ;

Πλήρωσα και πέρνοντάς την άγκαζέ σφιχτά την έβγαλα στο δρόμο.

Στή γωνιά βρήκα τόν άρχηγό στο αυτοκίνητο την έσπρωξα και μπήκε μέσα. Τήν πήγαμε σπίτι μου. Έπρεπε να ξεκαθαρίση τη θέση της.

— Σ' ας όρκίζομαι ότι είναι γνήσιο, ότι δέ σ' ας κοροϊδεύω...

— Αυτά θά μ' ας τ' ας π' αργότερα.

Έπειτα από μισή ώρα ή Λένα, βρισκότανε επλωμένη σε μια πολυθρόνα ανάμεσα σε μ' ας τούς δυό.

— Πιστεύτε με, δούλεψα για τις χίλιες λίρες κι' όχι για σ' ας.

— Και ή υπογραφή; Η Λένα πήρε στα χέρια της και τα δυό έγγραφα. Τά κύτταξε καλά κι' άρχισε να γελά.

— Μά, αυτό έδω, που προμηθευθήκατε, Σέρ Τένισον...

Κι' άρχισε πάλι τα γέλοια ή Λένα.

— Πως μπορεί να την πάθη κανείς, είπε μουρμουρίζον ή Λένα, και συνέχισε.— Σέρ Τένισον, σήμερα τό πρωί ό Έμπορικός Άκόλουθος έλαβε ένα γράμμα από τό Ύπουργείο Έμπορίου, που του ζητούσανε πληροφορίες για να σιτάρια της Ρωσίας. Ό ακόλουθος μολονότι ήταν ή ώρα δέκα, ήταν ακόμη επαλωμένος στο κρεβάτι του μαζί μου. Διάβασε τό γράμμα, κι' έπειδή ζητούσαν μια έπίγνωση απάντηση, μου υπαγόρευσε στη γραφομηχανή και την έγραψα εγώ. Έπειτα βαριώτανε να σηκωθή. Και μου είπε, Υπόγραψε σύ, Λένα, ή έπιστολή αυτή δέν είχε καμιά πολιτική σημασία. Και υπέγραψα εγώ με τ' όνομά του.

Η Λένα πήρε από την τσέπη του Σέρ Τένισον την πένα του κι' άρχισε να υπογράφη από πίσω από τό ίδιο γράμμα.

Γελάσαμε βέβαια με τό πάθημά μας. Αυτό όμως στοιχισε στον Σέρ Τένισον ακόμα πεντακόσιες λίρες, για έκτακτη άμοιβή στη Λένα Σβάνσον, που διαρρήχθη από τη στιγμή εκείνη για τακτική συντράφισα της κλίνης του Έμπορικού ακόλουθου της Ρωσίας.

ΤΖΩΝ ΤΖΕΪΜΣ ΛΟΥΚ

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΜΕΣ' ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ήτανε μια νύχτα βροχερή από τις λίγες εκείνες που μ' ας τύχανε στο μέτωπο.

Όλα τα αεροπλάνα μ' ας είχανε κλειστή στα ύποστεγα κι' έμεις μέσα στην καντίνα του αεροδρομίου.

Ό αέρας μούγγριζε και ή βροχή έδερνε με δύναμη την τολγινή στέγη μας.

Η έπιφυλακή βρισκότανε στη θέση της, μολονότι τέτοια ώρα και με τέτοια βροχή δέν είχαμε να περιμένουμε τίποτα τ' άπρόοπτο.

Και όμως, θά πλησίαζε ή δεκάτη, όταν ξαφνικά, άνάμεσα στα μούγγρητά των κεραυνών, άκούσαμε ένα γυναικειό ούρλιαχτό.

Τά χέρια μ' ας παρατήσανε τα χαρτιά πάνω στο τραπέζι, και τό κορμί μ' ας στριφογύρισε πάνω στις καρέκλες.

Άλλη κι' άλλη διαπεραστική φωνή, ξεχύθηκε άνάμεσα στο μ' ας μ' ας του άγέρα.

Δυό από μ' ας και ό άξιωματικός της ύπηρεσίας φορέσαμε τα διάβροχα και βγήκαμε έξω.

Οι φωνές έρχοντανε από τη μεριά του γραφείου. Με τα πιστόλια στο χέρι, γιατί δέν μπορούσαμε να ξέρωμε τι συμβαίνει, μ' ας ούτε και παραδεκτό στην αντίληψή μ' ας μπορούσε να γίνει, πως μια γυναίκα βρισκότανε

τέτοια ώρα στο αεροδρόμιο, τραβήξαμε με προφύλαξη προς τα ούρλιασματα.

Όσο πλησιάζαμε κι' άκουγόντουσαν πιό δυνατά.

Ξαφνικά διακρίναμε μέ-

σα σ' ας σκοτεινιά μια σιλουέτα μαύρη, ύψηλη, μ' άνασκαμμένα τα χέρια, που όσο τ' ας κ' ας όρθωνότανε μ' ας φαινότανε θεώ-

ρατη, πανήγυλη. Λές και γύρευε να φθάση ψηλά στον ουρανό με τα χέρια και με τη φωνή της.

Πλησιάζαμε σιγά, σιγά και, την άρπάξαμε οι δυό μ' ας, ενώ ό άξιωματικός φυλούσε πίσω μ' ας με τό πιστόλι στο χέρι.

Η δύναμή της γινότανε τεράστια, όση και ή φωνή της. Με κόπο πολύ γυρεύαμε να την τραβήξουμε να τη φέρωμε μέχρι τό ύποστεγο και να την μ' ας σ' ας στην καντίνα.

Άπλωσε τό μακρύ της χέρι σε μ' ας γροθιά, σ' ας να φοβέριζε κάποιον άόρατο έχθρό.

Τή μ' ας σ' ας, την καθίσαμε, μά τό κορμί της ταραζότανε όλόκληρο από σπασμούς κι' από τό ρίγος. Φέραμε την πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά και της δόσαμε να πιή ένα πόντς για να συνέλθη.

Ήταν μια πολύ συμπαθητική γυναίκα με όλη την παραμόρφωση που της έκανε τό κλάμμα και ό πόνος. Φαινόταν σαν τρελλή.

Από ποιά έρχότανε, τί γύρευε; Αυτό δέν μπορούσαμε να τό εξηγήσωμε άμέσως.

Όύτε φρενοκομείο ύπήρχε στα περίχωρα για να υποθέσωμε ότι τ' ας είχε σκάσει από κεί μέσα, μά και τα σπ' ας ακόμα του πιό κοντινού χωριού άπέιχανε πάνω από τρία χιλιόμετρα.

Δέν μπορούσε βέβαια να μείνη με τα βρεγμένα ρούχα, μά ούτε την άφήσαμε κι' έμεις.

Τήν πήγαμε με τό άξιωματικό της ύπηρεσίας στο γραφείο του, της βγάλαμε τ' ας ρούχα, και μολονότι αυτή ή δου-

σία ήταν κάπως δύσκολη για μ' ας, να βρεθούμε μπροστά σ' ας ένα όλόγυμνο, τόσο πολύ όμορφοκαμωμένο κορμί, έν τούτοις από άνθρωπισμό ξεχάσαμε την άνδρικήτά μ' ας

και την περιποιηθήκαμε, σ' ας νάχαμε να κάνομε μ' έναν άρρωστο.

Της φορέσαμε μια ζεστή πιτζάμα, μια μάλλινη στολή, κι' από πάνω ένα αεροπορικό παλτό.

Τήν κουκουλώσαμε καλά στο ντιβάνι του γραφείου, και έπειδή την είδαμε να κλείνη τα μάτια από την κούραση σβύσαμε τό φως, κλείσαμε την πόρτα, και την άφήσαμε να κοιμηθή.

Τό πρωί θά λύναμε τό μυστήριο μά και τις άπορίες μ' ας. Γιατί, μολονό να σ' ας βεβαιώσω πως δέν ήταν λίγα τα σ' ας ό-για για τη νυχτερινή αυτή έπίσκεψη της τρελλής, μά και τ' ας άλληλοπειράγματα των συναδέλφων, που ύστερα από τρεις μήνες ύπηρεσία μακριά από τό πιό κοντινό χωριό και κοντά στις έχθρικές γραμμές βρεθήκαμε σε τόση έπα-φή με μια γυνή γυναίκα.

Η βροχή εξακολουθούσε έξω πάντα με την ίδια ένταση. Δέν μείναμε στην καντίνα, παρά εγώ, ό άξιωματικός της ύπηρεσίας και ό τρίτος συντροφος που γδύσαμε τη γυναίκα.

Η ζωντανή εκείνη όπτασία μ' ας κρατούσε ξύπνιους και κοντά τόν ένα στον άλλο.

Μ' ας φάνηκε πως άκούσαμε κάποιο βουητό, μά ήταν τόσο ήχηρή ή βροχή πάνω στους τσίγγους, που γρήγορα πνίγηκε και μ' ας έφερε πάλι μέσα στα όνειρα της φαντασίας μ' ας. Κάτι περιμέναμε άγρυπνοι. Μά δέν τό πρόφερε κανείς από τούς τρεις μ' ας. Δέν τολμούσε να τό προφέρη.

Περιμέναμε να φέξη, περιμέναμε να ξημερώση, να πάμε μ' ας ένα ζεστό, να πεποιηθούμε τη γυναίκα εκείνη, περιμέναμε, ναί, και την ξαναδοούμε.

Έπιτέλους ξημέρωσε. Τό τσάι ήταν έτοιμο. Πέρασαμε τό διάδρομο κι' άνοιξαμε την πόρτα του γραφείου.

Τό φως της ημέρας φώτιζε καλά τό δωμάτιο, μά μ' ας άνάψαμε και τό ήλεκτρικό.

Τό ντιβάνι όμως ήταν άδειο, τό σιδερένιο κουτί που φυλάγαμε τις διαταγές, τούς χάρτες και τόν κώδικά μ' ας σπασμένο. Λείπανε πολλά έγγραφα και ό κώδικας.

Δέν έλειπαν μονάχα αυτά; πιστοποιήσαμε σε λίγο πως μ' ας έλειπε και

ένα από τα αεροπλάνα μ' ας.

Ποιά να φαντασθούμε πως ή τρελλή εκείνη, δέν ήταν παρά μια κατάσκοπος, που χωρίς να θέλωμε ύποβρηθή-

σαμε έμεις να πετύχη τό σκοπό της;

Άναστατωμένοι πεταχθήκαμε έξω, σ' ας να ύπ' ας έλπιδα να βρούμε στοιχεία για τη δίωξή της, κάτι που να μπορούσε να μ' ας δώση τα κλειμένα μ' ας έγγραφα.

Χαμένοι κόποι Πάνω στο λείο έδαφος του αεροδρομίου τό ποτισμένο από τη βροχή, δέ διακρίνεται παρά τα ίχνη των τροχών του αεροπλάνου, με τό όποιο μ' ας έφυγε.

Τσακισμένοι γυρίσαμε στην καντίνα κι' έτρεξα στο τηλέφωνο. Ρώτησα όλους τούς κοντινούς σταθμούς, ζητώντας πληροφορίες αν είχαν αντίληψη την κατεύθυνση του αεροπλάνου που μ' ας άρπαξε. Μου απάντησαν από παντού ότι δέν αντίληφθηκαν τίποτε. Άπελπισμένος τότε κυριολεκτικά στη σκέψη της ευθύνης που θά μου καταλογιζότανε, αναλογισθήκαμε με πόνο πόσο δίκαιο έχουν όσοι δέν συγχωρούν τόν όικτο στους πολεμιστές. Έάν έμεις δέν είχαμε λυπηθή αυτή τη γυναίκα μά την φρουρούσαμε και την παραδίνουμε στην προϊστάμενη άρχή, τώρα δέν θά κινδυνεύαμε...

CALE FALKENSON

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΙ Η ΓΛΑΣΤΡΙΤΣΑ Τ' ΑΨΗΛΟΥ ΠΑΡΑΘΥΡΙΟΥ

Ένας άρχοντας σ' ένα από τα λουλουδένια νησιά—πού τὰ κυκλώνει ένα καταγάλανο πέλαγος και τὰ σκεπάζει ο πιο γελοῦμενος οὐρανός του κόσμου—ένος γέρος άρχοντας, στριμένος και παράξενος όσο πέρνει, είχε τρεις θυγατέρες σαν τὰ κρύα νερά, πού λένε.

Μαθημένος από τον καιρό του πού τριπλοκλειδώναν τις γυναικες στους οντάδες τους—δπως κλειδώναν μέσ' σε σκρίνια και πελεκητές κασσέλες τὰ τζοβαίρικα—ο γέρος άρχοντας, ζηλιάρης και τσιγγούνης καθώς ήτανε, έκλεινε τις κόρες του, την καθεμιά χώρια, σε μιὰ κάμαρα του άψηλου του πύργου. Μήν τυχαι και τις δει μάτι άνθρωπινο, μη λάχει και τις λιμπιστεί κανείς και του τις κλέψει.

Έτσι τις τρεις κοπέλλες δεν τις είχε δει κανείς. Τις ξέραν μόνο και τις μιλούσανε στη χώρα και στα χωριά με παράξενα όνόματα:

Τη μιὰ την είχανε ονοματίσει «Γερανιώ» γιατί στο καγκελόφραχτο παράθυρο της κάμαράς της βρισκόταν πάντα μιὰ γλάστρα μ' άλικά γεράνια.

Την άλλη την αναφέρανε στις κουβέντες τους με τ' όνομα «Βασιλικούλα» γιατί στη γλαστρίτσα του παραθυριού της πρασίνιζε ένας φουντωτός πλατύφυλλος βασιλικός.

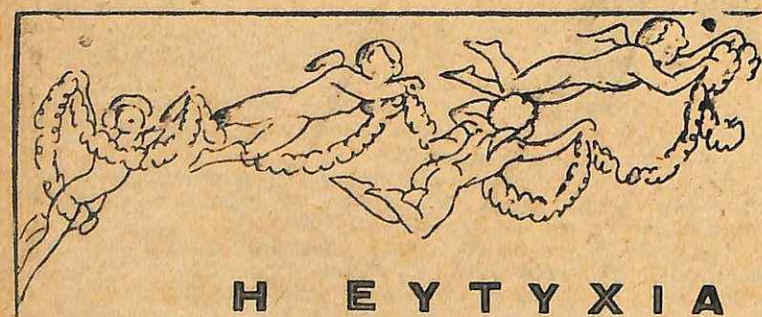
Την τρίτη—πού ήταν κι' η μικρότερη, γιατί η γλαστρίτσα της φάνηκε τελευταία στο πιο άψηλό παράθυρο του πύργου—δεν ήταν εύκολο νά την ονοματίσουν. Η γλαστρίτσα ήταν τόσο άψηλά, πού κανένα μάτι δέ μπόρεσε ποτέ νά διακρίνη τι λουλουδι πότιζε και κορφολόγαγε η άρχοντοπούλα. Μιά γρηά όμως, κάποτε, ανάφερε στην κουβέντα της την μικρότερη κόρη του άρχοντα με τ' όνομα. «Η γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού».

Τ' όνομα αυτό της έμεινε από τότε.

Οι αὐγές κάναν τριανταφυλλίες τις κορφές των δέντρων πού οι νύχτες έβαφαν πότε βαθυγάλανες και πότε άσημένιες τὰ δειλινά βάφαν χρυσαφιά τ' άσβεστωμένα τοιχιά των σπιτιών, πού φάνταζαν κατάλευκα τὰ μεσημέρια. Κι' έτσι οι μέρες περνούσαν, οι τρεις κοπέλλες μεγάλωναν κι' ο άρχοντας γέρναγε και παραξένευε όσο πήγαινε περισσότερο.

Μιά μέρα οι άνθρωποι,—οι περίεργοι άνθρωποι πού όλα τὰ κυτάνε κι' όλα τὰ ξομπλιάζουνε—είδανε πώς έλειπε η γλάστρα με τὰ αίματόχρωμα γεράνια. «Η «Γερανιώ» λοιπόν θάλειψε από τον Πύργο. Ρώτησαν δεξιά—ζεργιά και μάθανε πώς η πρώτη κόρη του άρχοντα παντρεύτηκε, με την εὐχή του πατέρα της έναν άμπλουτο άρχοντα του γειτονικού νησιού.

Μιά άλλη μέρα πάλι έναλήφτηκε η γλάστρα με τὸ βασι-

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καλόβουλη περνάς και τὰ φτερά σου χαϊδευτικά στο νου μ' άπλώνεις γύρα μά, τίποτα ποτές, απ' τη χαρά σου δέ μου 'δωκες, ούτε κι' έγώ σοῦ πήρα.

Στέκεις καλόβουλη στο νου μου άπάνω· μά σαν τὰ χέρια μου πρὸς σένα άπλώνω γιά νά σε φτάσω, φεύγεις και σε χάνω και λιώνω—δ ευτυχία—από τον πόνο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΔΙΑΡΑΚΟΣ

λικό. Τι νάγινε τάχαμου η «Βασιλικούλα»; Οι γλώσσες πήραν κι' έδωσαν γιά κάμποσον καιρό, ροδάνια, ώπου μιὰ μέρα μάθανε από κάποιο γέρο κηπουρό του πύργου πώς η γλαστρίτσα με τον βασιλικό έφυγε από τὸ παράθυρο γιά νά στολίση ένα νιόσκαφο τάφο μέσα στο περιβόλι του άρχοντα. Εόφλησε λοιπόν κι' η «Βασιλικούλα».

Κι' η γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού έμεινε μόνη.

Περνούσαν τὰ καλοκαίρια, διάβαιναν τὰ χινόπωρα κι' οι χειμώνιες, έρχόντουσαν και ξαναρχόντουσαν οι άνοιξιάντικες χαρές: περνούσανε τὰ χρόνια η γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού έμεινε πάντα στο περβάζι της κι' ο γέρος άρχοντας δεν έλεγε νά πεθάνη «γιά νά λυτρωθῇ τὸ κατακαυμένο τὸ κορίτσι» και «νά δῇ ήλιου πρόσωπο». Ήρθε όμως κι' η μέρα πού η γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού δέ βρέθηκε στη θέση της. Οι γειτόνοι μαζεύτηκανε νά ξομπλιάσουνε κι' ηῤραν κάτω από τὸ παραθύρι άκριβώς, τὰ συντρίμματα μιᾶς γλάστρας μιὰ χούφτα χῶμα ζυμωμένο με πηχτό μαύρο αίμα, λίγα στραπατσarisμένα σπαθωτά φύλλα κι' ένα κόκκινο κρινάκι τσακισμένο.

Ποιός τσάισε τὸ κόκκινο κρινάκι, τη «γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού»;

Ο κηπουρός του πύργου είπε σ' όλους τη θλιβερή της ιστορία.

Η «γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού» είχε αγαπήσει έναν περάτη. Τὸν είχε αγαπήσει γιατί όταν τον πρωτόδε έπαίξε στα χουσά του τὰ μαλλιά ο ήλιος. Ο περάτης ήταν τραγουδιστής και συχνά με τὸ φεγγάρι άφινε τὸν πόνο του ν' ανέβη με τη φωνή του ως τ' άψηλό παραθυράκι. Μιά νύχτα βρέθηκε κρεμασμένο από τὸ παραθύρι ένα μεταξωτό σκοινί, ο νιός ανέβηκε. Άνάμεσα από τὰ κάγκελα σμίξαν τὰ χέρια τους και τὰ χείλια τους.

Από κείνη τη νύχτα κάθε βράδυ έσκάλωνε στο παραθύρι. Γιά χάρη της, εκείνος, είχε βρή καινούργια γλυκόλογα και τάχε κάνει τραγούδια. Γιά χάρη του, εκείνη, είχε βρεί καινούργια χάδια και καινούργια φιλιά.

Τὰ φεγγάρια γιόμιζαν άσσημένοι δίσκοι, άχαμναίναν χρυσαφιά δρεπάνια, κι' η ζωή των δυό αγαπημένων διάβαινε μελένια και χαρούμενη σαν άνοιξιάντικαυγή.

Από νύχτα σε νύχτα η αγάπη τους γινότανε πιο δυνατή, ώπου ήρθε μιὰ νύχτα πού ο γέρος άρχοντας έκομε με τὸ σκουριασμένο σπαθί του, τὸν κρινένιο λαϊμό της κόρης του και τὸ μεταξένιο σκοινί, πού κρατούσε τὸν καλό της.

Πέφτοντας ο εανθός τραγουδιστής πήρε μαζί του και τη γλαστρίτσα με τὸ κόκκινο κρινάκι, και τὸ κόκκινο παρθενικό κρινάκι έπαψε πιά ν' άνθίζει στη γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού.

Πέφτοντας ο εανθός τραγουδιστής πήρε μαζί του και τη γλαστρίτσα με τὸ κόκκινο κρινάκι, και τὸ κόκκινο παρθενικό κρινάκι έπαψε πιά ν' άνθίζει στη γλαστρίτσα τ' άψηλου παραθυριού.

Και κάτω από μιᾶς νιᾶς τὸ παραθύρι νά κλαίη τὸ κιθαρόνι μου κι' έγώ, ως θάχει στο προσκέφαλο άπογύρει, και κάτω από μιᾶς νιᾶς τὸ παραθύρι μιὰ αγάπη όνειρευτή νά νοσταλγῶ!

ΛΕΛΑ ΜΑΛΟΥΧΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΗΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΓΙΩΡΓΗ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Στη γειτονιά πού έμενε τὸν φώναζαν «Τρελλογιώργη» και τὰ παιδιά, γελώντας μαζί του κοροϊδευτικά, του πετούσαν πέτρες... Μά κείνος δεν έδινε σε κανένα σημoσία, μονάχα καμιά φορά, όταν τὸν πείραζαν με άσχημα λόγια, μιὰ πνιχτή βριασί· έξέφυγε απ' τὰ ζαρωμένα του χείλη· και σκυφτός, τυλιγμένος στα κουρέλια του πήγαινε στο ύγρὸ υπόγειο πού κάποια πονετική κυρά, του έπέτρεπε νά κοιμάται.

Ήταν τόσο άκακος ο φτωχός ο κουρελῆς, τόσο άμιλητος κι' αν στο διάβα του τὸν φώναζαν «Τρελλογιώργη», δεν πειραζόταν γιά την ειρωνική βριασί, μά γιατί άναθυμόταν τὰ παληά, τὰ παληά πού του μάτωναν την καρδιά, και τὸν πλημμύριζαν βαρεία μελαγχολία την ψυχή. Και τότε, μη μπορώντας νά καθίση, φορούσε τὸ ξεβαμένο σαν τη μορφή του καπέλλο, πού του τὸ χάρισε η καλή κυρά, τὸ κουρελιάρικο παλτό του, και πήγαινε στις γειτονικές ταβέρνες, πού κάποιοι πελάτες, είτε γιά τὸν συμπαθῶσαν, είτε γιά τὸν ήθελαν στην παρέα τους γιά νά γελοῦν τὸν κερνοῦσαν κανένα ποτηράκι κρασί.

Τρελλογιώργη, τὸ φώναζαν. Έλα πές μας ένα παληό τραγούδι πού τραγουδάγες στο νειάτα σου. Και κείνος πού του ῥιχνε τη γλώσσα τὸ κρασί τραγουδοῦσε με την βραχνή, ξεθωριασμένη, φωνή του... Και κάθε φορά πού τέλειωνε, μαζί με τις δεκάρες πού του ῥιχναν, μέσ' τὸν τρεμάμενο χέρι του, μάζευε τὰ ειρωνικά γέλοια τους και τὰ πειράγματά τους.

Και όμως, όλοι αὐτοί, πού τὸν νόμιζαν τρελλό, ξεκουτιάρη και γελοῦσαν μαζί του, αν ήξεραν τὸ φοβερό δράμα της ζωής του... τὸ πονεμένο του παραμῦθι... θά βούρκωναν

ΛΥΟ ΔΕΝΤΡΑ

Τὸ κοιμητήρι τὸ χορταριασμένο, πού στοργικά κρατάει τόσα κορμιά, πού ζωὴ κι' αὐτὸ, λησμονημένο... τὸν φωλιάζει θλίψη κι' έρημιά.

Τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια και τὰ χόρτα, περνά σημάδια μένουν χαρωπά, απ' τὸ μικρὸ ξωκκλήσι ως την πόρτα, τὰ χῶματα σωριάζονται νωπά.

Τὸν στον τοίχο, κάποιο κυπαρίσσι, απ' δέω μιὰ χιονάτη άμυδαλιά, πού κρυφά ζητάει νά την φιλήση, αὐτὴ τὸ σέρνει μέσ' την άγκαλιά.

Κάθε φορά και γέρνει κάτω, τ' άπαλὸ τὸ όγέρι τὸ άλαφρό... κυρά ζητάει τὸ δέντρο του θανάτου, τὴς μυγαδλιάς τὸ λουλουδένιο άφρό.

Και σμίγουν με τὰ ρόδινα λουλούδια, τὰ πένθιμα βαρύσκιωτα κλωνιά, τὸ μμένο κλάμμα, κι' όμορφα τραγούδια, τὰ ζῶντα, και τὰ φου λησμονιά.

Α. ΚΑΠΑΤΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πήρα κρυφά κάτι οικονομίες της μάνας μου και την άλλη νύχτα, μαζί με την κοπέλλα πού άγαπούσα, έφυγα σε κάποια μακρινή πολιτεία, και εκεί παντρεύτηκα την καλή μου.

Τὰ πρώτα μας χρόνια κύλησαν ευτυχισμένα, χαρούμενα... χωρίς κανένα σύννεφο. Μά ύστερότερα άρχισαν οι μικροκαυγάδες, οι γκρίνιες... Και κάποια μέρα πού άδιαθέτησα και πήγα ξαφνικά στο σπίτι την βρήκα στην άγκαλιά κάποιου... Χύθηκα νά την πνίξω με τὰ χέρια μου... μά συγκρατήθηκα γιάτι, εκείνη τη στιγμή, μέσ' απ' την κούνια έκλαψε τὸ μικρὸ μου κοριτσάκι... φωνάζοντας κλαψιάρικα... «Έφυγεν απ' την άλλη πόρτα ο έραστής και κείνη γονατίστη μὸν ώρκίστηκε αιώνια άφοσίωση και μὸν ζήτησε νά την συγχώρεσω. Την άγαπούσα πολύ, πάρα πολύ, τη συχώρεσα. Μά την άλλη μέρα πού πήγα, βρήκα τὸ κοριτσάκι μου όλομόναχο στην κούνια του και τὸ σπίτι άνω κάτω... Είχε φύγει μαζί με τὸ φίλο της... Και ό,τι καλὸ υπήρχε μέσ' τὸ σπίτι τὸ πήρε μαζί της, χωρίς νά αφήση ούτε ένα σημεῖωμα... Μέσ' τη ζάλη του θυμοῦ μου έκλαψα έκλαψα πόρα πολύ. Μά είδα εκεί... εκεί δό, τὸ παιδί μου, πού μὸν χαμογελοῦσε... τὸ πήρα στην άγκυλιά μου, τὸ φίλησα... Κι' από κείνη την μέρα η μόνη μου παρηγοριά ήταν πὸς νά τὸ αναθρέψω. Μά λίγους μήνες έζησε κι' αὐτό... Μιά φοβερή αρρώστεια τόρριξε στο κρεβάτι και μιὰ μέρα, σαν άγγελουδι, έκλεισε γιά πάντα τὰ μάτια του... Ο πόνος μου ήταν μεγάλος, η καρδιά μου μαύρη, άδεια... Τὸ παιδί μου, πού μὸν άπόμεινε στη ζωὴ σαν μιὰ έλπίδα μεγάλη... σαν ένα γλυκὸ όνειρο, πέθανε κι' αὐτό... Τὰ βράδια έρημο τὸ σπίτι... κρύο σαν νεκροταφείο... Ολόμoναχος έκλαιγα και φώναζα τὸ όνομα του παιδιού μου.

Μόνο στο κρασί βρήκα την παρηγοριά, πίνοντας κρασί έπνιγα τὸ μεγάλο μου καῦμό... Πούλησα ό,τι είχα μέσ' τὸ σπίτι μου... Κρεβάτια, έπιπλα... στρώματα... κι' αν μποροῦσα τὸν ίδιο μου εαυτὸ θά πωλοῦσα γιά νά βρῶ κρασί νά πιῶ... Κι' όταν όλα τέλειωσαν και δεν μὸν μείνει τίποτα γιά πούλημα, με κάποιο καράβι κρυφά βρέθηκα έδῶ... και ξεχάστηκα κι' απ' τὸς γονείς, κι' απ' τὸς συγγενείς μου... Ήρθα έδῶ νά ξεχάσω τὸ πόνο μου... μά η δυστυχία μ' ακολουθοῦσε παντοῦ. Η θλίψη, η φωλιασμένη στην καρδιά μου δεν μ' άφινε μονάχο... Και μέσ' την τόσο κοροϊδία του κόσμου, μέσ' τὸν πόνο... με συμπονέσε συ καλή μου κυρά, και μὸν ῥωσες τὸ υπόγειο ν' άποκουμπῶ, άνεστένανε ο γέρος και δάκρυα πολλά έτρεξαν στ' αὐλακωμένο του πρόσωπο.

Ναι... με φωνάζουν «Τρελλογιώργη», ξαναείπε, και ίσως νά έχουν δίκην... Και έξέσπασε σ' ένα γέλοιο βραχνό... ξερό σαν και κείνον... ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ

Ω έρωτοφιλήτες αὐγές κι' ω νύχτες σαγηνευτρες τὰ κάλλη σας πιά πάνε... Τώρα μαγιστρες όμορφιές και χάρες καρδιοκλέφτρες μ' έχουν και με μεθάνε.

Ω, στόμα πρωτοφιλήτο κι' ω ντροπαλά ματάκια Σας έχω πιά ξεχάσει... Άγάπες τώρα, πού μεθοῦν και σβύνουν τὰ φαρμάκια, μ' έχουν σφιχταγκαλιάσει.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΔΙΑΡΑΚΟΣ

Η Σολάνζ Παστιν και ο Ρενέ Μπριστόν έργαζονταν στο ίδιο γραφείο, στη φάμπρικα του κ. Μπραντάκ, (Μέγα εργοστάσιο Ζακ Χάρεως, Χονδρική πώληση). Η Σολάνζ ήταν δακτυλογράφος και ο Ρενέ λογιστής. Και οι δυο ήταν στην ηλικία, όπου φαίνονται όλα ωραία και η ζωή δεν έχει κανέναν άλλο σκοπό, έξω από τον έρωτα. Τα πλίκτρα της μηχανής της Σολάνζ έκαναν τάνκ-τάνκ-τάνκ κι' η καρδιά του νεαρού λογιστού τάνκ-τάνκ-τάνκ. "Ετσι δεν άργησε ο μικρός γιουός της Άφροδίτης, ο Έρωτας, να ρίξει τα βέλη του στις καρδιές των. Στην αρχή ματιάς, διφορούμενα λόγια, σφιγμένα χέρια, «να σ'αγαπώ» συνοδευόμενα από λίγο... «πάμε στο σινεμά; παίζει ένα όμορφο έργο, έφερε...» κι' έπειτα ραβασάκια. Ο Ρενέ της έγραφε θερμά έρωτικά γράμματα, της δρκιζότανε, πως δεν είχε αγαπήσει καμιά άλλη γυναίκα, όπως αγάπησε αυτή και την βεβαίωσε, ότι από τη στιγμή, που την είδε να άπλωνε στη γραφομηχανή το έξυπνο μουτράκι της, πάνω από τα όρνιθοσκαλίσματα του προϊστάμενού της, του κ. Μπραντάκ, ο μόνος πόθος του ήταν να την κάνει σύντροφο της ζωής του. "Επειτα άρχισε να της φέρνει, μέσα στο χαρτοφύλακά του, για να μη τυχόν τον δει ο κ. Μπραντάκ, μπουκετάκια, από δροσερούς και μυρωμένους μενεζέδες κι' έπειτα εύρισκε πρόφαση ότι θα της υπαγόρευεν ένα τιμολόγιο για να σκύβη πάνω από το κεφάλι της και να νοιώσει στα μάγουλα του το χέδι των όντολταρισμένων μαλλιών της, να αναπνεύσει το άρωμα της επιδερμίδος που ανέβαινε από το κορμάκι της και—το σπουδαιότερο!—να αφήσει το βλέμμα του να βυθισθεί στο χάσμα που έσχημάτιζεν η μπλούζα της...

"Ενα πρωί ο Ρενέ έφερε στην αγαπημένη του το πρώτο ανοιξιάτικο τριαντάφυλλο. Η Σολάνζ, έσκυψε με μία παιδιατική χαρά πάνω του και ανέπνευσε με λαχτάρα τη μυρουδιά του. "Α, τί όμορφο, που ήταν!... — Κι' εγώ τι έδωσα να σ'αγαπάς ως αντίλλαγμα; του έλεγε, με το βλέμμα της, έτσι καθώς τον έλοξοκτύταζε. — "Ενα άλλο τριαντάφυλλο! της απάντησεν εκείνος πάλι με το βλέμμα. Τα χείλη της... — Και τα χείλη των δύο νέων ένώθησαν στο πρώτο θερμό δλόθερμο έρωτικό φιλή, βιαστικά, νευρικά, φοβισμένα, ένω το χέρι της Σολάνζ χτυπούσε τα πλίκτρα της γραφομηχανής, για να ακούη από το διπλανό γραφείο ο κ. προϊστάμενος, ότι έργαζόταν... Την ημέρα εκείνη η Σολάνζ έκαμε ένα χονδροειδέστατο λάθος σε κάποιο τιμολόγιο, αναστάτωσε τον κ. Μπραντάκ, και τον έκαμε να ξεφωνίζει σαν τρέλλος! Αμέσως όμως ο αγαπημένος της ο Ρενέ, σαν σωστός τζέντλεμαν που ήταν, επενέβη και είπε, ότι το λάθος ήταν δικό του... Η Σολάνζ τον ευχαρίστησε με μία ματιά, γεμάτη υποσχέσεις.

*** — Όταν κανείς βλέπει πάνω από ένα τοίχο να προβάλλη δροσερό, μυρωμένο και προκλητικό ένα άλικο τριαντάφυλλο, του γεννιέται η επιθυμία να το αρπάξει κι' όταν ακόμη είναι πολύ αύστηρος και σέβεται την παρουσία του άλλου... Το ίδιο συνέβη και με τον Ρενέ. Είχε κοντά του στο ίδιο γραφείο, ένα αληθινό τριαντάφυλλο, τη Σολάνζ. Γιατί να μην το άποκτηση λοιπόν όπως διόλου; "Ολα κι' όλα όμως η Σολάνζ ήταν ένα φρόνιμο και σοβαρό κορίτσι. Μπορεί να επέτρεπε μερικές άψιμαχίες, αλλά παρά πέρα απ' αυτές τίποτε άλλο, γιατί συλλογιζόταν και το μέλλον της... Οι πολλές τρέλλες δεν βγαίνουν καμιά φορά σε καλό!... "Ετσι ο Ρενέ αναγκάστηκε, μόλις είδεν, ότι η τολμηρότερη έρωτική πρότασή του αποκρούονταν από τη Σολάνζ, να της δώσει το λόγο του, ότι θα έγινόταν ο νόμιμος άντρας της... — Είναι Φεβρουάριος τώρα, της είπε.

Τον έρχομενο Αύγουστο θα γίνουν οι γάμοι μας! Η Σολάνζ καταγοητευμένη δέχθηκε χωρίς όμως να κάνει λόγο στον προϊστάμενό της, γιατί εκείνος από τη ζήνα-μπετία του, μπορούσε να την διώξη εν τω μεταξύ από το γραφείο. Γιατί να χάσει λοιπόν έξ μηνών μισθούς; — "Ενα Σαββατόβραδο, που δεν είχαν γραφείο, ο Ρενέ έπρότεινε στην αγαπημένη του. — Αντί να πάμε στον κινηματογράφο αύριο, δεν πάμε λίγο στην έξοχή; όμορφος καιρός είναι... Λιακάδα... θα περάσουμε ωραία... Είχε καμιά άλλη πονηρή σκέψη στο νοῦ του ο Ρενέ, επειδή το διάστημα που τους έχωριζε από το γάμο του με την Σολάνζ ήταν μεγάλο ακόμη; "Αγνωστον. Η Σολάνζ ωστόσο δέχθηκε πρόθυμα και πηδώντας στο λαιμό του του είπε: — Τί καλός άνδρούλης, που θα γίνης! "Α, να ήξερες πόσο μ'αρέσει η έξοχή, Τρελλάινωμαι... Θα φορέσω αύριο και το καινούργιο μου φόρεμα, το κρέπ ζωρζέ, που σ'αρέσει τόσο, χρυσέ μου. — Μα δεν μου είπες, που θα πάμε; — Πού; "Α, μια ιδέα! Δεν πάμε στο Πατουαζύ, εκεί που έχει τη βίλλα του ο προϊστάμενός μας; Είναι ένα θαυμάσιο μέρος. — Κι' αν μ'ας ιδη αυτός ο Χιμπατζής; — Θα του πούμε απλούστατα, ότι είμαστε άρραβωνιασμένοι και τον "Αγουστο θα γίνουν οι γάμοι μας! Η Σολάνζ έκτύπησε τα χέρια με χαρά κι' έτσι το ζευγάρι την άλλη μέρα έφυγε, με το πρώινο τραίνο, για το Πατουαζύ. Η μέρα ήταν υπέροχη. "Ανοιξιάτικη λιακάδα, χωρίς ένα σινεμάκι, στον όλογάλανο ούρανό. Η δακτυλογράφος, μ'ένα μπουκέτο από άγριοιούλουδα στο χέρι έκτύταζε γύρω της μαγεμένη. Είχε μπή, κουβεντιάζοντας με πολλή τρυφερότητα, σ'ένα όλανθισμένο πάρκο, που μοσχοβολούσε μεθυστικά...

Για κούταξε, χρυσέ μου, αυτό εκεί το μαύρο σύννεφο! Πότε ξεφύτρωσε κιάλας; ρώτησε η Σολάνζ τον αγαπημένο της τρομαγμένη. Δεν έπρόφθασε να τελειώσει τη φράση της και το σύννεφο μεγάλωσε, έσκέπασε τον ήλιο κι' ένα ψυχρό αεράκι άρχισε να φυσά... Σε λίγο χοντρές σταλαγματιές βροχής έπεφταν στο κρέπ ζωρζέ της Σολάνζ... "Ετρεξαν τρομαγμένοι κι' έστάθηκαν κάτω από ένα δέντρο... Μα η υπόρα ήταν τόσο όρμητική ώστε η Σολάνζ, που ήταν τόσο ελαφρά ντυμένη έμουςκέφθηκε. Μισή ώρα αργότερα ο ήλιος πρόβαλε σ'ένα πάρκο το μπάνιο του, μέσα απ'τα σύννεφα. — Πάει, θα κρυώσω, είπε η Σολάνζ. Είμαι μουσκεμένη. Περιπνευμονία θα πάθω, σίγουρα... — Βρήκα! έφώναξε ο Ρενέ. Ο μόνος τρόπος να μην κρυώσης είναι να γδυθής και να στεγνώσης στον ήλιο! — Να γδυθώ μπροστά σου, αγάπη μου, τί λές; Ποτέ!

Μπροστά στην ύγεια της όμως αποφάσισε να κάνει αυτή τη θυσία!... "Εξαφνα όμως μία άγρια φωνή άκούστηκε κοντά τους: — Εφαρμόζετε το γυμνισμό στο πάρκο μου, έ; Κατατρομαγμένοι κι' οι δύο νέοι γύρισαν και είδαν τον προϊστάμενό τους τον κ. Μπραντάκ. — Αύριο σ'ας διωρθώνω και τους δυο! Την άλλη μέρα ο Ρενέ, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του έπενε την άπολύσή του από τη φάμπρικα του κ. Μπραντάκ. "Οσο για την Σολάνζ, μόλις μπήκε τρομοκρατημένη στο γραφείο του προϊσταμένου της, τον άκοισε έκπληκτη να της λήη τρυφερά. — Δεσποινίς, έχετε ένα χαριτωμένο σώμα... Πρώτη φορά είδα χθές ένα τόσο τέλειο σώμα!... Κι' έπρεπε να το ιδώ, έτσι, όπως το είδα, για να μείνω έκπληκτος. "Αν θέλετε... Η Σολάνζ δεν παντρεύθηκε τον Ρενέ, που ήταν άνεργος πιά, έγινε έρωμένη του κ. Μπραντάκ, ο οποίος την έγκατέστησε στη μεγαλόπρεπη βίλλα του.

ΜΙΣΕΛ ΑΝΤΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ; Υπάρχουν μέχρι σήμερα ακόμα, αγαπητές μου αναγνώστριες, μερικά προβλήματα κοινωνικά, που ένω καθημερινώς συζητούμε πάνω σ' αυτά, γιατί καθημερινώς έχομε τα μέν ή τα δε αίτια και αποτελέσματα, έν τούτοις δεν μπορούμε ακόμα να διειδύσωμε σ' αυτά και να τους βρούμε μία οριστική λύση. Είχα προχτές μια συζήτηση με τον άντρα μου, φιλολόγικη βέβαια, για το ζήτημα της απιστίας στη γυναίκα. "Ο μόν άντρας μου, λοχυρίζοτανε πως φταίει ο άντρας. Εγώ δε ότι φταίει η γυναίκα. Και ο μόν άντρας μου διειδύσκει και λοχυρίζετο βέβαια αυτό, το ότι δηλαδή φταίει ο άντρας, γιατί γνωρίζοντας ότι η γυναίκα από φυσικό της είναι φιλάρεσκη έκτίθετε ή στη μεγάλη φίλια ή και στο άλλο φέλτ. "Αδυναμίες που έφέρει να τις κολακέυη καλά ο άντρας κατέπωφελεται αυτής της στιγμής, της πιο αδύνατης να πούμε, να φέρη σε δύσκολη θέση τη γυναίκα σε μία χειρονομία του τολμηρή. Δεν έχει άδικο σ' αυτό, δηλαδή στο ότι ο άντρας ως πιο δυνατός δεν πρέπει να είναι και έκμεταλλεύτης των καταστάσεων και επομένως της ανοιχτόκαρδης έκδηλώσεως μιάς γυναικάς, άρα ο άντρας γι' αυτόν δεν είναι παρά ένα πρό-στυχο ύποκείμενο, πολύ πονηρό και βρώμικο στη σκέψη. "Αλλά, και μεις, αγαπητές μου αναγνώστριες, από του δοῦμε τις διαθέσεις ενός άντρα, μέχρι τη στιγμή που θα φάσωμε στην παράδοση των όπλων μας, έμεις λέω, ακόμα και οι πιο χειραφετημένες στην πείρα και στη σκέψη, δε σ'αματάμε, δεν έμποδίζομε το κακό πριν μ'ας συμβή. Σ' αυτό το σημείο έχω άλλη γνώμη απ' τον άντρα μου. Είναι τόσο δύσκολο, ακόμα και στην πιο κουτή γυναίκα να καταλάβη γιατί ένν χείριζκούμνησε άπάνω της; Το φίλι που της έδωσε κλεφτά ο άντρας, για να της πάρη τον άέρα, γιατί της τδωσε; Τέλος γιατί όλες οι κουβέντες που θα της

λέει συνεχώς, δεν έχουν πιά φιλολογική κι' έπιστημονική σημασία, παρά είναι άπλη διερμηνευση των ύπουλων σκέψεων του; "Ε, λοιπόν από το σημείο αυτό μέχρι την έκτέλεση της απιστίας, δεν φταίει η γυναίκα; "Εχει όλο τον καιρό να συνέλθη από τον αλφινδιασμό, να διαμαρτυρηθί, να μπατοίση τον αυθάδη και να φυλαχθί απ' το όλίσθημα που θα καταλήγει εις βάρος της! Δεν ήθικολογώ, φωνάζω μόνο αυτή τη στιγμή και διαμαρτύρομαι, όχι πιά για την κακοήθεια του άντρα αλλά για την έπιπολαιότητα της γυναικάς. Γιατί σ'ας βεβαιώ, δε βλέπω για ποιο λόγο να προσφέρωμε σειρήνια λεγώνος έρωτικής τιμής στους άντρες, για να μ'ας δείχνουν φανερά ή κρυφά με το δάχτυλο στους φίλους των, και να γελάνε εις βάρος μας για τις κατακτήσεις μας. ΠΡΙΟ

ΤΑ ΤΡΟΥΑ ΚΑΡ: Τα παλτά τόσο μακριά όσο και τα τρουά κόρ

ΦΑΡΔΟΣ ΕΜΠΡΟΣ: Οί γοφοί θα γαρνιρώνται λίγο κάτω από τη μέση με μπάσκες, με τσεπούλες, ώστε να δείχνεται η φούστα πιο στενή. "Ετσι ούτως ώστε να σχηματίζεται η αντίθεση. ΦΑΡΔΟΣ ΠΙΣΩ: Το φάρδος πίσω δε θα το δοῦμε μονάχα στα βραδυνά φορέματα αλλά και στ' απογευματινά σε λιγότερη ένταση. ΜΕΓΑΛΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ: Τα πολύ μεγάλα ντεκολτέ πίσω συνοδεύονται και με μεγάλα τετράγωνα ντεκολτέ εμπρός, ώστε οι ώμοι να μένουν σκέτοι, στη φόρμα τους τη φυσική. ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ: Οί μεγάλες ούρες στις βραδυνές φούστες μ'ας ξεναφώνουν σε πολύ παλιά χρόνια. Οί κυρίες για να περπατήσουν, να χορεύουν πρέπει να κρατάνε με χαριτωμένη, κίνηση τη φούστα τους. ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ: Για τα βραδυνά φορέματα ότι είναι πιο γυαλιστερό: πούλιες, λαμέ, ταφά, φαίγ, σατέν. ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ: Θα τα φορέσετε γερμένα μπρός, πίσω, στα πλάγια όπως καλύτερα σ'ας πάνε, και σ'ας αρέσουν. Αυτές είναι, αγαπητές μου αναγνώστριες, οι παραξενιές και οι περιέργες μεταπτώσεις της μόδας από τη μία γραμμή στην άλλη. "Αλλ' όλες αυτές τις παραξενιές της θα τις δοῦμε κα στην εφαρμογή τους και θα κρίνουμε.

LILY

964

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

965

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ: ΛΕΙΧΗΝΕΣ Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ

(Συνέχεια)

Αν οι λειχήνες σχηματίζουν πλάκες, τότε είναι έκζεμα, οπότε πρέπει να επισκεφθίτε αμέσως το γιατρό σας. Θα σας υποδείξει μια θεραπεία σχετική με τον οργανισμό σας. Το έκζεμα γνωρίζεται από τις φαγούρες που δημιουργεί. Θα σας συνιστούσα ν' αποφεύγετε τ' άλμυρά και τα πιάτα, όπως επίσης να κάνετε καταπλάσματα από πατατόφλουδες και να ζητήσετε από το φαρμακείο ρίζες έλενιού. Βράζετε 15 γραμμάρια σ' ένα λίτρο νερό, το σουρώνετε και πίνετε το μισό το πρωί νηστικός και το άλλο μισό τη νύχτα, δύο ώρες τουλάχιστον μετά από το τελευταίο σας δείπνο.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Τώρα ας δώσω μερικές συνταγές πολύ χρήσιμες και ωφέλιμες γ'α την επιδερμίδα του προσώπου σας. Πάντως θεωρώ απαραίτητο πριν κλείσω τη σελίδα μου για την ομορφιά της επιδερμίδος, να προσθέσω ότι μια μικρή έλιτσα πάντα θεωρείτο και θεωρείται ως ένα ιδιαίτερο στολίδι στην ομορφιά της γυναίκας. Οί Γάλλοι δικαίως την επωνομάζουν (Grain de beauté). Η έλιτσα όμως αυτή έχει και τις εξής νόστιμες προλήψεις ή αναγνωρίσεις για το χαρακτήρα της γυναίκας. Ο λαός σύμφωνα με το μέρος που την τοποθέτησε ή φύσις αποδίδει και μια ιδιαίτερη σημασία οργανική ή ψυχολογική:

Αν π. χ. η έλιτσα βρίσκεται ψηλά στο μέτωπο σημαίνει χαρακτήρα που του άρεσουν οι καυγάδες.

Αν βρίσκεται στη μέση του μετώπου αυτό σημαίνει ευτυχία.

Αν βρίσκεται άριστερά, σημαίνει βία και μίσος.

Αν βρίσκεται πάνω από τα φρύδια, ευτυχισμένα ταξίδια.

Ανάμεσα στα φρύδια δείχνει μια όμορφη και καλή γυναίκα.

Μέσα στα φρύδια σημαίνει χρεία.

Πάνω σ'αυτή, ένδοξη φήμη.

Στο λαϊμό, καλή τύχη και πλούτο.

Πάνω στη μύτη, μια αξιολάπητη καρδιά.

Στο δεξί μάγουλο, έρωτική αίσθηματικότητα.

Στά χείλη χαρακτήρα ευθυμο.

Στο πηγούνι, μεγάλη φιλοχρηματία.

Και τώρα, αγαπητές μου αναγνώστριες, μια που μάθατε για την αξία ή τη σημασία της έλιτσας σας προσφέρω τις διάφορες συνταγές:

Για τις χιονίστρες:

Alcool 70° 80 cme.

Glycerine 20 gr.

Teinture d'iode 1 gr.

Αλλη: Alun 5 »

Borax 5 gr. Eau de roses 300 gr.

Αλλη: Baume de Perou 10 gr.

Eau de Cologne 50 »

Για τις πρώτες ρυτίδες:

4 gr. Sulfate d'alumine

50 » Lait d'amandes

200 » Eau de roses

Για τα πολύ κόκκινα προσωπάκια:

250 gr. fleurs de fèves, 50 feuilles de roses, 500 γρ. νερό.

Τα βράζετε ως πού να μείνει το μισό, έπειτα προσθέτετε:

20 γρ. Χυμό λεμονιού 4 gr. Ess. bergamote

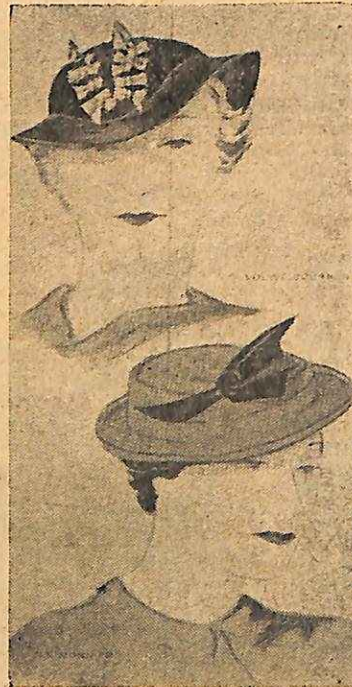
Αλλη: 200 gr. Eau Camphrée

40 gr. Teinture de Myrrhe 2 gr. Acide gallique

Πρωί και βράδυ αλείψετε μ' ένα μπαμπακάκι.

Είς το έρχόμενο διάφορες άλλες καλλυντικές συνταγές.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

— Καπέλλο από μαύρη ψάθα υαλιστερή. Τα μπόρ γέρνουν μπρός και πίσω σε μια πολύ μοντέρνα γραμμή. Γαρνιτούρα από διογγκία γκρό γκρέν ρόζ σε διάφορους τόνους.

— Κανονιέ από παναμά μπλέ ανοιχτό, με τετράγωνη καλότα, γαρνιρισμένο μ' ένα φιόγγο από μαύρο σατέν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ, Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΥ-
ΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΑΝΤΗ-
ΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ
ΣΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 989

ζομε. Σερβίρομε από την τσαγιέρα. Η οικοδέσποινα πέρνει το φλυτζάνι της κι αδειάζει από την τσαγιέρα. Ρατά εκείνη που θα προσφέρει το τσάι αν το θέλει ελαφρό ή βαρύ, με πολύ ή λίγη ζάχαρη, με κονιάκ ή με γάλα. Το ετοιμάζει και το προσφέρει, πέρνοντας μπροστά από την κυρία το αδειο της φλυτζάνι και το επιστρέφει πάλι γεμάτο.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΓΓΙΝΑΡΕΣ ΠΑΝΕ.— Πέρνομε 8 άγκινάρες, 3 αυγά, 2 χούφτες τριμμένο τυρί, 3 χούφτες γαλέττα 1 κουταλιά της σούπας βούτυρο ή πάχος, άλάτι, 1 λεμόνι και τα είδη για τη φριτούρα. Αφού καθαρίσωμε καλά τις άγκινάρες, τις κόβουμε στα δυο και τις ρίχνουμε μέσα σε νερό που έχει άλάτι και λεμόνι ή ξύδι. Κατόπιν τις στραγγίζουμε και τις βάζουμε σε κατσαρόλα να βράσουν σε άρκετο νερό που έχει άναλογο άλάτι, το ζουμι ενός λεμονιού και 1 κουταλιά βούτυρο ή πάχος ή λάδι καλής ποιότητας. Αφού τις τοποθετήσουμε στην κατσαρόλα, κό-

βουμε ένα φύλλο χαρτιού δση είναι ή περιφέρεια της κατσαρόλας και στο μέσο του κάνουμε μια τρύπα για να βγαίνει ή ατμός. Τις σκεπάζουμε λοιπόν με το χαρτί αυτό, για να μη μαυρίζουν. Έτσι τοποθετούμε την κατσαρόλα σε σιγα- ή φωτιά έως ότου βράσουν και ψηθούν χωρίς όμως και να λυώσουν. Μετά το ψήσιμο τις αφίνομε να κρυώσουν και τις βάζουμε σε πιατέλα στεγνές, γιατί το ζουμι είναι άγρηστο. Ρίχνουμε επάνω άλατοπίπερο και τις πανάρομε ως εξής: Σπάζομε στο πιάτο τα 3 αυγά, προθέτομε 2 κουταλιές της σούπας νερό και 1—2 πρέζες άλάτι και τα κτυπούμε με πηρούνι σιγά και προσεκτικά για να μην αφρίσουν. Σε δυο άλλα πιάτα έχουμε τη γαλέττα και το τυρί. Πέρνομε τότε με μια τις άγκινάρες τις βουτάμε πρώτα στο αυγό τις άλευρώνουμε με το τυρί, τις ξαναβουτάμε στο αυγό και τα κτυπούμε με πηρούνι σιγά και προσεκτικά για να μην αφρίσουν. Σε δυο άλλα πιάτα έχουμε τη γαλέττα και το τυρί. Πέρνομε τότε με μια τις άγκινάρες τις βουτάμε πρώτα στο αυγό τις άλευρώνουμε με το τυρί, τις ξαναβουτάμε στο αυγό και τα κτυπούμε με πηρούνι σιγά και προσεκτικά για να μην αφρίσουν. Σε δυο άλλα πιάτα έχουμε τη γαλέττα και το τυρί. Πέρνομε τότε με μια τις άγκινάρες τις βουτάμε πρώτα στο αυγό τις άλευρώνουμε με το τυρί, τις ξαναβουτάμε στο αυγό και τα κτυπούμε με πηρούνι σιγά και προσεκτικά για να μην αφρίσουν.

Τα φαγητά με τη σειρά τους σερβίρονται από την ύπηρέτρια ή τον ύπηρέτη. Μετά το δείπνο πάλι ή οικοδέσποινα σηκώνεται πρώτη και μπαίνουν στο σαλόνι για τον καφέ και το κάπνισμα.

ΤΟ ΤΣΑΪ

Μία οικοδέσποινα προσφέρει το τσάι ή σε ώρισμένες ήμέρες ή και σε έκτακτες κατόπιν προσκλήσεων.

Το τσάι προσφέρεται σε στρωμένο τραπέζι, αλλά μπορεί και να δοθ ή στο χέρι. Καί αν προτιμά ή οικοδέσποινα το στρωμένο τραπέζι, τότε πάνω στο μεγάλο τραπέζι και άκριβώς μπροστά στη θέση του προσκαλεσμένου στρώνεται ένα πετσετάκι λεινό κεντημένο. Πάνω στο πετσετάκι τοποθετείται το φλυτζάνι με το πιατάκι του ένα άδειο πιατάκι, ένα κουταλάκι κι ένα μαχαίράκι.

Γύρω τριγύρω, έκτος από μικρά βαζάκια με άνθη, μπαίνουν ζαχαριέρες, γαλατιέρες, πιατάκια με γλυκίσματα, τα κέικ, τα μπισκότα, μιά—δυο μπουκάλες με κονιάκ, και φέτες λεμόνι.

Η τσαγιέρα με το τσάι κι ένα δοχείο με ζεστό νερό έρχονται μόλις καθίσουν οι καλεσμένοι. Αν υπάρχει σαμπαρί τότε δεν φέρνουν δοχείο με ζεστό νερό.

Πώς ετοιμάζεται το τσάι; Βράζομε νερό κι όταν κοχλάση κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά και ρίχνομε το νερό στην τσαγιέρα. Προσθέτομε το άναλογο τσάι, τ' ανακατεύομε και το σκεπάζομε. Σερβίρομε από την τσαγιέρα. Η οικοδέσποινα πέρνει το φλυτζάνι της κι αδειάζει από την τσαγιέρα. Ρατά εκείνη που θα προσφέρει το τσάι αν το θέλει ελαφρό ή βαρύ, με πολύ ή λίγη ζάχαρη, με κονιάκ ή με γάλα. Το ετοιμάζει και το προσφέρει, πέρνοντας μπροστά από την κυρία το άδειο της φλυτζάνι και το επιστρέφει πάλι γεμάτο.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ρίζομε, τα πλένομε, αν είναι μεγάλα τα κόβωμε σε δύο και τα βάζομε σε μια λεκάνη. Καβουρντίζομε στην κατσαρόλα 4 φιλοκομμένα κρεμύδια με 75 δράμια λάδι, έπειτα ρίχνομε μισή όκ'α φιλοκομμένες τομάτες, λίγο μαϊντανό, άλατο, πίπερο και νερό. Όταν όλα αυτά πάρουν βράση βάζομε και τα κουκκιά, τοποθετούντες επάνω τους ένα πιάτο άνάποδα. Σκεπάζομε την κατσαρόλα και τ' αφήνομε να γίνουν.

ΑΡΝΙ ΤΑΣ—ΚΕΜΠΑΠ.— Πέρνομε μια όκ'α κρέας ψαχνό και το κόβωμε σε μικρά κομμάτια έως ένα καρύδι. Τα καβουρντίζομε στο τηγάνι με 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο άνακατώνοντες καλά για να κοκκίσουν από όλα τα μέρη. Όταν έτοιμασθούν, τα βγάζομε μ' ένα πηρούνι από το τηγάνι και τα ρίχνομε στην κατσαρόλα. Στο βούτυρο που θα μείνει στο τηγάνι τηγανίζομε έως ότου ξανθίσουν, μια καλή χούφτα κρεμμύδι ψιλό από τα 300 δράμια που θα χρησιμοποιήσωμε για όλο το φαγητό. Όταν το κρεμμύδι ξανθίσουν το ρίχνομε κι αυτό μέσα στην κατσαρόλα με το άναλογο νερό, μισό ποτήρι άσπρο κρασί

μισή όκ'α τομάτες ή άναλογο πελτέ ψιλό μαϊντανό, άλατοπίπερο και τα υπόλοιπα από τα 300 δρ. κρεμμύδια, κομμένα αυτά σε φέτες ψιλές. Τα αφήνομε να βράσουν έως ότου έτοιμασθ ή το κρέας.

ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ.— Πέρνομε 100 δράμια άμύγδαλα καθαρισμένα, 100 δρ. ζάχαρη, μια ξυμένη φλούδα πορτοκάλι ή λεμόνι, 5 άσπράδια αυγών και 50 δρ. χοντροκομμένα άμύγδαλα Κοπανίζομε καλά τα 100 δρ. καθαρισμένο άμύγδαλο με την ζάχαρη. Όταν γίνουν σκόνη ρίχνομε τα άσπράδια και τα δουλεύομε όλα μαζί προσθέτοντας αμέσως και το ξυμένο πορτοκάλι. Κατόπιν πέρνομε μ' ένα κουτάλι της σούπας από το μίγμα μισή κουταλιά και τη ρίχνομε στο άλλο άμύγδαλο το χονδροκομμένο. Το πλάθομε σε ό,τι σχήμα θέλομε και το τοποθετούμε σε λαμαρίνα. Έτσι τα στέλνομε στο φούρνο να ψηθούν. Αν το μίγμα δεν γίνει πολύς με τ' άσπράδια προσθέτομε λίγο—λίγο γάλα.

ΜΙΔΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ.— Πέρνομε μεγάλα μίδια, τα πλένομε, αφαιρούμε από το άσπρακο το χνούδι που έχουν και μ' ένα μυτερό μαχαίρι τα ανοίγομε χωρίς ν' αποχωρήσωμε τα δυο καπάκια του. Βγάζομε κάτι λεπτά φύκη που έχουν μέσα τους, τα ξαίπλένομε με άφθονα νερά και τα τοποθετούμε σ' ένα πιάτο. Κατά το διάστημα αυτό ετοιμάζομε τη γέμιση όπως και των γιαλεντζι ντολμάδων (φύλλο 8) προσθέτοντες στα φίδες και κουκουνάρια. Όταν έτοιμασθ ή γέμιση, γεμίζομε τα μίδια και τα τοποθετούμε σε άφαιρέα κατσαρόλα. Ρίχνομε νερό ώστε να σκεπασθούν τα άλατοπιπερώνομε, προσθέτομε το ζουμι ενός λεμονιού τοποθετούμε πάνω τους ένα πιάτο να τα συγκρατή και σκεπάζομε την κατσαρόλα και την τοποθετούμε στη φωτιά ως ότου πιούν το νερό.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αγγινάρες πανέ

Αυγά τηγανιτά

Τυρί φέτα Φρούτα

Χόρτα ραδίκια

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κουκκιά φρ. γιαχνί

Μακαρόνια λαδερά

Ρέγκα-Φρούτα

Φρούτα-Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι σχάρας

Χορτόσουπα

Σαλάτα λάχανο

Πατάτες βραστές

Φρούτα

Έληές Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Αρνί τας-κεμπάπ

Έντόσθια με αυγά

Πατάτες τηγανιτές

Τυρί—Γλυκό

Γλυκό Έργολάβοι

ΔΕΥΤΕΡΑ

Πράσ'α'ούζι

Μαρίδες τηγανιτές

Έληές-Φρούτα

Χόρτα ραδίκια

ΤΡΙΤΗ

Παϊδάκια σχάρας

Λουκάνικα

Σαλάτα μαρούλι

Τυρί-Πατάτες τηγαν.

Φρούτα

Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Μίδια γεμιστά

Μπρόκολα

Φρούτα

Έληές Κομπόστα

ΚΟΥΚΚΙΑ ΓΙΑΧΝΙ.—Πέρνομε μια όκ'α κουκκιά, τα καθα-

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΚΙ' Ο ΛΟΥΠΕΝ

Τη στιγμή που ο Άρσεν Λουπέν, έτέλειωσε το γεύμά του, κι' έβγαζε από την τσέπη του ένα έκλεκτο πούρο και το εκύτταζε απολαυστικά, ή πόρτα της φυλακής του άνοιξε. Μόλις του δόθη ο καιρός να πετάξει το πούρο μέσα στο συρτάρι και ν' αποτραβηχθεί από το τραπέζι. Ο φρουρός έμπηκε. Ήταν ή ώρα του περιπάτου κι' έβγῆκαν μαζί. Άλλα μόλις έστριψαν στη γωνία του διαδρόμου δυο άνδρες, οι επιθεωρητάι Ντιεζύ και Φολανφάν, μπήκαν στο κελλί κι' άρχισαν να ψάχνουν. Δέν υπήρχε ή παραμικρή άμφιβολία, ο Άρσεν Λουπέν συνεννοείτο με τους ανθρώπους του. Ακόμη την προηγούμενη ήμέρα το «Γκράν Ζουρνάλ» έδημοσίευε τις γραμμές αυτές, που είχαν σταλή στον αστυνομικό συντάκτη του.

«Κύριε: Είς κάποιο άρθριδιο που δημοσιεύσατε, μιλούσατε για μένα με τρόπο που δέν δικαιολογείται από πουθενά. Κάποια ήμέρα, προτού άρχισει ή δίκη μου, θά έλθω να σάς ζητήσω εξηγήσεις. Μετά διακεκριμένης υπολήψεως, Άρσεν Λουπέν.»

Ήταν ο γνήσιος γραφικός χαρακτήρ του Άρσεν Λουπέν. Έστελνε λοιπόν έπιστολές, έπερνε άλλες, ήταν βέβαιον ότι έτοιμάζε τη δραπετεύσή του· αυτό το δημόσιευε στην έφημερίδα, και τότε στον ίδιο τον Γκανιμάρ. Η κατάσταση είχε γίνει άφωρητη. Ο κ. Δυντουί έπῆγε μόνος του στο κρατητήριο κι' ήταν τότε γραφέο του διευθυντού, όταν οι δυο άνθρωποι του μπήκαν κι' άρχισαν τις έρευνές των.

Οι δυο αστυνομικοί έβγαλαν όλες τις πλάκες του πατώματος, έλυσαν το κρεβάτι, έκαναν δια όσα γίνονται σ' αυτές τις περιστάσεις, αλλά δέν ανέκλυψαν τίποτα. Στο συρτάρι όμως βρήκαν το πούρο κι' είδοποίησαν άμέσως τον άρχηγό τους. Ο κ. Δυντουί ύστερ' από λίγο ήταν εκεί. Βρήκαν ακόμα ένα μάτσο κομμάτια από έφημερίδες κομμένες από τον Άργο του Τύπου, με ειδήσεις για τον Λουπέν, μία καπνοσακούλα, μία πίπα, χαρτί λεπτό και δυο βιβλία. Έψαξε την χαρτοσακούλα και την πίπα, έπειτα πήρε το πούρο. Ένώ το έστρεφε στα δάχτυλά του, όπως κάνουν οι καπνιστάι, τόφερε κοντά σ' αὐτί του και το πίεσε. Έπιφώνηση χαράς του εξέφυγε. Το πούρο όπως το πίεζε, έμαζεύθηκε. Το εξέτασε με μεγαλύτερη προσοχή, και δέν άργησε να διακρίνη ένα

άσπρο πῶγμα ανάμεσα στα φύλλα του καπνού. Προσεκτικά, με μία βελόνα, έβγαλε ένα ρολάκι χαρτί λεπτότατο, που μόλις είχε το πάχος οδοντογλυφίδος. Ήταν ένα υπίλιετο. Το εξέδίπλωσε κι' έδιάβασε τα εξής, που ήταν γραμμένα από γυναικείο χέρι.

«Το πανέρι έπῆρε τη θέση του άλλου. Οκτώ έπί δέκα είναι έτοιμα. Στηρίζοντας το πόδι άπ' έξω, ή πλάκα σηκώνεται από έπάνω προς τα κάτω. Από δώδεκα έως δεκάξι κάθε μέρα. Χ. Π. θά περιμένη. Άλλά ποῦ; Απάντηση γρήγορη. Άγρυπνώ κοντά σου.

Ο κ. Δυντουί έσκέφθη λίγο και είπε:

— Το πῶγμα είναι αρκετά φανερό. Το πανέρι... οι οκτώ πλάκες, από τις δώδεκα έως τις δεκάξι, δηλαδή στις τέσσερες το απόγευμα. Χ. Π δηλαδή «χόρσ—πόουερ» όπως λένε στην άθλητική γλώσσα τη δύναμη ενός μοτέρ. Ένα αυτόκινητο θά περιμένη. Κι' έπειδή το πούρο ήταν άπειρα χτο, σημείο ότι μόλις τόλαβε μέσα στο φαί, τό ψωμί, ή σε καμμία πατάτα, ποιος ξέρει.

— Αδύνατον. Τοῦ έπιτρέψαμε να φέρη φαί άπ' έξω άκριβώς για να πιαστή στην παγίδα. Ψάξαμε καλά τό φαί του, αλλά δέν βρήκαμε τίποτα.

— Θα μάς είπῃ ο ίδιος Προς τό παρόν κρατηστέ τον έξω αρκετή ώρα. Θα φωτογρ' αφίσουμε την έπιστολή, θα την ξαναβάλουμε σε όμοιο πούρο και αὐτό θα τό τοποθετήσουμε στο συρτάρι, να την διαβάση ο Λουπέν. Πρέπει να μὴν υποπτευθῇ τίποτε.

Έφυγαν. Το βράδυ ο κ. Δυντουί ξαναγαγύρισε στη φυλακή. Είχε είπει να φυλάζουν τα πιάτα και τα άποφάγια του Λουπέν.

— Ντιψύ, είπε στο συνοδό του, κόψε σε μικρά κομμάτια αὐτά τα μακαρόνια που τοῦ περίσσεψαν, κι' άνοιξε κείνη

τη μπουκιά του ψωμιού. Τίποτα;

— Όχι άρχηγέ.

Ο κ. Δυντουί εξέτασε τα πιάτα, τό πηροῦνι, τό κουτάλι, και τέλος τό μαχαίρι, ένα συνηθισμένο μαχαίρι. Έστριψε τη λαβή του άριστερὰ, ύστερα δεξιὰ. Ξεβιδώθηκε τότε. Ήταν κούφια κι' είχε μέσα ένα κομμάτι χαρτί. Έστειλε τον Ντιψύ να κάνει ανάκριση στο έστιατόριο κι' έδιάβασε τό σημείωμ' που βρήκε. Έγραφε: «Έχε τό νοῦ σου. Χ. Π. θ' άκολουθῇ από μακριά κάθε μέρα. Έγώ θά έλθω εις συνάντηση σε λίγο».

— Έπί τέλους! είπε ο κ. Δυντουί, τρίβοντας τα χέρια του. Πιστεύω πως ή δουλειά πέρνει καλό δρόμο. Βοηθάμε λίγο κι' ή άπόδραση πετυχαίνει... τόσο ώστε να μάς έπιτρέψη να βουτήξουμε τους συνενόχους. Κι' αὐτοί θα μιλήσουν, άφ' ου ο άρχηγός τους δέν θέλει να είπῃ τίποτα.

Και πραγματικῶς ο Άρσεν Λουπέν δέν έπρόδινε τίποτα. Εύρισκόταν λ. χ. στον άνακριτή, στο διακεκριμένο δικηγόρο κ. Ντανβάλ, τό συνήγορό του, δέν έλεγε τίποτε περισσότερο από ό,τι ήξερε όλος ο κόσμος και μάταια τον πηγαίνόφερναν στο δικαστήριο.

Ένα άπόγευμα όμως ή έπιστροφή του έγινε υπό περιστάσεις διαφορετικές. Έπειδή οι άλλοι κρατούμενοι δέν είχαν άνακριθῇ, άποφάσισαν να πάνε μόνοι του στη φυλακή

τό Λουπέν. Τον έβαλαν μοναχό του στην άμαξα των υποδίκων κι' έξεκίνησεν. Όταν έφθασάν στη μέση της γεφύρας του Άγιου Μιχαήλ, έσπρωξε με τό πόδι

του τη λαμαρίνα που ήταν κάτω στο δάπεδο, κι' ή λαμαρίνα παραμέρισε λίγο. Κύτταξε με τενωμένα μάτια. Μπήκαν στο βουλευτήριο του Σαιν Μισέλ. Στο σταυροδρόμι του Σαιν Ζερμέν έσταμάτησαν. Το άλογο μίας άμαξας είχε πέσει κι' ο δρόμος ήταν φραγμένος ή συγκοινωνία διεκόπη. Ένα σωρό άμάξια και λεωφορεία ήταν μαζεμένα εκεί. Ο Άρσεν Λουπέν έσπρωξε περισσότερο τη λαμαρίνα, ή τρύπα άνοιξε περισσότερο, κι' έπέρασε τό κεφάλι του

Άλλο σωφρονιστικό άμάξι στεκόταν εμπρός τους. Άνασήκωσε τη λαμαρίνα περισσότερο τρύπωσε άπ' εκεί και πήδησε κάτω. Κάποιος άμαξάς τον είδε, έσκασε στα γέλοια και θέλησε να φωνάξη. Άλλ' ή φωνή του πνίγηκε μέσα στο θόρυβο των άμαξιῶν που ξεκιούσανε και πάλι. Άλλως τε ο Λουπέν βρισκότανε τώρα μακριά. Έκανε γρήγορα μερικά βήματα, αλλά στο άριστερό πεζοδρόμιο γύρισε, έρριξε μία ματιά γύρω κι' έφάνη σαν να μὴν ήξερε τα μέρη καλά και προσπαθοῦσε να προσανατολισθῇ, για να ίδῃ ποιά διεύθυνση θ' άκολουθοῦσε. Έπειτα έχωσε τα χέρια του μέσα στις τσέπες του και με τό άμέριμνο ύφος

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

περιπατητοῦ που χαζεύει, εξακολούθησε ν' άνεβαίνει τό βουλευτήριο.

Ο καιρός ήταν γλυκός, ευχάριστος. Τα καφενεία ήταν γεμάτα. Πῆγε στον πάγκο και γύρεψε από τη δεσποινίδα που σερβίριζε μία μύρα. Άδειασε τό ποτήρι του σιγά—σιγά, πήρε τσιγάρα και κάθησε σ' ένα τραπέζι. Άναψε τσιγάρο, έπειτα δεύτερο. Τέλος είπε στο γκαρσόνι να φωνάξῃ τό διευθυντή, κι' όταν εκείνος έπῆγε, τοῦ είπε δυνατά ώστε να τον άκούνε όλοι.

— Είμαι χαμένος, κύριε, λησμόνησα τό πορτοφόλι μου. Ίσως όμως τό όνομά μου να σάς είναι γνωστό, ώστε να μου κάνετε πίστωση για μερικές ήμέρες, Άρσεν Λουπέν! Ο καταστηματάρχης τον εκύτταζε πιστεύων ότι άστειεύτανε. Εκείνος έσυνέχισε.

— Λουπέν, κρατούμενος στο σωφρονιστήριο, τώρα εύρισκόμενος υπό δραπετεύση. Τολμῶ να πιστέψω ότι αὐτό τό όνομα σάς έμπνέει άρκετή έμπιστοσύνη.

Κι' έφυγε ένῶ όλοι γελοῦσαν χωρίς ο καφετζῆς να σκεφθῇ να διαμαρτυρηθῇ. Πέρασε την οδό Σουφλό και μπήκε στην οδό Σαιν Ζάκ. Περιπατοῦσε κυττάζοντας στις βιτρίνες και καπνίζοντας. Στο βουλευτήριο Πόρτ—Ρουαγιαλ έπροσανατολισθῇ, κι' ύστερα τράβηξε κατ' ευθείαν κατά τις φυλακές, έφθασε στο σκοπό και τοῦ είπε.

— Θα ήθελα να ξαναγυρίσω στο κελλί μου. Η άμαξα μ'

άφισε στο δρόμο και δέν ήθελα να καταχρασθῶ... Ο φρουρός τον

συμβούλεψε ν' άφίσῃ τ' άστεία και να φύγη. Άλλ' όταν τοῦ είπε πως ήταν ο Λουπέν, εκουδούνισε και ή σιδερένια πόρτα άνοιξε. Ύστερ' από λίγο ο διευθυντής ήταν μπροστά του καταθυμωμένος.

— Αφῆστε τ' άστεία, κύριε, διευθυντά! τοῦ είπε ο Λουπέν. Μὴν παίζετε μαζί μου. Μάλιστα. Στείλατε μοναχά ένα άμάξι, κι' έβάλατε μοναχό μου, φιάξατε ένα μικροσωτισμό και φαντασθήκατε ότι εγώ θα έβαζα τα πόδια στο σβέρκο για να συναντήσω τους φίλους μου και να τους ίδουν οι είκοσι μυστικοί χωροφύλακες που με συνώδευαν, άλλοι πεζοί, άλλοι με άμάξια κι' άλλοι με ποδήλατα. Μήπως είχαν τη διαταγή και να με σκοτώσουν έν άνάγκη; Μὴ χάνετε τον καιρό σας. Την ήμέρα που εγώ θα θελήσω να φύγω, δέν θάχω κανενός την άνάγκη.

Την άλλη μέρα ή «Ηχώ της Γαλλίας» τα έδημοσίευεν όλα αὐτά, με την παραμικρότερη λεπτομέρεια, ακόμη και όσα είπε στον καφετζῆ, στο φρουρό, στο διευθυντή.

Οι έρευνες τοῦ επιθεωρητοῦ Ντιεζύ στο έστιατόριο δέν

έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Έγινε μονάχα γνωστόν ένα καταπληκτικό γεγονός, που δείχνει την μεγάλη ποικιλία των μέσων που διέθετε αὐτός ο άνθρωπος: ή σωφρονιστική άμαξα με την οποία τον μετέφεραν ήταν μία

άμαξα που την έφιαξαν οι άνθρωποι του κι' άντεκατέστησαν μ' αὐτήν την δημοσία. Γι' αὐτό κανένας δέν άμφεβάλλε, ο Λουπέν θα έδραπέτευε γρήγορα. Ο ίδιος έβεβαίωσε τον άνακριτή ότι αὐτή ή ψευτοδραπετεύση ήταν μέρος τοῦ σχεδίου της άληθινῆς. Κι' έπειδή εκείνος τοῦ άπήντησε πως δέν καταλάβαινε πως συνέβαινε αὐτό.

— Είναι περιττό να έννοήσετε! τοῦ είπε ο Λουπέν. Έγώ πάντως δέν θα παραστῶ στη δίκη.

Ο,τι έλεγε στον άνακριτή, ότι γινώτανε στη φυλακή, όλες οι γκάφες της άστυνομίας έδημοσιεύοντο άμέσως στην «Ηχώ της Γαλλίας». Υπήρχαν μυστικά που τάξερε μοναχά ο Λουπέν, κι' όμως έκοινολογοῦντο. Με ποιο τρόπο συνεννοείτο με τους έξω και γιατί τό μαρτυροῦσε όλα;

Μετέφεραν τον Λουπέν σ' άλλο κελλί. Ο άνακριτής έκλεισε τη δικογραφία και την έστειλε στον Εισαγγελέα. Δυο μήνες δέν άκούσθη τίποτα. Ο Λουπέν τους έπέρασε ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Η άλλαγή αὐτή τοῦ κελλιοῦ του φαινότανε ότι τον είχε παραλύσει. Δέν θέλησε να δεχθῇ τό δικηγόρο του και σπανίως μιλούσε στους φύλακες.

Η περιέργεια τοῦ κόσμου έν τούτοις δέν έλαττώθηκε. Κάθε μέρα περίμεναν να διαβάσουν ότι έδραπέτευσε. Και ο κόσμος τό ηῤχετο τόσο είχε άρέσει ή προσωπικότη του, με τ' άστεία, τις φάρσες, τα χίλιας του πρόσωπα, τό έφευρετικό πνεῦμα, τό μυστήριο της ζωῆς του. Ήταν φυσικό ν' άποδράση, ήταν μοιραίο. Αποροῦσαν μάλιστα γιατί είχε άργήσει τόσο πολύ.

Έξαφνα την παραμονή της δίκης, ένας κύριος παρουσιάσθηκε στα γραφεία τοῦ «Γκράν Ζουρνάλ» έζήτησε τον αστυνομικό συντάκτη, τούρριξε στα μούτρα το έπισκεπτήριο του κι' έφυγε γρήγορα. Στην κάρτα ήταν γραμμένα: «Ο Άρσεν Λουπέν βεστάζει πάντοτε την ύπόσχεσή του.»

Ήταν δυνατό; Έδραπέτευσε; Κι' όμως την άλλη μέρα άρχισε ή δίκη. Τι συνέβαινε; Η συρροή τοῦ κόσμου ήταν άσφυκτική. Δέν υπήρχε κανείς που να μὴν ήθελε να δῇ τον περιβόητο Άρσεν Λουπέν και τον τρόπο με τον όποιο θα έτύλιγε τους δικαστάς. Δικηγόροι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες και γυναίκες τοῦ λαοῦ, όλο τό Παρίσι έστριμώχῃ στην αίθουσα. Έξω έβρεχε, ή μέρα ήταν σκυθρωπή, μόλις δέκριναν τον Λουπέν που τον έμπασαν οι φρουροί. Η σοβαρή του στάση, ο τρόπος με τον όποιο άφισε, να πέση στη θέση του, ή αδιάφορη και παθητική του άκίνησία δέν τους άρεσε. Όταν ο δικηγόρος τοῦ μίλαγε δέν άπαντοῦσε. Ο γραμματέας έδιάβασε τό κατηγορητήριο, ο πρόεδρος τοῦ είπε να σηκωθῇ και τον έρώτησε ποῦ έγεννήθη, ποῦ

κατοικούσε, τὸ ὄνομά του, ἡλικία, ἐπάγγελμα. Ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντηση, τὸν ξαναρώτησε.

— Τὸ ὄνομά σου; Ἀπάντησε λοιπόν!

Μὲ βαθεῖα καὶ κουρασμένη φωνὴ ἐφέλλισε.

— Μπωντρώ, Ποθητός!

Ἀκούσθηκαν ψιθυρισμοὶ ἄλλ' ὁ πρόεδρος ξαναεῖπε.

— Μπωντρώ, Ποθητός; Ἄ, καλὰ! νέα μετεμψύχωσις. Ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι περίπου τὸ ὅγδοο ὄνομα ποὺ ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἔχεις κι' ἐπειδὴ, χωρὶς ἄλλο, εἶναι κι' αὐτὸ φανταστικὸ ὅσον καὶ τ' ἄλλα, ἐμεῖς θὰ μείνουμε, ἂν τὸ ἐπιτρέπης, στὸ ὄνομα Ἀρσέν Λουπέν μὲ τὸ ὁποῖο εἶσαι περισσότερο γνωστός.

Ἐκύτταξε τὶς σημειώσεις του καὶ ἐξακολούθησε.

— Γιατὶ μ' ὅλες τὶς ἔρευνες δὲν μπορέσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν ταυτότητά σου. Δὲν ξέρομε ποῖος εἶσαι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, ποῦ πέρασες τὰ παιδικὰ σου χρόνια, ἐν ὀλίγοις δὲν ξέρομε τίποτα. Παρουσιάζεσαι ξαφνικά, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῖο κοινωνικὸ στρώμα, γιὰ ν' ἀνακαλυφθῇς ξαφνικά ὡς Ἀρσέν Λουπέν, δηλαδὴ ἕνα ἀλλόκοτο μίγμα εὐφυΐας καὶ διαφθορᾶς, ἀνηθικότητος καὶ καλωσύνης. Ὅσα ξέρομε γιὰ σένα ἀπὸ τὸ παρελθόν σου εἶναι μάλλον ὑποθέσεις. Κατὰ πᾶσα πιθανότητα, ὁ μὲ τὸνομα Ροστά ἐργαζόμενος πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν μαζί μὲ τὸν ταχυδακτυλουργὸ Ντίζον· ὁ Ρῶσος σπουδαστὴς ποὺ σύχναζε πρὸ ἔξη ἐτῶν στὸ ἐργαστήριον τοῦ γιατροῦ Ἀλτιέ, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου καὶ ὁ ὁποῖος πολλὰς φορὲς ἐξέπληξε τὸν καθηγητὴ μὲ τὶς σοβαρὰς γνώμεις τοῦ ἐπὶ τῆς βακτηριολογίας καὶ τὰ πειράματά του στὰ δερματικὰ νοσήματα, ἦταν ὁ Ἀρσέν Λουπέν. Ὁ ἴδιος ἦταν ὁ καθηγητὴς τῆς λαπωνικῆς πόλης, αὐτὸς ἦταν ὁ ποδηλατιστὴς ποὺ κέρδισε τὸ βραβεῖο τῆς ἐκθέσεως καὶ πῆρε 10.000 φράγκα χωρὶς νὰ τρέξη. Αὐτὸς δὲ ἴδιος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔσωσε τὸσους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ μικρὸ φεγγίτη τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς ποὺ πιάσε φωτιά, καὶ τοὺς ἐξαλάφρωσε ἀπὸ τὰ πορτοφόλια τους.

Ἐνῶ ὁ πρόεδρος μιλοῦσε, ὁ κατηγορούμενος ταλαινωτάνε πότε πότε ἕνα πόδι καὶ πότε τὸ ἄλλο, μέτρησε τὴν ῥάχη γυρτῇ, μὲ τὰ χέρια βαρεῖα. Τὸ φῶς ἐζωήρεψε καὶ παρετήρησαν τὴν μεγάλη ἀδυναμία του, τὰ κοῖλα του μάγουλα, τὰ μὴλά του ποὺ προεῖχαν κατὰ τρόπο ἀλλόκοτο, τὸ πρασινωπὸ πρόσωπό του, τὸ κατάστικτο ἀπὸ μικρὰς κόκκινης πλάκας, μὲ τὴν ἀκανόνιστη κι' ἀραιὴ γενειάδα. Ἡ φυλακὴ τὸν εἶχε γεράσει. Δὲν ἦταν πιά ἡ κομπὴ σιλουέττα καὶ ἡ νεανικὴ μορφή, ποὺ δημοσίευσαν συχνὰ οἱ ἐφημερίδες.

Ὅταν ὁ πρόεδρος τὸν ξαναρώτησε τὸ ὄνομά του, σήκωσε τὰ μάτια του, φάνηκε νὰ σκέφτηκε, κι' ὕστερα, μὲ μεγάλη δυσκολία εἶπε πάλι πὼς τὸν ἔλεγαν Μπωντρώ, Ποθητό. Ὁ πρόεδρος ἐγέλασε. Ἡ δίκη ἐπροχώρησε. Ἀρχισαν οἱ μάρτυρες. Καταθέσεις ἀόριστες, συγκεχυμένες, παράδοξες. Ἐκλήθη ὁ Γκανιμάρ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκορυφώθη. Ἀμέσως στὴν ἀρχὴ ὁ γηραιὸς ἀστυνόμος ἐδοκίμασε κάποιον κλονισμό. Ἦταν ἂν ὄχι φοβισμένος— εἶχαν ἰδεῖ τὰ μάτια του πολλὰ—ἀλλ' ἀνήσυχος καὶ χωρὶς κέφι. Πολλὰς φορὲς γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κατηγορούμενο μὲ φανερὴ στενοχώρια. Ἐν τούτοις διηγήθη ὅλους τοὺς ἄθλους τοῦ Λουπέν, ἀλλὰ φαινότανε πάντοτε διστακτικὸς καὶ στενοχωρημένος καὶ τέλος γύρισε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ δητὸν κατηγορούμενο ἀπὸ κοντὰ γιὰτὶ ὑποτιθετο πὼς ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιον μυστήριον. Ὁ πρόεδρος τοῦδωσε τὴν ἀδεία. Τὸν ἐπλησίασε. Τὸν κύτταξε καλὰ, μὲ συγκεντρωμένη ὅλη τὴν προσοχή του καὶ γύρισε στὴ θέση του. Μὲ ὕφος ἐπίσημον τότε, εἶπε.

—Κύριε πρόεδρε, βεβαίως ὅτι, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ποὺ εἶναι μπροστά μου, δὲν εἶναι ὁ Ἀρσέν Λουπέν! Κατάπληξη, συγκίνηση, τρόμος ἔπιασε ὅλους. Ὁ πρόεδρος εἶχε πηδῇσει ὄρθιος. Ὁ Γκανιμάρ ἐξακολούθησε. —Ἐκ πρώτης ὀψεως εἰσπύρει νὰ γελασθῇ καὶ νεῖς, γιὰτὶ ὑπάρχει καὶ ποῖα ὁμοιότης τὸ βεβαίως. Ἀλλὰ φτάνει νὰ προσέξετε. Ἡ μύτη, τὸ στόμα, τὰ μαλλιά, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος. Ἐπὶ τέλος δὲν εἶναι ὁ Ἀρσέν Λουπέν. Κι' αὐτὰ τὰ μάτια; εἶχε ποτὲ ἐκεῖνος τὰ μάτια αὐτὰ τοῦ ἀλκοολικοῦ; Κάποιος δυστυχισμένος εἶναι αὐτὸς ἐδῶ καὶ τὸν ἔβαλε στὴ θέση του. Φωνές, γαγασμοί, σφυρίγματα ἀντηχοῦσαν ἀπὸ κάθε σημεῖον τῆς αἰθούσης. Ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίαση κι' ἐκάλεσε τὸν ἀνακριτὴ, τὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, τοὺς φύλακες. Ὅταν αὐτοὶ τὸν ἐτήτασαν, δὲν μπόρεσαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦταν πραγματικῶς ὁ Λουπέν! Κατάπληκτος ὁ πρόεδρος ζητοῦσε τὴν ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Κι' ἐκεῖνος μὲ δυσκολία, τραυλίζοντας, τοὺς διηγήθη ὅτι τὸν ἐκράτησαν γιὰ κάποιον ἄλλον, κι' ἐπειδὴ ἦταν ζητιάνος ἢ πεινοῦσε, στὴ φυλακὴ δὲ περνοῦσε καλὰ, δὲν διαμαρτυρήθηκε. Ὅλα αὐτὰ ἐφάνησαν πιθανὰ. Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ᾄχαλουμε ἀπὸ γέλοια, ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίαση.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξακρίβωσε ὅτι ὑπῆρχε ἕνας Μπωντρώ Ποθητός, ποὺ ἔμεινε στὴ φυλακὴ μιά νύχτα. Τὸν ἄφισαν κατὰ τὶς δύο. Τὴν ἴδια ὥρα, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, γύριζε ὁ Λουπέν ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν, κι' ἐγίνε ἡ ἀλλαγὴ.

Φαίνεται ὅτι οἱ φύλακες ἐξαπατήθηκαν ἀπὸ τὸν Λουπέν καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐκράτησαν τὸν Μπωντρώ Ποθητό κι' ἄφισαν ἐλεύθερο τὸν Λουπέν. Ὁ Ποθητός ἦταν ζητιάνος, ἡ ἀνθρωπομετρικὴ ὑπηρεσία εἶχε στοιχεῖα ποὺ δὲν ἔμοιαζαν μ' αὐτὰ τοῦ κρατούμενου.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἄφισαν τὸν Ποθητό ἐλεύθερον. ἄλλ' ὁ Γκανιμάρ, μὲ δύο ἀνθρώπους του, ἀνέλαβαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν γιὰτὶ νόμιζε πὼς ἦταν συνένοχος τοῦ Λουπέν.

Ὁ Ποθητός ἀρχισε νὰ περπατᾷ ἀσκόπως. Πούλησε σ' ἕνα παλτατζίδικο τὸ σακκάκι του, πέρασε τὸν Σηκουάνα, θέλησε ν' ἀνέβῃ σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε θέσιμι πῆκε στὸ σταθμό. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐστέκοντο ἀπ' ἔξω. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν ἔβγαινε. Θυμήθηκε ὁ Γκανιμάρ ὅτι εἶχε κι' ἄλλη πόρτα ὁ σταθμός καὶ βγήκε ἀπ' ἐκεῖ. Οἱ ἀνθρώποι του εἶχαν γίνε ἀφαντοί, ὁ Ποθητός ἦταν ἀνεβασμένος σ' ἕνα λεωφορεῖο. Ἐτρεξε καὶ τὸ πρόλαβε. Κατέβηκε στὸ ἴδιο μέρος μ' ἐκεῖνον, μῆκαν στὸ μικρὸ δάσος στὸ Ὡτέγι. ἦταν ἐρημιά. Ὁ φυλακισμένος κάθησε σ' ἕνα μπάγκο. Ὁ Γκανιμάρ πῆρε θέση κοντὰ του. Στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο. Ὑστερα γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ζέστη δὲν κάνει;

Ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπὴ, ἀντήχησαν δυνατὰ γέλοια, σὰν γέλοια παιδιῶν ἀσυγκράτητα. Ὁ Γκανιμάρ ἠσθάνθη νὰ σηκωνται οἱ τρίχες του. Τὸ γέλιο ἐκεῖνο, τὸ καταχθόνιο γέλιο τὸ ἤξερε καλὰ. Ἦταν ὁ Λουπέν! Θέλησε νὰ τὸν πιάσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ στραμπούληξε τὸ χέρι, τὸν ἀφώπλισε τὸν ἔκανε ἀνίκανο. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Λουπέν. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν! Καὶ τοῦ διηγήθη μὲ ποῖο τρόπο τὸν γέλασε, αὐτὴ τὴν γρηῃ ἀλεπού, πὼς τοῦ ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια.

—Δεκαοχτὼ μῆνες στὸ ἐργαστήριον τοῦ γιατροῦ Ἀλτιέ! τοῦ εἶπε. Ἄλλοι τί θὰ εἶπῃ; Μιὰ ὑποδόρειος ἐνεῖς παραφίνης πρῆκε τὸ δέρμα καὶ τὸ παραμορφώθηκε. Τὸ πυρογαλλικὸ δόξ σὲ κάνει μιγάδα. Ὁ χυμὸς τοῦ μεγαλόφυλου χελιδονίου σὲ στολίζει μὲ λειχήνες καὶ πρηξίματα. Μὲ

—Κύριε πρόεδρε, βεβαίως ὅτι, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ποὺ εἶναι μπροστά μου, δὲν εἶναι ὁ Ἀρσέν Λουπέν! Κατάπληξη, συγκίνηση, τρόμος ἔπιασε ὅλους. Ὁ πρόεδρος εἶχε πηδῇσει ὄρθιος. Ὁ Γκανιμάρ ἐξακολούθησε. —Ἐκ πρώτης ὀψεως εἰσπύρει νὰ γελασθῇ καὶ νεῖς, γιὰτὶ ὑπάρχει καὶ ποῖα ὁμοιότης τὸ βεβαίως. Ἀλλὰ φτάνει νὰ προσέξετε. Ἡ μύτη, τὸ στόμα, τὰ μαλλιά, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος. Ἐπὶ τέλος δὲν εἶναι ὁ Ἀρσέν Λουπέν. Κι' αὐτὰ τὰ μάτια; εἶχε ποτὲ ἐκεῖνος τὰ μάτια αὐτὰ τοῦ ἀλκοολικοῦ; Κάποιος δυστυχισμένος εἶναι αὐτὸς ἐδῶ καὶ τὸν ἔβαλε στὴ θέση του. Φωνές, γαγασμοί, σφυρίγματα ἀντηχοῦσαν ἀπὸ κάθε σημεῖον τῆς αἰθούσης. Ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίαση κι' ἐκάλεσε τὸν ἀνακριτὴ, τὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, τοὺς φύλακες. Ὅταν αὐτοὶ τὸν ἐτήτασαν, δὲν μπόρεσαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦταν πραγματικῶς ὁ Λουπέν! Κατάπληκτος ὁ πρόεδρος ζητοῦσε τὴν ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Κι' ἐκεῖνος μὲ δυσκολία, τραυλίζοντας, τοὺς διηγήθη ὅτι τὸν ἐκράτησαν γιὰ κάποιον ἄλλον, κι' ἐπειδὴ ἦταν ζητιάνος ἢ πεινοῦσε, στὴ φυλακὴ δὲ περνοῦσε καλὰ, δὲν διαμαρτυρήθηκε. Ὅλα αὐτὰ ἐφάνησαν πιθανὰ. Καὶ ἐνῶ ὁ κόσμος ᾄχαλουμε ἀπὸ γέλοια, ὁ πρόεδρος διέκοψε τὴ συνεδρίαση.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξακρίβωσε ὅτι ὑπῆρχε ἕνας Μπωντρώ Ποθητός, ποὺ ἔμεινε στὴ φυλακὴ μιά νύχτα. Τὸν ἄφισαν κατὰ τὶς δύο. Τὴν ἴδια ὥρα, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, γύριζε ὁ Λουπέν ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν, κι' ἐγίνε ἡ ἀλλαγὴ.

Φαίνεται ὅτι οἱ φύλακες ἐξαπατήθηκαν ἀπὸ τὸν Λουπέν καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐκράτησαν τὸν Μπωντρώ Ποθητό κι' ἄφισαν ἐλεύθερο τὸν Λουπέν. Ὁ Ποθητός ἦταν ζητιάνος, ἡ ἀνθρωπομετρικὴ ὑπηρεσία εἶχε στοιχεῖα ποὺ δὲν ἔμοιαζαν μ' αὐτὰ τοῦ κρατούμενου.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἄφισαν τὸν Ποθητό ἐλεύθερον. ἄλλ' ὁ Γκανιμάρ, μὲ δύο ἀνθρώπους του, ἀνέλαβαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν γιὰτὶ νόμιζε πὼς ἦταν συνένοχος τοῦ Λουπέν.

Ὁ Ποθητός ἀρχισε νὰ περπατᾷ ἀσκόπως. Πούλησε σ' ἕνα παλτατζίδικο τὸ σακκάκι του, πέρασε τὸν Σηκουάνα, θέλησε ν' ἀνέβῃ σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε θέσιμι πῆκε στὸ σταθμό. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐστέκοντο ἀπ' ἔξω. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν ἔβγαινε. Θυμήθηκε ὁ Γκανιμάρ ὅτι εἶχε κι' ἄλλη πόρτα ὁ σταθμός καὶ βγήκε ἀπ' ἐκεῖ. Οἱ ἀνθρώποι του εἶχαν γίνε ἀφαντοί, ὁ Ποθητός ἦταν ἀνεβασμένος σ' ἕνα λεωφορεῖο. Ἐτρεξε καὶ τὸ πρόλαβε. Κατέβηκε στὸ ἴδιο μέρος μ' ἐκεῖνον, μῆκαν στὸ μικρὸ δάσος στὸ Ὡτέγι. ἦταν ἐρημιά. Ὁ φυλακισμένος κάθησε σ' ἕνα μπάγκο. Ὁ Γκανιμάρ πῆρε θέση κοντὰ του. Στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο. Ὑστερα γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ζέστη δὲν κάνει;

Ξαφνικά, μέσα στὴ σιωπὴ, ἀντήχησαν δυνατὰ γέλοια, σὰν γέλοια παιδιῶν ἀσυγκράτητα. Ὁ Γκανιμάρ ἠσθάνθη νὰ σηκωνται οἱ τρίχες του. Τὸ γέλιο ἐκεῖνο, τὸ καταχθόνιο γέλιο τὸ ἤξερε καλὰ. Ἦταν ὁ Λουπέν! Θέλησε νὰ τὸν πιάσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ στραμπούληξε τὸ χέρι, τὸν ἀφώπλισε τὸν ἔκανε ἀνίκανο. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Λουπέν. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν! Καὶ τοῦ διηγήθη μὲ ποῖο τρόπο τὸν γέλασε, αὐτὴ τὴν γρηῃ ἀλεπού, πὼς τοῦ ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια.

—Δεκαοχτὼ μῆνες στὸ ἐργαστήριον τοῦ γιατροῦ Ἀλτιέ! τοῦ εἶπε. Ἄλλοι τί θὰ εἶπῃ; Μιὰ ὑποδόρειος ἐνεῖς παραφίνης πρῆκε τὸ δέρμα καὶ τὸ παραμορφώθηκε. Τὸ πυρογαλλικὸ δόξ σὲ κάνει μιγάδα. Ὁ χυμὸς τοῦ μεγαλόφυλου χελιδονίου σὲ στολίζει μὲ λειχήνες καὶ πρηξίματα. Μὲ

μιά χημικὴ σύνθεσις μεγαλώνεις τὴ γενειάδα σου, μ' ἄλλη κάνει διαφορετικὴ τὴ ζωὴ σου. Γυμνάζεσαι λίγο νὰ στραβῶνεις τὸ στόμα καὶ νὰ καμπουριάζεις, βάζεις τοὺς φίλους σου νὰ στείλουν στὴν φυλακὴ τὸν Μπωντρώ Ποθητό, καὶ ἡ ὑποκατάστασις τελειώνει. Πληρώνεις ἕνα καλὸ ποσὸν στὸ ἀνθρωπομετρικὸ τμήμα καὶ τὰ γνήσια δακτυλικά σου ἀποτυπώματα πᾶνε περίπατο. Ἄν ρωτᾷς γιὰ τὸ ποῦρο, τὸ μαχαίρι καὶ τὰ μπιλιετᾶκια, μπλόφες ὅλα. Τᾶγραφα μόνος μου κι' ἄφισα νὰ τὰ ... ἀνακαλύψουνε.

—Καὶ τώρα; Θὰ μαρτυρήσεις ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία νὰ δραπετεύσης.

Ἡ περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ γυναίκα—Σφίγκα, ποὺ ἐννοεῖ ἀδιαπέραστο τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου ν' ἀπλώνεται γύρω ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴν τῆς ζωὴν, γίνεται ἐπιχειρηματίας; Διόλου ἀπίθανον. Πάντως, ἂν πιστέψουμε σ' ὅσα γράφουν τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, ἡ ξανθὴ γόησσα τῆς ὁδὸνης, ἡ μεγάλη Γκρέτα, ἐγκαταλείπει τὸ Χόλλυγουντ καὶ μεταβαίνει στὴν ἰδιωτικὴν τῆς πατρίδα Σουηδία, ὅπου, ὅπως ἐδήλωσε εἰς τοὺς Ἀμερικανικοὺς δημοσιογράφους, πρόκειται νὰ ἰδρύσῃ δική τῆς Κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία. Ἄν ἡ εἰδησιὴ ἀληθεύει οἱ ἐδῶ θαυμάστριες καὶ θευμαστὲς τῆς θᾶ ἀναμένωμεν πλέον τὰ καινούργια τῆς ἔργα... ἐκ Σουηδίας.

Ἐπὶ τέλος νὰ καὶ μιὰ καινούργια ταινία τῆς Μαρλέν—Νιτηρίχ, στὴν ὁποία δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἰδοῦμε στοὺς συνήθεις τῆς ρόλους τῶν μοιραίων γυναικῶν. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ ὑπόροχο ἀλθινὸν φιλμ «Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη», τὸ γύρισμα τοῦ ὁποίου, διὰ ν' ἀποδοθῇ ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ πλοῦτος τοῦ περιβάλλοντος στὸ ὁποῖο ἐξῆσε ἡ θρυλικὴ αὐτὴ Αυτοκράτειρα, ἐδαπανήθησαν κολοσιᾶτα ποσά. Στὴν ἐν λόγω ταινίαν ἡ Νιτηρίχ θὰ χρησιμοποίησιν πᾶν ἀπὸ 80 βαρύτιμες τουαλέττες.

Ἡ περίφημη ἠθοποιὸς τοῦ γερμανικοῦ Κινηματογράφου Δωροθέα Βλγκ—ἡ ἀλθισμὸνιτη δασκάλα στὸ ἔργο «Παρζένες μὲ Στολὴ»—ἡ ὁποία ὕστερ' ἀπ' τὴν μεγάλην τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίαν προσελήθη ἀπὸ τὴν «Παραμάουντ», ἐτελείωσε τὶς μέρες αὐτὲς τὸ πρῶτο τῆς φιλμ «Τὸ τραγοῦδι τῆς Κούνας».

Ὁ περίφημος Γάλλος κωμικὸς Ραιμό καὶ ἡ γνωστὴ μας Μαίρυ Γκλόρυ ἐτελείωσαν μὲ συμπαίκτας τοὺς καλυτέρους γάλλους ἠθοποιούς, τὸ γύρισμα τῆς ἐξωφρενικῆς κωμωδίας «Ὁ Δικτάτωρ τοῦ Παραδείσου».

Ἡ Ἀγγλικὴ παραγωγὴ ἀρχίζει νὰ βάζῃ σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοὺς καλυτέρους γάλλους ἠθοποιούς, τὸ γύρισμα τῆς ἐξωφρενικῆς κωμωδίας «Ὁ Δικτάτωρ τοῦ Παραδείσου».

Ἡ Ἀγγλικὴ παραγωγὴ ἀρχίζει νὰ βάζῃ σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοὺς καλυτέρους γάλλους ἠθοποιούς, τὸ γύρισμα τῆς ἐξωφρενικῆς κωμωδίας «Ὁ Δικτάτωρ τοῦ Παραδείσου».

Ἡ Ἀγγλικὴ παραγωγὴ ἀρχίζει νὰ βάζῃ σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοὺς καλυτέρους γάλλους ἠθοποιούς, τὸ γύρισμα τῆς ἐξωφρενικῆς κωμωδίας «Ὁ Δικτάτωρ τοῦ Παραδείσου».

Τὰ Τουρκικὰ Στούντιο ἐτελείωσαν

ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥΥΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Σοῦ τὸ χαρίζω Γκανιμάρ. Δὲν θὰ πῶ τίποτα. Γιατὶ νὰ προδώσω τὴν ἀλήθειαν ποὺ δὲν μὲ συμφέρει; Μὲ συγχωρεῖς μονάχα γιὰτὶ πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶ εἶμαι προσκαλεσμένος σὲ γεῦμα ἀπόψε τὸ βράδυ.

—Ποῦ;

—Στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεΐα!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

«Τὸ περιδέριον τῆς βασιλίσσης»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΑΠ' ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΑ

Ἡ περίφημη Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ γυναίκα—Σφίγκα, ποὺ ἐννοεῖ ἀδιαπέραστο τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου ν' ἀπλώνεται γύρω ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴν τῆς ζωὴν, γίνεται ἐπιχειρηματίας; Διόλου ἀπίθανον. Πάντως, ἂν πιστέψουμε σ' ὅσα γράφουν τὰ Ἀμερικανικὰ φύλλα, ἡ ξανθὴ γόησσα τῆς ὁδὸνης, ἡ μεγάλη Γκρέτα, ἐγκαταλείπει τὸ Χόλλυγουντ καὶ μεταβαίνει στὴν ἰδιωτικὴν τῆς πατρίδα Σουηδία, ὅπου, ὅπως ἐδήλωσε εἰς τοὺς Ἀμερικανικοὺς δημοσιογράφους, πρόκειται νὰ ἰδρύσῃ δική τῆς Κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία. Ἄν ἡ εἰδησιὴ ἀληθεύει οἱ ἐδῶ θαυμάστριες καὶ θευμαστὲς τῆς θᾶ ἀναμένωμεν πλέον τὰ καινούργια τῆς ἔργα... ἐκ Σουηδίας.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὁ συμπαθέστατος στὸ κοινὸ μας Βίλλυ Φόρστ, τώρα μόλις ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ βάσανα μιᾶς μικρᾶς προφυλακίσεως ποὺ εἶχε ὑποστῇ ἐξ αἰτίας ἐνὸς αὐτοκινητιστικοῦ αὐτοῦ ματος. Ὁ Βίλλυ Φόρστ ὁδηγῶν τὸ ἰδιόκτητον αὐτοκίνητόν του, κατὰ τρόπον προφανῶς ἐλληνοπρεπῆ, παρέσυρε καὶ διεμέλισε δύο αὐτεῖς διαβάτες, τὴν ζωὴν τῶν ὁποίων ἐπλήρωσε μὲ τὴν μικρὴ του αὐτῆς προφυλακίση, ἡ ὁποία ἔδωκε πάλιν ἀφορμὴν στὸ νὰ δείξουν οἱ Γερμανοὶ ὅλην τὴν συμπάθειαν, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλουν τὸν λαμπρὸν αὐτὸν ἀστέρα. Χιλιάδες Γερμανῶν καὶ πρὸ πάντων χιλιάδες Γερμανίδων, κατέκλυζαν τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, ὅπου ἐκρατεῖτο, μὲ δῶρα, ἄνθη καὶ... δάκρυα.

Τὸ ξέρομε πὼς θὰ πικράνουμε πολλὰς ἀπ' τὶς ἀναγνώστριες πληροφρόντας τες ὅτι ὁ ὠραιότατος, ἀειθαλέστατος καὶ... νεανικώτατος Ζάν Μυρά ἀριθμεῖ 55 Μαΐτους εἰς τὴν ῥάχη του, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ μὴ σεβασθοῦμε τὴν ἀλήθειαν. Ἀς τὶς παρηγορήσῃ ἄλλωστε τὸ ὅτι παρὰ τὴν κάπως... προχωρημένην ἡλικίαν του, ἔχει πάρα πολλές κατακτήσεις καὶ θετικώτερη τοιαύτη τὴν περίφημην στάρ... Ἄν' νὰ Μπέλλα.

Ἐπίσης τοὺς αὐτοὺς Μαΐτους ἐνὶ σχυμένους μὲ ἕνα ἄκομα, φέρει εἰς τὴν ῥάχη καὶ ὁ Ἀλεξάντερ, ὁ περίφημος κωμικὸς τῆς Οὐφας, καὶ τέλος 40 χρόνων εἶναι σήμερ καὶ ὁ Σάρλ Μπουαγιέ.

Πολλὰς γυναῖκες παραπονοῦνται πολλὰς φορὲς ὅτι δταν τὰ ἐχάλασαν μὲ τοὺς ἀγαπημένους των, οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ τοὺς ἐζήτησαν κάθε ἀξιόλογο δῶρον ποὺ τοὺς εἶχαν προσφέρει κατὰ τὸ διάστημά τῆς ἀγάπης των.

Ἀς παρηγορηθοῦν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ περίφημος πρωταγωνιστὴς τοῦ Μορόκο Γκαρά Ζούπερ, δταν τὰ ἐχάλασε μὲ τὴν Λοῦπε Βελὲξ τῆς ἀπεγύμνωσε κυριολεκτικῶς τὸ σπῆτι ἀπ' ὅτι ἐκλεκτὸν καὶ μὴ τῆς εἶχε δωρήσει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τρυφεροῦ εἰδυλλίου των, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἐπερίμενε τόσο σύντομο καὶ τόσο ἄδοξο...

Δυστυχῶς ὅμως τίποτε πλεὶς ἀστατο ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες καρδιὰς καὶ μάλιστα τὶς γυναικεῖς. Καὶ πρὸ πάντων δταν αὐτεῖς εἶναι... «στάρ».

ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΥΥΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

970

Η Κυρία με το μαύρο γόνητι

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Σε μία γιορτή πούδινε σπύτι της ή διάσημη γιά την καλλονή της και τή πλούτη της χορεύτρια Φούλμεν, ό 'Αρμάνδος Λεόν, μεθυσμένος, διηγείται τόν παρ'δοξό έρωτά του. Είχαν συναντήσει στά 'Απέννινα όρη, μ' ένα φίλο του, μιά μυστηριώδη γυνίκα, πού φορούσε στό δεξί της χέρι ένα μαύρο γάντι. 'Εναντίον της είχαν έπιτεθή ληστές. Σκότωσε δυό, κι' έσώθηκε. 'Εφαγαν μαζί, κι' εκείνη έφυγε ένώ οι δυό φίλοι κοιμώοντο. 'Όταν τήν ξανάειδαν, στό Μιλάνο και στή Βιέννη, έξαφανίσθηκε πρίν τήν πλησιάζουν. Τήν εύρισκαν παντού, άλλ' ήταν άδύνατο νά τήν πλησιάσουν. 'Η Φούλμεν παραξενεύθηκε από τή διήγησή του και τόν εκράτησε, λέγουσα ότι θά τόν έκανε δικό της. 'Ο ταγματάρχης Λεόν ό πατέρας του 'Αρμάνδου, είχε ιδρύσει τήν εταιρία του ξίφους, στήν όποία είχε παρασύρει και τόν Γοντράνιον δέ Λασύ. Βοήθησε όλους και έπλούτισαν εγκληματούντες, άλλ' έδολοφόνησαν τόν σύντροφόν τους Γοντράνιον, τήν ίδια μέρα του γάμου του. Καί ή γυναίκα του, ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, ώρκίστηκε πάνω στό φέρετρό νά τούς εκδικηθή. Με τόν έμπιστό της 'Ερμάνο κατώρθωσε νά πάρη πληροφορίες γιά όλους, κι' άπεφάσισε νάρχισή τήν εκδίκηση άπ' τόν 'Εκτορα Λαμβλίνο, γιά τόν όποιον είχε ύπόνοια ότι έδολοφόνησε τή γυναίκα του τή Μάρθα, και τόν έπεισε νά πάνε στήν Νορμανδία γιανί ήταν κόρη του στρατηγού Ρουβιγνύ, κι' ότι ό στρατηγός είχε άφίσει, πρίν πεθάνη, ένα γράμμα νά πάη στόν πύργο του νάβρη τή διαθήκη του κι' ένα εκατομμύριο πού άφινε γιά τήν κόρη του. 'Εν τώ μεταξύν στόν 'Αρμάνδο είχαν συμβή σοβαρά πράγματα. 'Η Φούλμεν τούδωσε τό κλειδί του δωματίου, ένός φοιτητού, πού καθότανε στό διπλανό σπίτι της Κυρίας με τό Μαύρο Γάντι, όπου είδε ότι ύπήρχε μιά εικόνα της Κυρίας με τό Γάντι. Πήδησε στό κεραμύδια του άλλου σπιτιού, κι' από κεί ανέβηκε στό δωμάτιό της Κυρίας, ή όποία, άφου προδόθηκε πώς κάποιον περίμενε, τόν έμάλωσε γι' αυτό πού έκανε, κι' όταν άκούσθηκαν βήματα στή σκάλα, τόν έδιώξε τρομαγμένος και τού είπε πώς θά τόν περιέμενε τό άλλο βράδυ. 'Όταν ό 'Αρμάνδος πήγε στό δωμάτιό του φοιτητού, τήν άλλη μέρα, ή εικόνα της Κυρίας δέν ήταν εκεί, εκείνη δέ είχε άδειάσει τό σπίτι και δέν μόδεσαν νά μάθουν τί συνέβαινε. 'Η Φούλμεν τότε είδοποίησε τόν πατέρα του Λεόν, ότι τό παιδί του έκινδύνευε κι' εκείνος τόν πήρε και πήγαν στήν έπαυλή του στή Νορμανδία. 'Η κυρία με τό Μαύρο Γάντι, είχε προκαλέσει έν τώ μεταξύν τόν έρωτα του Λαμβλίνου. 'Εκανε νά τήν ανακαλύψη κι' ό 'Αρμάνδος, κι' άρχισε νά δέχεται κι' αυτόν στό δωμάτιό της γιά νά συζητή μαζί του.

Φλυαρούσαν γιά χίλια δυό παιδαριώδη ζητήματα, κι' ύστερα τούλεγε με άνησυχία νά φύγη, γιανί κάποιος θά ρχώτανε. Τήν τετάρτη ήμέρα πού θέλησε νά ζητήσει έξηγήσεις, τόν έδιώξε άπότομα μετάνοίωσε όμως και τόν εκράτησε. Τού είπε τέλος πού θά τούγραφε, πού θά τόν έβλεπε και τότε, κι' ό 'Αρμάνδος με τόν οδηγό του κατέβαιναν τήν σκάλα, όταν ένας άνθρωπος φάνηκε νά κινήται μέσα στό σκοτάδι. 'Ο άνθρωπος αυτός έπροχώρησε ένα βήμα, σήκωσε τό όπλισμένο χέρι του, έσκόπευσε τόν 'Αρμάνδο και έπυροβόλησε. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό 'Εκτωρ Λαμβλίνος.

Τό ίδιο βράδυ πού γύρισε από τό Παρίσι ό λοχαγός με τά συμβόλαια του γάμου, είδε νά γυρίζει ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι με βάρκα, άγνωστο από ποιά έκδρομή. Πού τήν βρήκε αυτή τή βάρκα και πού πήγαινε; 'Η Κυρία άρνήθηκε νά τού δώσει έξηγήσεις. Καί τήν άλλη μέρα έδήλωσε στόν Λαμβλίνο, πού ήταν τώρα τρελλός μαζί της, ότι θά τόν έπερνε ύστερα από δεκαπέντε ήμέρες, άλλ' έως τότε δέν θά τήν ρωτούσε τίποτα, θάφευγε κάθε βράδυ στις όκτώ και θά γύριζε στις δέκα, και θά έσάλπιζε με μιά κυνηγετική σάλπιγγα από άποστάσεως έξακοσίων μέτρων γιά νά τήν είδοποιή πού γύριζε. Ζήτησε άκόμα νά ξαναπάρη τόν ύπηρέτη Γερμανό πού είχε κλέψει τά χρήματα και ότι αυτή ήθελε νά εγκατασταθή στό θάλαμο πού πέθανε ή Μάρθα. Καί ό Λαμβλίνος, πού δέν τολμούσε νά της άρνηθή τίποτα, συγκατατέθη σέ όλα αυτά και ούτε καν έτόλμησε νά ρωτήσει πώς ό Γερμανός πού είχε πάρει ένα εκατομμύριο, θά δεχότανε νά πάη ύπερέτης και πάλι.

Απ' εκείνη τή στιγμή ή ζωή του λοχαγού έγινε κόλασις. 'Η Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, άλλοτε με τρόπο σκληρό κι' άλλοτε με τό πιο γοητευτικό χαμόγελο, έπαίξε μαζί του όπως ή γάτα με τόν ποντικό. Μιά ήμέρα τόν εκάλεσε κοντά της, μέσα στό δωμάτιό όπου είχε πεθάνει ή Μάρθα, γιά νά τού διηγηθή μιά τρομακτική όπτασία πού είδε.

—Είχα πέσει νά κοιμηθώ, τού είπε, άφου έσβυσα τό κερί μου, κι' είχα γυρίσει κατά τόν τοίχο. 'Ενας έλαφρός θόρυβος μ' έκανε νά ριγίσω και γύρισα νά ιδώ. Τό δωμά-

θιε μιά παράξενη ιδέα, έπειδή ό λαιμός της ήταν μολυσμένος κατά τρόπο φρικτό κι' έφερε τά ίχνη του χεριού πού τήν έστραγγάλισε. Μου ήλθε μιά τρομερή ιδέα ότι ή ή γυναίκα σας δέν απέθανε θάνατο φυσικό.

Κύτταξε κατάματα τόν λοχαγό, πού ήταν σάν άπολιθωμένος και τόν έρώτησε.

—Γιά πέστε μου! Είσατε άπολύτως βέβαιος ότι ή γυναίκα σας δέν στραγγαλίσθηκε;

'Ο λοχαγός δέν άπάντησε. 'Εσωριάσθηκε χάμω λιπόθυμος. Σέ λίγο μπήκε ό 'Αρλέφ. 'Εκάλεσε τόν Γερμανό, πού είχε προσληφθή και πάλι, και εκείνος μετακόμισε τόν κύριό του. 'Όταν άνοιξε τά μάτια του και θυμήθη τήν τρομερή άφήγηση, σπασμοί τόν συνετάραξαν. 'Ο Γερμανός πού ήταν εκεί τού είπε πώς ξανά είχε έλθει νά τόν προστατεύσει και τόν συνεβούλευσε νά πάψη ν' αγαπά τήν Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, διότι εκείνη, όταν έλειπε δεχό-

τανε άλλον και προσφέρθη νά τόν βοηθήσει νά βεβαιωθεί με τά μάτια του. 'Ο λοχαγός, πού ήτανε τρελλός άπ' άγάπη και ζήλεια, κρύφτηκε πραγματικώς στό δωμάτιό πού ήταν δίπλα στό σαλόνι κι' είδε τόν 'Αρμάνδο νά είναι γονατιστός στό πόδια της Κυρίας και νά της φιλά τά χέρια. Δέν άκουγε τί της έλεγε άλλ' έμάντευε. Τρελλός από ζήλεια παραμόνεψε. Καί ένώ ό 'Αρμάνδος έφευγε με τόν Γερμανό, τόν έπυροβόλησε.

'Αλλ' ό 'Αρμάνδος δέν έκτυπήθη. Γύρισε νά ιδή, άλλ' ό Γερμανός τό έσπρωξε και τόν εκύλησε χάμω. 'Ο λοχαγός θέλησε νά ιδή άν τόν είχε πετύχει με τή δεύτερη πιστολιά και έτρεξε νά ιδή. 'Αλλά τήν ίδια στιγμή φάνηκε μιά γυναίκα και τόν σταμάτησε. 'Η γυναίκα εκείνη, ή μόνη πού μπορούσε νά τόν συγκρατήσει σ' αυτή του τήν τρέλλα, έπροχώρησε και στάθη μπροστά του και τόν έκεραυνόβη με μιά λέξη.

—Δολοφόνε!

'Ο 'Εκτωρ Λαμβλίνος όπισθοχώρησε τρομαγμένος και τά πιστόλια έέφυγαν από τά χέρια του κι' έπεσαν άπάνω στις πλάκες της αύλης. 'Η Κυρία με τό Μαύρο Γάντι τόν πυροβολούσε με τό βλέμμα της και αυτός έτρεμε.

—Δολοφόνε! τού είπε και πάλι. Δέν τόν σκότωσες όχι, γιανί ό κόμης 'Αρλέφ είχε βγάλει τά σφαιρίδια από τά πιστόλια σου... Κι' είναι πολύ καλά στήν ύγεια του.

'Εφυγε και είδοποίησε με τό 'Αρλέφ ότι θ' άφιναν τόν πύργο τήν ίδια μέρα. Συντετριμμένος εκείνος θέλησε νά τήν ιδή και νά της γυρέψη συγγνώμη κι' αυτή τόν έδέχθη και τόν συνεχώρησε, ύπό τόν όρον όμως νά πάη νά μοναχισθή με τόν νέον εκείνον, πού είδε γονατισμένο στό πόδια της, γιανί ήταν ένας άνθρωπος πού τόν μισούσε κι' έπρεπε νά πεθάνη. 'Εκείνος δέχθηκε με χαρά. Πήγε στό μέρος όπου συναντάτο ή Κυρία με τόν 'Αρμάνδο και τόν βρήκε εκεί γιανί τόν είχε είδοποιήσει εκείνη νά περιμένει. Συμφώνησαν νά κτυπηθούν με σπαθιά και χωρίσθηκαν, γιά νά ξανα συναντηθούν τό άλλο πρῶι στις όκτώ. 'Αλλά

ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, έστειλε ένα άνώνυμο σημείωμα στόν πατέρα του 'Αρμάνδου, τόν ταγμα-

τάρχη Λεόν, και τούλεγε ότι τό παιδί του θά μοναχοúσε και τούδινε πληροφορίες περί του τόπου και της ώρας. 'Ο Λεόν τότε, έδωσε στόν 'Αρμάνδο κι' ήπιε ναρκωτικό, και εκείνος έξόπνησε όταν πιά ή ώρα της μονομαχίας έπέρασε. Καί άντ'ιτού 'Αρμάνδου πήγε νά μονομαχήση αυτός. 'Ο Λαμβλίνος δέν έγνώρε άμέσως τόν ταγματάρχη πού είχε αλλάξει πολύ και τόν ρώτησε ποιος ήταν.

—'Ενας άνθρωπος πού σ' έκανε εύ-

τυχισμένο, λοχαγέ Λαμβλίνε, άπην' τή με βροντερή φωνή ό Λεόν. Πού έβασσε από τό στρατοδικείο και σόδωσε τή γυναίκα πού αγαπούσες;

—'Ο ταγματάρχης Λεόν! έτραύλισε κατάπληκτος ό Λαμβλίνος.

—'Ο ταγματάρχης, άθλιε, πού ήρθες

έδώ νά τού σκοτώσης τό παιδί.

Χωρίς άλλη έξηγηση, γύμνωσε τό σπαθί του, επέταξε άλλο στό πόδια του λοχαγού και τόν εκάλεσε ν' άμυνθή. Οι δυό άνδρες άρ- λισαν μιά πάλη λυσσώδη και τέλος ό γη- ρός ταγματάρχης διεπέρασε με τό σπαθί του τό στήθος του άντιπάλου του, πού έπε- σε χωρίς νά είπή λέξη. Δέν είχε πεθάνει, έρνούσε αίμα.

'Ο ταγματάρχης είπε στό Γερμανό.

—Θά πεθάνη ξέαπαντος. 'Αλλ' άν δέν τραβήξη κανένας τό σπαθί θά ζήση μερικές ώρες γιά νά κάνει τή διαθήκη του.

'Υστερα έπήρε τό ένα σπαθί στή μασχάλη του και τράβηξε κατά τήν έπαυλή του. 'Ο Γερμανός πού είχε γίνει τυφλό όργανο της Κυρίας με τό Μαύρο Γάντι, μετέφερε τόν κύριό του στήν έπαυλή του, κι' έτσι όταν έξόπνησε ό 'Αρμάνδος και πήγε στόν τόπο της μονομαχίας, είδε αίματα, εκάτάλαβε ότι

κάτι σοβαρό είχε συμβή άλλα δέν μπόρεσε νά έξηγήση τό πράγμα και πήγε νά βρή τόν Λαμβλίνο στόν πύργο του. 'Η Κυρία με τό Μαύρο Γάντι διέταξε κι' έβαλαν σ' ένα κρεβάτι τόν τραυματία. και όταν άνοιξε τά μάτια του άρχισε με λόγια σκληρά νά τού θυμίζει τό εγκλήμα του. 'Εξαφνα άκούσθηκε θόρυβος στή σκάλα. Είχε φθάσει ό 'Αρμάνδος πού ζητούσε νά μπη γιά νάβρη τό λοχαγό ν' μονομαχήση μαζί του. 'Ο Γερμανός τόν έμπόδιζε και τούλεγε πώς θά τού άπόδειχνε ότι ένας τίμιος άνθρωπος δέν μπο- ρούσε νά μονομαχήση με τόν άνθρωπο πού ζητούσε. Τά τελευταία αυτά λό- ια τού ύπηρέτου έφθασαν έως τ' αυτή τήν τρελλή άπελπισία. ήταν γι' αυτόν άποκαλυψις. Κι' ένώ εκείνη τόν εκύτιζε με τό τρομερό βλέμμα της, αυτός έτρε- με και έσφυχούσε βασανιζόμενος από τήν τύψη.

'Ο Γερμανός, στό διπλανό δωμάτιό διηγήτο, σπύτι 'Αρ- μάνδο ποιος ήταν ό λοχαγός, πού άπελάσθηκε από κάποτε ό Λαμβλίνος άρρώσθηκε και στό παρακλίματό του είπε πράγμα α πού κατετρόμαξε τήν γυναίκα του Μάρθα πού έγινε άπο τότε μελαγχολική και σκεπτική. Μάταια' της έκανε ιαξίδια και τήν έπεριποιείτο. Μιά νύχτα, άγριεμένη ή Μάρθα, τού είπε πώς ήταν άξιο άπορίας πώς μπορούσε νά ζή στό σπίτι του άνθρώπου πού έδολοφόνησε γιανί νά τήν παντρευτή και νά τήν κληρονομήση. Τού πέταξε κατά- μούτρα και ένοχοποιητικές επιστολές του, τού δήλωσε ότι θά πήγαινε στό μοναστήρι, και έπειδή τού είχε πα- ραχωρήσει τά κτήματά της τού γύρισε νά τήν γυρίσει πίσω γιανί θά τάδινε στους φτωχούς. 'Εάν δέν δεχότανε θά πήγαινε στήν είσαγγελία νά τόν καταγγείλη. Μιά λυσ-

σώδης πάλι άρχισε μεταξύ τους. 'Ο Λαμβλίνος προ- σπαθούσε νά τήν στραγγαλίση, εκείνη άμύνετο λυσ- σωδώς, έπάλαψε, αλλά στό τέλος υπέκυψε. Κι' ό Γερ- μανός πού τάξερε γιανί τά είχε παρακολουθήσει όλα από τό διπλανό δωμάτιο, ρώτησε τόν 'Αρμάνδο:

—'Υστερα άπ'αυτά πού σάς είπα, έπιμένετε, κύριε, νά μονομαχήσετε με τόν 'Εκτορα Λαμ- βλίνο;

—Φρίκη! έψιθύρισε ό 'Αρμάνδος. 'Ολην αυτήν τήν διήγηση τήν άκουγαν ό έτοιμοθάνατος και ή Κυρία με τό Μαύρο Γάντι, ή όποία, όταν ό Γερ- μανός έπαψε, έσκυψε κι' είπε στό λοχαγό:

—Και τώρα, Λαμβλίνε, ήρθε ή σειρά μου νά σου είπω ποιά είναι τό εκδικητικό χέρι πού σ' έφερε στό κατώφλι της θέλας δικαιοσύνης. Κύτταξε με καλά! 'Όλα όσα έγιναν έδώ, οι τύψεις, οι φόβοι, ή μονομαχία σου και αυτή ή διήγηση του συνενόχου σου είναι έργα δι- κά μου.

'Εκείνος τήν εκύτταξε σάν νά ρωτούσε ποιά ήταν ή γυναίκα εκείνη πού τόν κτυ- πούσε έτσι άνηλεώς. 'Η Κυρία σήκωσε τό χέρι με τό μαύρο γάντι και τού έπρόσθεσε:

—Στό είπα και χθές! 'Εχω σ' αυτό μου τό χέρι σταλαγματιές αίματος του μόνου άνθρώπου πού άγάπησα. Δέν είμαι καθόλου κορίτσι του στρατηγού Ρουβιγνύ. Είμαι...

Τού έψιθύρισε σ' αυτή μιά λέξη κι' ό έτοιμοθάνατος έφρίκασε. Τότε ή μυστηριώ- δης εκδικήτρια, έπιασε τό ξίφος, τού τράβηξε και τό έβγα- λε. 'Ο λοχαγός άφισε υπόκωφο μουγκριτό κι' έξεψύχισε...

Σέ λίγο μπήκε ό 'Αρμάνδος. Είδε έτσι τρομερή τήν Κυ- ρία με τό Μαύρο Γάντι και όπισθοχώρησε.

—Κύριε, τού είπεν εκείνη πηγαίνοντας πρὸς αυτόν, σάς είπα ότι ή ζωή μου είναι γεμάτη ζοφερά μυστήρια' μή ζη- τάτε νά τά μάθετε και πάφτε νά με κυνηγάτε

Τή στιγμή πού ό 'Αρμάνδος έτοιμαζότανε νά είπη κάτι, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μιά νέα και ώραία γυναίκα πού είχε κάνει ένατό χιλιόμετρο μ' ένα άμάξι, χωρίς νά σταματήσει ούτε ένα λεπτό. Είδε τόν 'Αρμάνδο κι' έτρεξε

κάι στάθην μπροστά του, σάν νά ήθελε νά τόν προφυλάξη καί νά τόν υπερασπισθή έναντίον τῆς Κυρίας μέ τὸ Μαύρο Γάντι. Οἱ γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶχαν ἰδωθῇ ποτέ τους, ἐμετρήθησαν μὲ τὰ βλέμματα, σάν δυὸ ἀντίπαλοι στὸν τόπο τῆς μονομαχίας.

— Ποιὰ εἶσθε λοιπὸν κυρία ; ρώτησε ἡ μὲ τὸ μαύρο γάντι.

— Μὲ λένε Φοῦλμεν !

— "Α, σὰς ξέρω... μοῦ μίλησαν γιὰ σὰς.

Καί ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαύρο Γάντι, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Φοῦλμεν, τὴν ἐπῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι ὅπου τὸ πτώμα τοῦ λοχαγοῦ καί τῆς εἶπε σιγὰ :

— "Εάν ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν νέον, ἐάν τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικά, πάρτε τὸν κυρία, πάρτε τὸν μακρυὰ μου ! "Ας μὴν τὸν ξανασυναντήσω στὸ δρόμο μου. Μὴν πειράζετε τὸ Θεό ! Δὲν ἔχω πιά πατρίδα, οὔτε ἀγάπη, δὲν ἔχω στὴν καρδιά μου, παρὰ τὴ θύμηση ἐνὸς πεθαμένου. Τὸ ἔργο μου δὲν ἐτελείωσε. Μὴν δοκιμάσετε νά βάλετε ἐμπόδια στὸ δρόμο μου... θὰ συντριβῇτε.

— "Ἰσως ! ἀπῆντησε ἀγέρωχα ἡ Φοῦλμεν ποὺ ἄρπαξε τὸν Ἀρμάνδο ἀπὸ τὸ χέρι καί τὸν ἀνάγκασε νά τὴν ἀκολουθήσῃ.

"Επειτα στὸ κατῳφλιτὴς πόρτας, γύρισε καί τὴν κύτταξε. Οἱ δυὸ γυναῖκες διασταύρωσαν τὰ βλέμματά τους σάν κοφτερὰ σπαθιά. Αὐτὰ τους τὰ βλέμματα ἦταν ἡ κήρυξη ἐνὸς πολέμου ἀδυσώπητου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΓΑΠΗ

"Ενα βράδυ ἡ Φοῦλμεν, καθώτανε μοναχὴ τῆς στὸν ἐξώστη τοῦ θαυμασίου σπιτιοῦ τῆς τῆς οδοῦ Μαρβέλ, κι' ἦταν βυθισμένη στὰ ὄνειροπολήματά της. "Εδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ζοῦσε μοναχὴ τῆς, χωρὶς νὰ δέχεται κανέναν. Σ' ὅσους ἐπῆγαιναν σπῖτι της, οἱ ὑπηρεταὶ ἔλεγαν ὅτι ἔλειπε στὴν Ἰταλία, ἐνῶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Νορμανδία μὲ τὸν Ἀρμάνδο καί τὸν Λεόν, δὲν εἶχε φύγει οὔτε μιά στιγμὴ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἡ χορεύτρια ποὺ περιέπαιζε ὅλους, ἦταν τώρα ἐρωτευμένη βαθεία, κι' εἶχε τὴ μελαγχολία παντοτεινὸ συντροφό της. Πῆγαινε μονάχα στὸ σπῖτι τοῦ ταγματάρχου κι' ἔφευγε ἀπὸ κεῖ διαρκῶς δακρυσμένη.

"Εκεῖνὸ τὸ βράδυ, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της συνέβη κάποιο αὐτύχημα. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ δρόμου ἀνέβαινε

ἓνα ἰδιωτικὸ ἀμάξι μὲ δυὸ ἄλογα, ἀπὸ τὸ ἄλλο κατέβαινε μιά μεγάλη ἀμαξα πᾶς ὁποίας τὰ ἄλογα ἦταν ἀφηνιασμένα. Συνεκρούσθησαν καί ἡ κυρία ποὺ ἦταν στὸ μικρὸ ἀμάξι, βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο ἀναίσθητη καί ματωμένη.

Ἡ Φοῦλμεν ἔτρεξε νά τῆς προσφέρῃ βοήθεια. Τὴν ἀνέβασαν στὸ μέγαρό της, κι' ἔστειλε ἀμέσως νά φωνάξῃ τὸν γιατρὸ τῆς. Ἡ χορεύτρια τὸν παρεκάλεσε νά τηρήσῃ ἐχεμύθεια σχετικῶς μ' αὐτό, καί τὸν ὠδήγησε κοντὰ στὴν ἀγνωστὴ τραυματία. "Εκεῖνος τὴν ἐξήτασε. Δὲν βρῆκε κανένα κάταγμα, κανένα σπυρδαῖο τραῦμα, ἀλλ' ἀπεφάνθη ὅτι, μὲ τὴν συγκίνησιν ποὺ δοκίμασε, διόλου παράδοξον νά τῆς ἦρχετο πυρετός, καί συνέστησε νά τὴν στείλουν σπῖτι της ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα, μιά ὥρα ἔως ἑξῆς εἰκοσι ὀκτῶ ἐτῶν, ἀνοίξε τὰ μάτια της καί κάτι θέλησε νά εἰπῇ, ἀλλ' ὁ γιατρός τὴν συνεβούλευσε νά μὴ μιλά. "Εκεῖνη ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀποκτήσει τὴ διαύγεια τοῦ λογικοῦ της, κύτταξε γύρω της. Τὸ δωμάτιο τῆς Φοῦλμεν ἦταν ἐπιπλωμένο πολυτελῶς καί φιλοκάλλως. Κάθε ἔπιπλο καί

κάθε λεπτομέρεια διακοσμῆσεως ἔδειχνε ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἦταν μορφωμένη καί περιωπῆς ἀνωτέρας. Ποῦ βρῆσκώτανε ; Ἡ Φοῦλμεν τὴν βεβαίωσε ὅτι ἦταν σε φιλικὸ σπῖτι, τῆς γύρισε τὴν ἀδεια καί κύτταξε τὸ σημειωματάρειο τῆς. "Ἦταν σ' αὐτὸ ἓνα ἐπισκεπτῆριο καί ἐδιάβασε :

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΣΤΥ

15. Ὁδὸς Μαγδαληνῆς

"Ἡ Φοῦλμεν ρώτησε ἂν ἔπρεπε νά στείλῃ νά φωνάξῃ τὸν ἀντρα της. "Αλλ' ἡ τραυματισμένη γυναῖκα τῆς εἶπε πῶς ὁ ἀντρας τῆς ἔλειπε. Ἡ χορεύτρια εἰδοποίησε στὸ σπῖτι τῆς κομήσσης νά μὴν τὴν περιμένουν καί πῆγε ἀπὸ τῆς κἀν συντροφία. "Επειτα ἀπὸ λίγο τὴν κόμησσα τὴν ἔπιασε πυρετός κι' ἀπεκοιμήθη. Αὐτὴ ἐσκέφθη νά ξαγρυπνήσῃ κοντὰ τῆς, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νά τὸ κάνῃ. "Υστερ' ἀπὸ λίγο πῆγε ἐκεῖ ὁ ταγματάρχης Λεόν, ἀναζητώντας τὸ παιδί του, ποὺ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ πῆγαινε νά τὴν ἰδῇ. "Ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν στὴν Φοῦλμεν ὑποπτεύθη ὅτι κάπου θὰ διασκέδαζε. Καί συνοδευόμενος ἀπὸ αὐτὴν, γύρισε σπῖτι του, ἀλλὰ δὲν βρῆκε οὔτε τότε τὸν Ἀρμάνδο. Πῆγε στὸ σταῦλο. "Ενα τοῦ ἄλλογο ἦταν κατάκοπο καί ἰσχυρὸ μόνον. Προφανῶς εἶχε κάνει πολὺ δρόμο. "Ενας ἱππὸκόμος ποὺ εἶχε φέρει πίσω τὸ ἄλλογο παρουσιάσθη, κι' ἀφοῦ ἐρώτησε ἂν ἦταν ἡ Φοῦλμεν τῆς ἔδωσε ἓνα γράμμα. Ταραμένη ἐκεῖνη τὸ ἀνοίξε καί ἐδιάβασε :

"Αγαπητὴ μου Φοῦλμεν

Χωρὶς ἄλλο ἤμουν ἀχάριστος σὲ σὰς καί τρελλός. "Αλλὰ συγχωρήστέ με· ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μυστήρια ἀνεξιχνίαστα. Σεῖς θέλετε νά μὲ γιαιτρέψετε κι' ἐγὼ σὰς ἀποφεύγω· σεῖς θελήσατε νά μὲ σώσετε ἀπὸ κείνη ποὺ μ' ἐξευτέλισε, κι' ἐνῶ προσπαθῶ νὰ σὰς ἀγαπήσω, φεύγω μακριὰ σας ὁ ἀχάριστος βλάξ. Τὶ τὰ θέλετε ; ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια, ὁ ἔρωτας, μ' ἔχει συντριβῇ καί φεύγω. Ποῦ πηγαίνω ; Ὁ Θεὸς ξέρη. "Εκεῖνη φεύγει γιὰ τὴ Γερμανία· φεύγω λοιπὸν κι' ἐγὼ μαζί της.

Καλὴ μου Φοῦλμεν παρηγόρησε τὸν πατέρα μου, θὰ τοῦ γράψω σὲ λίγο. Τὸ ταχυδρομικὸ λεωφορεῖο ξεκινάει καί δὲν προφθάνω.

Βελλεμλόβλη, 2 μετὰ τὸ μεσημέρι

"Αρμάνδος.

"Ἡ Φοῦλμεν σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὴς παλάμες της κι' ἄρχισε νά κλαίῃ. Ὁ ταγματάρχης στεκότανε ἀφῶνος ὁ Ἀρμάνδος πᾶς ὅπως ἔκρινε, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴ Νορμανδία θέλησε νά κάνει περιπάτου ἔφιππος. Εἶπε στὸν πατέρα του πῶς θὰ πῆγαινε στὴ Φοῦλμεν καί θὰ δειπνοῦσε στὴν ἐξοχὴ κι' ἔφυγε, ἔκανε ἓνα περίπατο κοντὰ δάσος καί γύρισε, ὅταν κοντὰ στὸν προάστειο τοῦ Ἀγίου Ὁνορίου συναντήθη μ' ἓνα ἀμάξι.

"Ὅταν εἶδε ὅτι μέσα ἦταν ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαύρο Γάντι, κραυγὴ χαρὰς τοῦ ἔφουγε. Ποῦ ἐπῆγαινε μ' αὐτὸ τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι ; Δὲν τὸν ἔμελλε. Αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νά τρέξῃ κατόπιν της νά τὴν προφθάσῃ, νά τὴν ξαναβρῇ, νά τῆς μιλήσῃ. Καί ἐκάλπαζε πίσω της. "Ὅταν σὲ μιά στιγμὴ τὸ δικό της ἀμάξι ἐστάθη, ἐπλησίασε.

— Σεῖς πάλι ! εἶπεν ἐκεῖνη. Τὶ θέλετε ;

"Ενῶ τὰ μάτια του ἀστράφταν, ὁ Ἀρμάνδος ἀπῆντησε. "Εγὼ ναί. Καί θὰ σὰς ἀκολουθῶ ὅπου κι' ἂν πάτε.

"Ἡ Κυρία τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ παράδο, τὸ αἰσιματικὸ χαμόγελο ποὺ τόσες φορές πάγωσε τὸ αἷμα τοῦ λοχαγοῦ "Εκτορος Λαμβλίνου.

(Ακολουθεῖ)

Ι. ΠΕΤΡΟΥΝΑΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ.

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΔΩΡΙΤΗ

Ὁ Πρεμισθόμενος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ· ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

"Ἰδοὺ τὴ συνέβη.

Εἶδαμε ὅτι ὁ Μπελογιάννης, εἶπε στοὺς συντρόφους του τὶ εἶχε κάνει ὁ Ὀσμάν Ραντί. "Εκεῖνοι τοῦ πρότειναν νά κατέβουν ὅλοι μαζί στὴ Λαμία, νά κλοποῦν στὸ σπῖτι τοῦ διοικητοῦ ν' ἀρπάξουν αὐτὸν καί τὴν οἰκογένειά του διόκληρῃ, νά τὸν πᾶνε στὰ ἀπάτητα λημέρια τους καί νά ἐπιβάλλουν τοὺς ὅρους τὸν, νά γυρέψουν δηλαδὴ τὴν ἐπιστροφή, σώας καί σώκτου τῆς Ἑάνθως, καί νά τὸν τιμωρήσουν κι' ὅλας τὰς ἐπὶ αὐτὸ ποὺ ἔκανε. "Αλλ' ὁ Μπελογιάννης ὅχι μόνον μισε νά τὸν συνοδεύσῃ κανεὶς, γιὰτὶ ἐπίστευε πῶς αὐτὸς μονάχα ἔπρεπε νά τηρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν καί νὰ μὴν ἐκτελέσει τὸν πόνο ποὺ τὸν φέρει, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ οἱ σύντροφοί του.

"Αν ὅμως αὐτὸς ἔθεωρε ὅτι ἱπποτικὸν ἀντίπαλον τὸν Ὀσμάν Ραντί καί ἐπίστευε πῶς θὰ δεχόταν νά μονομαχήσῃ μαζί του, δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη ὁ Βλαχογιωργάκης. "Υπαρκοῦν οἱ λόγοι τοῦ σώματος τῶν κλεφτῶν ἦσαν τρεῖς. Ὁ Σταμούλης ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἑάνθω κρυφά, ὁ Μοῦρτος, τὸ κλεφτοῦλο ποὺ μῆκε στὸ κουρσάρικο καί ὁ Βλαχογιωργάκης, ἓνας θαυμασιὸς παλληκάρης, ἄνθρωπος ποὺ ἦταν χαρούμενος πάντοτε, ἀτρόμητος σὲ κάθε κίνδυνον καί ἀφοσιωμένος στὸν ἀρχηγὸ του μέχρι θανάτου. (1) Ἐμπιστος λοιπὸν αὐτὸς ὑπαρχηγὸς ἔκρινεν ὅτι ζητοῦσε πολλὰ ὁ Μπελογιάννης ἀπὸ τὸν Ὀσμάν Ραντί, ὅταν φανταζότανε πῶς θὰ φαίνωτανε μεγαλόμυθος, ἀπέναντι αὐτοῦ ποὺ τρομοκρατοῦσε ὅλη τὴ Στερεά, ποὺ ἔπρεπε σάν κεραινοῦς καί ἐξῶντωνε τοὺς στρατοὺς ποὺ πηγαίνανε ἐναντίον του, ὅταν ἐπίστευε πῶς θὰ σεβότανε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον ποὺ τὸ ὄνομά του μονάχα τρομοκρατοῦσε τὴν ὑπαιθρο.

— Μὲ κάθε τρόπο ἐσκέφθη, πρέπει νά τὸν βοηθήσω. Κι' αὐτὰ τὰ κουραφέξαλα ποὺ λέει ὁ καπετάνιος, δὲν τὰ ἀκούω ἐγώ...

Δὲν ἔπρεπε ἐν τούτοις οἱ σύντροφοί του νά μάθουν τοὺς σκοπούς του, γιὰτὶ δὲν ἦταν σωστὸ νά δώσῃ αὐτὸς τὸ παράδειγμα τῆς ἀνυπακοῆς στὶς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ὁ διοικητὴς τῆς Λαμίας Ὀσμάν Ραντί, γιὰ νά ἐκδικηθῇ τὸν Μπελογιάννη ποὺ τὸν μισοῦσε γιὰτὶ ἦταν ἐνδοξὸς καί γιὰτὶ πίστευε πῶς ἦταν ἑραστής τῆς γυναίκας του Ροῦζ — χανούμ, ἔστειλε τὸν ἐμπιστὸ τοῦ Γιουσούφ νά κλέψῃ ἀπὸ τὸ μοναστήρι τὴν Ἑάνθω, μιά ὁμορφὴ νέα ποὺ τὴ νόμιζε ἐρωμένη τοῦ Μπελογιάννη. Ὁ Γιουσούφ τὴν ἔκλεψε καί ἐνῶ τὴν εἶχε ἀφίσει στὴν παραλία κι' ἐπῆγε νά φέρῃ τὸ ἄλογό του, τὴν ἐπῆραν Ἀλγερινοὶ κουρσάροι. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη εἶχε φθάσει ἐκεῖ καί ὁ Μοῦρτος, ἓνα κλεφτοῦλο δεκαοχτὶ ἐτῶν, ἐμπιστος τοῦ Μπελογιάννη. Γιὰ νά σώσῃ τὴν Ἑάνθω τρῶπωσε κι' αὐτὸς κρυφὰ στὸ κουρσάρικο, ποὺ ξανοίχτηκε ἀμέσως. Μέσα στὸ κουρσάρικο ἦτανε καί ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρχιπειρατοῦ, ἡ Μπιάνκα, ποὺ θύμωσε γιὰτὶ ὁ ἄνδρας τῆς ποὺ τὸν μισοῦσε ἤθελε νά κάνει ἐρωμένη του τὴν Ἑάνθω, κι' ἀπεφάσισε νά σκοτώσῃ καί τοὺς δυὸ. Ἀλλὰ καί οἱ πειραταὶ, συνωμοτοῦσαν κι' αὐτοὶ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τους ποὺ ἤθελε μοναχὰ δική του τὴν Ἑάνθω καί ὁ Μοῦρτος τρομαγμένος κατάλαβε ὅτι κάποια τρομερὴ καταστροφὴ ἐτοιμαζότανε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπελογιάννης ἔμαθε ὅτι ἔκλεψαν τὴν Ἑάνθω, ἄρπαξε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ὀσμάν, τὴν Ἀ. Ἰσιγιέ χανούμ, τὴν παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους του νά τὴν σκοτώσουν — ἂν δὲν τὸν ἔβλεπαν ἕως τὰ ξημερώματα — καί πῆγε στὸ ἀνάκτορο τοῦ διοικητοῦ νά γυρέψῃ τὴν Ἑάνθω. Ὁ Ὀσμάν θέλησε νά τὸν πιάσῃ. Ἡ Ροῦζ — χανούμ, ποὺ κρυφάκουγε τί ἔλεγαν, τὸν ἔκρυψε σ' ἓνα ὑπόγειο, τοῦ πρότεινε νά τὴν πᾶρῃ νά φύγουν κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνήθη, τὸν ξανακλείδωσε κι' ἔφυγε, ἐνῶ αὐτὸ ὑπόγειο ἀρξίσαν νά τρέχουν νερά. Ἐπερίμενε ἡ Ροῦζ χανούμ νά ξημερώσῃ, ὥστε νά σκοτωθῇ ἡ Ἀ. Ἰσιγιέ χανούμ ποὺ τὴν μισοῦσε καί ὕστερα πῆγε καί ὁ Ὀσμάν πῆρε ἀρκετοὺς στρατιώτες κι' ἔτρεξε νά πιάσῃ τὸν μιστὸ τοῦ ἐχθροῦ. Μῆκε στὸ ὑπόγειο κι' εἶδε ὅτι ὁ Μπελογιάννης εἶχε ἀνακαλύψῃ μὲ ὑπόνομον καί μῆκε κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Πραγματικῶς ἐκεῖνος τυχαίως εἶχε βρῇ αὐτὴν τὴν ὑπόνομον καί πέρασε ἀπ' αὐτή. Ἀλλὰ μόλις βγήκε στὸ ἄλλο μέρος, δυὸ τούρκοι τὸν ἐπιάσαν καί τὸν ἐκράτησαν ἀκίνητο.

κλέφτες. Τὸ σπῖτι τοῦ Ναδὶρ ἦταν κοντὰ στὸ σπῖτι τοῦ Ὀσμάν Ραντί, καί σ' αὐτὸ ἀκριβῶς κατέληγε ἡ μυστικὴ ὑπόνομος ὅπου ἔκλεισε τὸν Μπελογιάννη ἡ Ροῦζ χανούμ. Εἶχε παρουσιάσθῃ ὥς Ἀρβανίτισσα ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο, μὲ τὸ ὄνομα Χατηνκιέ καί συνεννοεῖτο μὲ τοὺς κλέφτες, διὰ τριῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατασκόπων ποὺ δεύλευαν στὰ χάνια τῆς πόλεως. Ὅταν, ἐμάθαινε τὰ σχέδια τῶν Τούρκων — καί φρόντιζε νά κρυφακοῦν ἕξω ἀπὸ τὸ ἰδιώτερον γραφεῖο τοῦ Ναδὶρ μπέη — ἐπῆγαινε κι' εὗρισκε ἓναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατασκόπους καί τοὺς ἔλεγε τί συνέβαινε. "Εκεῖνοι εἰδοποιοῦσαν τοὺς ἀρχηγούς καί αὐτοὶ ἦσαν ὁ λόγος ποὺ κατ' ἐπανάληψιν λόχοι διόκληροι βρεθῆκανε περικυκλωμένοι καί ἐξωντώθησαν μέχρις ἐνός.

Ὁ Βλαχογιωργάκης πῆγε πρῶτα κατὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ὀσμάν Ραντί. Οἱ περιπόλιες ποὺ στριφογύριζαν γύρω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Τούρκου διοικητοῦ ἦσαν τόσο πολλὰ καί ἡ φρούρησή του τόσο προσεκτικὴ, ὥστε ὁ ὑπαρχηγὸς δὲν ἔρριψο κινδύνους νά πλησιάσῃ.

— "Επρε να φορέσω τούρκικα! έσκέφθη. Τότε καί να ζυγλώσω θα μπορούσα ίσως και να τους πώ ότι τάχα είμαι σταλμένος από κάποιον, ώστε να μ' άφίσουν να μπώ στο σεράι.

Νά μπή στο σπίτι! "Αν τὸ κατάρθωνε, θα μπορούσε, χωρίς άλλο, να βοηθήσει τὸν καπετάνιο του, πού ἡ παλ- ληκαριά του δὲν τὸν άφισε νά σκεφθῇ πόσο ἐπι- κίνδυνο ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκανε.

— "Ας τρέξω στή Μόρφη! ψιθύρισε. Ἐκεῖνη θά μούβρη τούρκικα ρούχα νά φορέσω καί τή δικαιολογία πού πρέπει νά εἰπῶ γιά νά μ' ά- φίσουν νά μπώ.

"Ἦταν καθισμένος πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρ- τα καί κύτταζε κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Ὁσμάν Ραν- τί. Σέρνοντας ἀπομακρύνθηκε, μπήκε σέ μιὰ σκοτεινὴ πόροδο, ἔκανε ἕνα γύρο καί βρέθηκε μπροστά σὸ σπίτι τοῦ Ναδὶρ μπέη. Κύτταξε γύρω του Δὲν εἶδε κανέναν καί μπήκε ἀπὸ τή μικρὴ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας τούρκος ἀξιωματικός πού ἔως ἐκεῖνη τή στιγμή στε- κότανε καί κατασκόπευε κουλουρισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἀγκωνάρι, ση- κώθηκε ὀρθίος.

— Νά ἐκεῖνο πού ἔλεγα! ψι- θύρισε διαγκώ- νοντας μὲ λύσ- σα τὰ δόντια του. Γι' αὐτὸ ἡ Λακμέ χο- νοῦμ ἔκανε τὴν ἀρρωστη καί δὲν πῆγε σὸ γλέντι τοῦ Ὁ- σμάν Ραντί: Γιά νά περιμένῃ τὸν ἀγαπη- τικό της. "Εναν ἔλπει- νὸ γκισούρη! Τὸν ἀρ- ματωλὸ καπετάν Στά- θη, πού δὲν ἔδρω τί μ' ἔβάσταξε προχτές καί

δὲν τὸν ξεκοίλιασα, ὅταν τὸν εἶδα νά βγαίνει γελαστός καί χαρούμενος ἀπὸ τὸ διοικητήριο. Τὸν καπετάν Στάθη πού λένε πὼς τάχα ἔφει το μυστικό τῆς οἰκογενείας μου, ἕνα μυστικό πού ἐγὼ δὲν παραδέχομαι νά ὑπάρχει. Γώρα θά μοῦ τὸ πληρώσουν κι' οἱ δύο! Κι' αὐτός, κι' ἡ ὁμορφὴ Λακμέ χανοῦμ, πού μὲ περιφρόνησε. Πού ὅταν γονάτισσα μπροστά της καί τῆς εἶπα τὴν ἀγάπη μου, μοῦ ἔλασε κατάμουτρα, καί μοναχά πού δὲν μὲ ἔπέταξε μὲ τὶς κλω- σίδες ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ ἀξιωματικός αὐτός, ὁ Ἀχμέτ βέης, ἦταν ὑπασπιστὴς τοῦ Ναδὶρ καί σὰν ἄνθρωπος ἐμπιστοσύνης, πῆγαινε ἐλευ- θερὰ σπίτι του. Ἀγάπησε τὴν γυναῖκα τοῦ συνταγματάρ- χου καί δὲν τῆς ἔκρυψε τὸν ἔρωτά του. Ἐκεῖνη τὸν εἰρω- νεύθη, γέλασε μαζί του καί τὸν ἠπέλιψε ὅτι θά τῇ ἔλεγε ὅλα σὸν ἄνδρα της, ἂν τὴν ἐνοχλοῦσε ἄλλη φορά. "Εφυγε ὁ ὑπασπιστής, ἀλλ' ὥρκεισθη νά ἐκδικηθῇ. Εἶχε τὴν ὑπό- νοια ὅτι ἡ Λακμέ ἀγαποῦσε τὸν ἀρματολὸ καπετάν Στά- θη. Γώρα ἐβεβαίωθῃ ἐντελῶς, κι' ἄρχισε νά ζηλεύει καί νά σχεδιάζῃ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θά ἐξεδικήτῃ. Ὁ Ὁσμάν Ραντί τοὺς ἔκλεψε στὴ γιορτῇ, ἀλλ' ἡ Λακμέ ἐδήλωσε σὸν ἄνδρα της ὅτι δὲν θά πῆγαινε, γιατί ἦταν ἀδιάθετῃ. "Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ἀχμέτ, ὑποπεύθη ὅτι δὲν ἔπῃγε γιατί ἐπρόκειτο νά συναντηθῇ μὲ τὸν καπετάν Στάθη. Κρύφτηκε ἀπέκνιτο ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς εἶδε τὸν Βλαχογιωργάκη νά μπαίνει, καί μὲ τὴν ψυχὴ του πλημμυρισμένη ἀπὸ ζήλεια καί μίσος, ἔφυγε καί πῆγε σὸ σπίτι τοῦ Ὁσμάν Ραντί, νά συναντήσῃ τὸν ἀγριάνθρωπο καί αἰμοβόρο συνταγμα- τάρχη του. Οἱ φρουροὶ τὸν ἐγνώριζαν καί τὸν ἄφισαν νά περάσῃ. Βρῆκε τὸ Ναδὶρ καί τοῦ εἶπε πὼς περνώντας ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του εἶδε νά μπαίνει σ' αὐτὸ ἕνας γκισούρης πού τὸν ἐγνώρισε. — ὁ καπετάν Στάθης, — γιά τὸν ὁποῖον λέγανε στὰ καφενεῖα ὅτι ἦταν ἀγαπητικός τῆς γυναί- κας του. Τρομερὸς ἦταν ὁ θυμὸς πού ἔπιασε τὸν Συνταγ- ματάρχη σ' αὐτὴ τὴν εἰδηση καί ἀσυγράττητῃ ἡ μανία του

νά ἐκδικηθῇ καί τοὺς δύο, τὴ γυναῖκα του καί τὸν ἔραστή της, ἂν αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια. τὸς ὑπασπιστὴ του ἂν τοῦ εἶπε ψέμματα. Εἰδοποίησε δύο ὑπηρετές πού εἶχε μαζί του. Τρεῖς στρατιῶτες διετάρχησαν νά τὸν ἀκο- λουθήσουν καί μ' ὅλους αὐτοὺς ὁ Ναδὶρ ἔ- τρεξε σπίτι του. Ἐβαλε δύο νά φυλάει στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, σ' ἐκεῖνη δηλαδὴ ἀπὸ κεῖ ὅπου μπήκε ὁ Βλαχογιωργάκης, μὲ τὴ διαταγὴ νά σκοτώσουν ὅποιον θά δοκίμαζε νά περάσῃ. Μὲ τοὺς ἄλλους πῆγε στὴν κεν- τρική εἴσοδο καί ἄφισε ἐκεῖ δύο φρουροὺς. Τὸν τελευταῖο τὸν ἔστειλε νά ἐυπνήσῃ ὁ- λους τοὺς ἀνθρώπους του καί τὸν ὑπασπιστὴ του νά σταθῇ σὸ διάδρομο.

— Κι' ἐγὼ, ἐπρόσθεσε θά πάω στὴν κρεβ- βατοκάμαρα τῆς ἀπιστῆς χανοῦμισσας καί τὸ κρεβάτι τοῦ ἔρωτός των, θά τὸ κάνω κρεβάτι τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου. Θά τοὺς σκοτώσω καί τοὺς δύο, τὸν ἕνα στὴν ἀγ- καλία τοῦ ἄλλου.

Μανιώδης ἀπὸ τὴ ζήλεια πῆ- δησε μέσα σὸ δωμάτιο τῆς γυ- ναίκας του. Ἡ Λακμέ, πού κοι- μώτανε ἡσυχῇ, ἀνασηκώθηκε

τρομαγμένη. Τὸ δωμά- τιο φωτιζότανε ἀπὸ μιὰ καντύλα καί μπό- ρεσε ν' ἀναγνωρίσῃ ἀ- μέσως τὸ θορυβώδη ἐ- πισκέπτῃ της.

— Τί ἔπαθες, μπέη μου καί μπήκες ἔτσι καί μὲ τρόμαξες τόσο; τὸν ρώτησε. Τί συμ- βαίνει κι' εἶσαι ἔτσι;

Ὁ Ναδὶρ ἐκύτταζε γύρω του μὲ βλέμμα- τα σκοτεινὰ κι' ἄγρια. Στὸ κρεβάτι ἀπάνω

δὲν ἦταν παρὰ πονάχα ἡ γυναῖκα του. Κι' ἔρευνουσε μὲ τὸ βλέμμα καί γύ- ρευε τὸν ἔραστή της σὲ κάθε μεριά πού ἦταν δυνατὸν νάχε πάη. Δὲν

τόν εἶδε.

— Ναδὶρ! φώναξε ἡ χανοῦμισσα πού παρακολουθοῦσε κατὰπληκτῇ τὶς ἀκατανόητες κινήσεις του. Τί γυρεῖς ἐδῶ τέτοια ὥρα, καί τί κυττάζεις ἔτσι ἄγρια;

Ὁ τούρκος ἀξιωματικός ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν ἀπειλη- τικός.

— Λέγε γρήγορα! τῆς εἶπε. Πού τὸν ἔκρυψες;

Ἡ νεαρὰ τουρκοπούλα, κατέβη τρομαγμένη ἀπὸ τὸ κρεβ- βάτι της, ἐξαίσίως ὥραϊα μὲ τὴν νυχτερινὴ στολὴ της, πού ἄφηνε ἀκάλυπτους ὠραίους μηρούς, κατάλευκα στήθη καί θαυμασιό σῶμα.

— Ναδὶρ μπέη! ἀνέκραξε. Τί λόγια προσβλητικὰ βγήκανε ἀπὸ τὸ στόμα σου;

— Μέσα σὸ σπίτι σου μπήκε ἕνας γκισούρης βρυχήθηκε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος. Γι' αὐτὸν τὸν ἀπίστο ἐνδι- αφέρεσαι. Πού τὸν ἔκρυψες;

— Ἐκεῖνη τὸν ἐκίτταξε αὐστηρὰ καί περιφρονητικά.

— Ναδὶρ μπέη! τοῦ εἶπε. "Αν ἕνας γκισούρης, μπήκε σὸ σπίτι μου μπήκε γιά νά μοῦ κάνει κακό. Ἀντί νά τὸν γυ- ρεύς ἐδῶ καί νά βρίζεις ἐμένα, σύρε καί ψάξε καί βρες τὸν νά τὸν σκοτώσης. Καί σύρε γρήγορα.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν κινήσεών της τὸ ὑπερήφανον ὕφος της ἡ αὐστηρότης τοῦ βλέμματός της κατεπτόσαν τὸν τούρκο ἀξιωματικό.

— Λακμέ! τῆς εἶπε. Δὲν ἐπερίμενες λοιπὸν κανέναν;

— Ντροπὴ σου Ναδὶρ, νά μοῦ λές τέτοια λόγια! ποῖος συκοφάντης σοῦ εἶπε αὐτὲς τὶς κουβέντες;

— Θά ψάξω, Λακμέ. "Αν μοῦ εἶπαν ψέμματα, ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον πού τὸ εἶπε. "Αν εἶπε ἀλήθεια, ἀλλοίμονο σέ σένα καί σὸ σκύλλο πού ἐκουβάλησες. Ἐδῶ δὲν βλέπω κανέναν, μὰ θά κυττάξω ἄλλοι, Σὺ κλειδώσου στὴν κάμα- ρά σου ἐδῶ καί περίμενε, Σοῦ ἀπαγορεύω νά βγῇς ἔξω καί θά πιστέψω πὼς εἶσαι ἔνοχη ἂν τὸ κάνης.

Καί ἀφήσας ἔντρομη καί κατὰπληκτῇ τὴν ὁμορφὴ γυναί- κα, ἐβγήκε, ἔκλεισε τὴν πόρτα καί ἔτρεξε σὸν Ἀχμέτ.

— Κανέναν! τοῦ εἶπε. Μήπως ἔκανες λάθος; Ὁ περιφρονηθεὶς ἔραστής ἔχαμογέλασε χαμόγελο ἄγριο.

— Λάθος ἐγὼ; ἀπάντησε. Ἐμπῆκε μπέη μου μὲ τὰ ἴδια μοῦ τὰ μάτια τὸν εἶδα, μὲ τὸ ἴδιο μου κεφάλι ἐγγυῶμαι. Ἀς ψάξωμε. Ὅπου κι' ἂν εἶναι, θά τὸν βροῦμε. Ὅπου κι' ἂν ἐτρέψωμε θ' ἀνακαλυφθῇ.

— Ἐμπρὸς τότε. Καί... γιά τὸ καλὸ σου Ἀχμέτ, πρέπει ν' ἀνακαλυφθῇ.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐκατάλαβε τὴν ἀπειλητικὴ σημασία αὐτῶν τῶν λόγων, ἀλλὰ δὲν φοβήθηκε. Μήπως δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια; Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ ἔτρεξαν ἐκεῖ ὅλοι. Σκορπίσθηκαν νά ψάχνουν στὰ δωμάτια, ἄλλοι κατέβηκαν σὸ ὑπόγειο, ἄλλοι σὸν κῆπο, καί στίς ἀπο- θῆκες. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σταῦλο ὅπου ἀκούγετο θόρυβος, ἐκεῖνος ποῦκανε ὁ Μπελογιάννης γκε- μίζοντας τὸ φράγμα τῆς ὑπονόμου. Ἐκατάλαβαν ὅτι ἐκεῖ ἦταν αὐτὸς πού ζητοῦσαν.

Τοποθετήθηκαν ἀπὸ τὴν μιὰ καί τὴν ἄλλη μεριά τῆς πόρ- τας, καί ὅταν ἐκεῖνος βγήκε τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὶς πλάτες καί τὸν διέταξαν νά σταθῇ ἀκίνητος.

Ὁ Μπελογιάννης οὔτε πού βρισκόταν ἤξερε, οὔτε γιά ποιά ἀφορμὴ τὸν ἔπιασαν ὑποπεύθη. Εἶδε πὼς ἦταν δυὸ μοναχά, τοὺς ἔξφυγε μ' ἕνα τίναγμα καί τοὺς ἐσώριασε καί τοὺς δυὸ κάτω, τὸν καθ' ἕνα μὲ μιὰ γροθιά. Κι' ἔτρεξε νά φύγῃ ἐνῶ ἐκεῖνοι καλοῦσαν βοήθεια. Πέρασε τὸν κῆπο,

ἔφτασε στὴ μικρὴ πορτοῦλα, σ' ἐκεῖνη ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε μῆ ἔδω καί λίγῃ ὥρᾳ ὁ Βλαχογιωργά- κης, ἀλλὰ καί ἐκεῖ βρέθηκαν μπροστά του δυὸ στρα- τιῶτες, ἀπειλοῦντες πῶς θά τὸν σκότωναν. ἂν δὲν στεκώτατε ἀκίνητος. Μὲ ἕνα πήδημα ὁ Μπελογιάν- νης βρέθηκε δίπλα τους. Μὲ ἀστραπιαία κίνηση ἔχω- σε τὸ μαχαίρι του σὸ στήθος τοῦ ἑνὸς καί τὸν ἐκύ- λησε κάτω μουγκρίζοντας, ἐνῶ ὁ ἄλλος, κατὰπλη- κτός καί, περίτρομος, τόβαλε στὰ πόδια καλώντας βοήθεια.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεφτῶν δὲν ἀσχολήθη πε- ρισσότερο μ' αὐτόν. Ἀλλὰ μόλις ἐκινήθη νά φύγῃ, δεκαπέντε στρατιῶτες φάνηκαν ἀπὸ τὴ διπλανὴ πόροδο, ἐκεῖνοι πού εἶχε πάρει μαζί της ἡ Ροζ χανοῦμ. Ἐτράβηξε τὸ πιστόλι του,

οἱ στρατιῶτες ὥρμησαν ἐναντίον του. Ἐπυροβόλησε κι' ἔπεσε. Ἀλλὰ μετὰ μιὰ στιγμή δέκα πιστόλια ἀκουμβοῦ- σαν σχεδὸν σὸ κεφάλι του, ἐνῶ μὲ βροντὴν γυναικεῖα ἀντηχοῦσε θριαμβευ- τικά.

Ἀκίνητος Μπελογιάννη! Γιατί ἀλ- λοῦθες θά σοῦ τινάξουν σὸν ἀέρα τὰ μυσλὰ.

Ἐκεῖνος ἐπήδησε κατ' ἐπάνω της, τὸν ἔπιασαν χέρια πολλά. Μὲ μιὰ ὑ- περάνθρωπῃ προσπάθεια ἐδοκίμασε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν περίπτωξη. Τὸ ἐχθρικό περίφραγμα συνεκλονίσθη. Ἐνας ἔπεσε, ἄλλος ἀνυψώθηκε σὰν παιχιδάκι, τρίτος παिताχθήκε μακριά, καί κάποιος ἔλυσε κάτω ἀπὸ τὰ πό- δια του, ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα δὲν ἔσπασε. Ἐκεῖνοι πού ἔμειναν τὸν ἔ- σφιξαν περισσότερο, ἕνας μπόρεσε νά τοῦ περάσῃ τὸ λάσσο καί νά τοῦ σφί- ξῃ ἔτσι μὲ δυνατό σχοινὶ τὰ σιδερέ- νια του μπράτσα. Μάταια, κατόπιν τούτου, ἐπροσπάθησε νά κινηθῇ. Τοῦ ἔδεσαν τὰ πόδια.

— Τόσο τὸ καλύτερο! τοῦ εἶπεν ἡ Ροζ χανοῦμ πού εἶχε παρακολουθήσει ψυχραίμῃ ὅλη τὴν πάλη. Ἐτσι δὲν θά μάς ἀναγκάσῃς νά σέ σκοτώσουμε.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ναδὶρ, εἶχαν ἀκού- σει τὸ θόρυβο κι' ἔτρεξαν ἐκεῖ.

— Ροζ χανοῦμ! τῆς εἶπε ὁ Μπελογι- άννης. Γυναῖκα πού σ' ἐσεβάστηκα καί σοῦ συχώρεσα ὅτι κι' ἂν μούκανες! "Αν ποτὲ σέ πιάσω στὰ χέρια μου, θά μοῦ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτὴ σου τὴν προδοσία.

Ἡ ὁμορφὴ Τούρκισσα γέλασε δυνατά.

— Μπελογιάννη! ἀπάντησε. Οὔτε ποτὲ σέ ἐλογάριασα οὔτε τώρα πού θά σέ πάνε γραμμὴ στὴν κρεμάλα, εἶναι δυνατὸ νά σέ φοβηθῶ. Μὰ ἂν ὑπάρχῃ ἄλλος κόσμος καί ζήσης σ' αὐτόν, μὴν ξεχάσης πὼς τὸ μίσος μου θά σέ κυ- νηγή καί μετὰ τὸ θάνατο...

— ρβε κοντὰ του περισσότερο καί τοῦ ἐσύριξε.

— Δὲν θά ξεχάσω τίς προσβολές. Καί μιὰ πού δὲν μπο- ρῶ νά σέ κάνω νά πεθάνῃς δέκα φορές, σοῦ λέω νά θυμᾶ- σαι σὸν ἄλλο κόσμο πού θά πᾶς, πὼς ἡ Ξάνθω σου κάθε μέρα θάχῃ κι' ἕνα νέο ἀγαπητικό, ὅλους τοὺς χαμάληδες πού θάρτουν σὸ παζάρι.

Θέλησε ἐκεῖνος νά κινηθῇ ἐναντίον της, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ κατάρθωσε... Τὸν κρατοῦσαν καλὰ κι' ἦταν δεμένους καλὰ. Ἐξ ἄλλου ἐπλησίασε ὁ Ναδὶρ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Ὁ συνταγματάρχης ἔμαθε τί συνέβαινε. Εἶδε ὅτι ἦταν τυχαία ἡ παρουσία τοῦ Μπελογιάννη, καί ξαναγύρισε σπίτι του νά βρῇ ἐκεῖνον πού τὸν νόμιζε ὡς ἔραστή τῆς γυναίκας του. Σέ λίγο ἔφθασε καί ὁ Ὁσμάν Ραντί καί θέ- λησε νά τὸν εἰρωνευθῇ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφοῦ τὸν ἀπεκάλεσε καί πάλι δειλὸ, γύρισε πρὸς τὴ γυναῖκα του πού τὸν ἐπρό- δωσε, κι' ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νά τὸν πιάσουν, καί τῆς εἶπε.

— Παρακάλα, Ροζ χανοῦμ, τὸ Θεὸ ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καί νά σέ καταπιῇ. Γιατί ἂν ζήσης, θά πληρώσης ἀκριβὰ τὴν μαυρίλα τῆς μισητῆς σου ψυχῆς.

— Αὔριο τὰ ξημερώματα, τοῦ ἀπάντησε ἡ χανοῦμισσα κρύβοντας σ' ἕνα γέλιο τὸν τρόμο πού αἰσθάνθηκε σ' αὐτὴν τοῦ τὴν ἀπει- λῇ, θά εἶσαι κρεμασμένος. Μὰ μὴ λησμονή- σης, σὸν ἄλλο κόσμο πού θά πᾶς, ἐκεῖνο πού σοῦ ἔταξα.

— Θά εἶμαι κρεμασμένος ἐγὼ, μὰ θά ζοῦν τὰ παλληκάρια μου, οἱ φίλοι καί ἀδελφοί μου. Κάποιοι θά μ' ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή καί θά τοὺς τὸ εἴπῃ. Φυλάξου ἀπ' τὴν ἐκδίκησή τους λοιπόν. Φύλαξε τὴν ὁμορφιά σου ἀπὸ τὸ μίσος τους. Ροζ χανοῦμ, φύλαξέ την!

Ἀσυναίσθητα ἐκύτταξαν ὅλοι γύρω τους σὰν νά ἤθελαν νά ἴδουν ἐκεῖνον

πού ἀκούει τὰ λόγια του καί θά πῆγαινε νά τὰ πῇ στοὺς συνιρό- φους του. Καί ἦταν πραγματικῶς ἐκεῖ καί παρακολουθοῦσε αὐτὰ πού ἐγίνοντο ὁ Βλαχογιωργάκης. Ὁ γενναῖος κλέφτης — καί θά ἐξηγή- σωμε σέ λίγο τί εἶχε κάνῃ ἔως αὐτὴ τὴ στιγμή — ἀκούσε τὰ λόγια

του καί θέλεε νά μπορούσε νά βεβαιώσῃ πὼς ἡ ἐκδίκηση τῆς Ροζ χανοῦμ θά ἦταν ἄ- γρια. Δὲν μπορούσε ὅμως νά μιλήσῃ, καί δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νά σκέπτεται πὼς θά κατάρθωνε νά τὸν σώσῃ. Σμῆνῃ σκέψεων εἶχαν πλημ- μυρίσει τὸν νοῦ του, σχέδια τολμηρὰ χοροπηδοῦσαν, τὸν ἐβασάνιζαν, τὸν τυραννοῦσαν ὅλα τρελλὰ καί παράτολμα.

Ὁ Ὁσμάν Ραντί διέταξε νά τὸν πάνε στὴ φυλακή. Ἡ Ροζ χανοῦμ γύρισε σπίτι της ἱκανοποιημένη.

— Θά μὲ ἐκδικηθῇ! ἐμονο- λόγησε. Μὰ οἱ πεθαμένοι, δὲν ἐκδικοῦνται, ἀγαπημένε μου...

Ὁ Βλαχογιωργάκης, ὅταν μπήκε σὸ σπίτι τοῦ Ναδὶρ, βρῆκε τὴν ἀ- δελφὴν του καί τῆς γύρεψε τούρκικα ρούχα νά μετεμφισθῇ. Καί ἦταν ἔ- τοιμος ὅταν ἀρχισαν νά ψάχνουν. Ὅταν ἐρώτησαν τὴ Μόρφη, χωρίς νά μποῦν στὴ κάμαρά της ἀνέιχε φα- νὴ κανεῖα ἐκεῖ, ἐκεῖνη ἔδειξε πὼς

ἐξεπλάγη.

— Ποῖος νά φανῇ! ἀπάντησε θαρραλέα. Οὔ- τε ἔφηνῃ, οὔτε πατήματα ἀκουσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΙΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ψαράδικη βαρκαρόλα

Βαρκαρή, τὸ τραγοῦδι σου ξανάρχιε
[καὶ πάλι
γλυκὰ κι' ἀγάλι, ἀγάλι
μαζί με τὰ κουπιά.
Καὶ μεῖς θ' ἀκομπανιάρουμε με τὴν
[πρωϊνὴ ἀνάσα
—πρίμα, σιγόντα, μπάσα—
πίσω γυρνώντας πιά...]

Μέσ' στὰ πανέρια τρέμοντας σπαρά-
[ζουμε τὰ ψάρια
—λιθρίνια, καὶ γοφάρια—
κι' ὁ μπάτης μᾶς γελά·
Λάμνε γερά κι' ἀντρίκια, ἐσὺ, ξανθό.
[μαλλε βερέμη,
τὸ κῶμα λιανотρέμει
κι' ἡ βάρκα μας κυλά...]

Σπάταλα ροδανθοῦς σκορπᾶ νεραῖδα
[χρυσοχέρα
ἡ αὐγὴ πού βγαίνει πέρα
σὲ φόντο θαλασσί.
"Αὐλα παιδιὰ, μὴ μᾶς περνοῦν ἀπάνω
[μας οἱ γλάροι
τ' ἀγέρι ὅς μᾶς πάρη
στ' ἀντικρυνὸ νησί...]

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

"Ενας Ζητιάνος

"Εχει χιονίσει ἀπαράλλαχτα ὅπως
κεῖνὴ τὴ νυχτιά. Κάνει κρύο, πολὺ
κρύο. Καθισμένη ὅμως στὴ μικρὴ μου
σομπίτσα προσπαθῶ νὰ ἀποτελειώσω
τὸ μικρὸ ρομάντζο πού ἔνα μῆνα τώ-
ρα διαβάξω.

Δὲ ξέρω γιατί, τοῦτο τὸ βιβλίον
θύμισε τὰ νειάτα μου... "Ενα σπιτάκι
φτωχικό, μιά μάνα πού ξενοπλέοντας
ἔτρεφε τὰ πέντε μικρά, πού ἄφισε ὁ
πατέρας τραβώντας γιὰ τὸ ἀγνωστο.

"Ήταν τέτοιος καὶ τότε καιρὸς—
κρύο καὶ χιόνι. Μᾶς ἄφισε γεμάτος
ἐλπίδες. "Ήμουν τότε ἡ μεγαλύτερη—
ὡς 15 χρονῶν—καὶ τὰ θυμάμαι ὅλα.

Μᾶς φίλησε ἔνα-ἔνα με μιά συγ-
κίνηση, λὲς καὶ ἐπρόκειτο νὰ μὴ μᾶς ἔ-
λθῃ πιά, κι' ἐφυγε! "Απὸ τότε δὲ μά-
θαμε πιά τίποτε...

"Ἡ μάνα πέθανε. Τὰ πέντε φτωχὰ
χειλοδανάκια σκορπίστηκαν στὸν κόσμο,
καὶ μὴ ἔχοντας γερά φτερά ἔπεσαν
ἐπὶ κυλίστηκαν στὸ βοῦρκο. Τὸ μόνο
πού σώθηκε ἤμουν ἐγώ...]

"Ω, πόσο τὸν μισοῦσα. Τὶ λέω! Πόσο
τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο. Ποτέ
μου δὲ θὰ μπορέσω νὰ τοῦ συχωρέσω
τοῦτό του τὸ ἔγκλημα. Ποτέ. Νὰ ἐγκα-
ταλείψῃ πέντε ὀρφανὰ πού πούλησαν
τὸ κορμὶ τους γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί!...

"Αλλὰ γιατί, Θεέ μου, νὰ νοιώθω λι-
γώτερο τὸ μῖσος μου γιὰ τὸν ἐγκλη-
ματία πατέρα ἀπὸ κείνὸ τὸ βράδυ,
ἕνα βράδυ με χιόνι ὅπως τ' ἀποψινὸ
κι' ἐκεῖνο;

Πᾶνε τώρα εἴκοσι μέρες.
Κεῖνο τὸ βράδυ διάβαζα καὶ χτύ-
πησε ἡ πόρτα. Ράθυμα πῆγα ν' ἀνοίξω.
Δὲ ξέρω γιατί μιά στιγμὴ σκίρτησε ἡ
καρδιά μου.

Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε μιά
μορφὴ κιτρινοπράσινη, κουρελιασμένη.
"Ενας ζητιάνος.

Τὶ περίεργο! Μὲ κύτταξε γιὰ λίγες
στιγμὲς ἐκστατικά στὰ μάτια μ' ἕνα
γλυκὸ ἀπαλὸ βλέμμα καὶ, ξάφνου, κά-
νοντας μιά ἀπότομη στροφή χάθηκε
μέσ τὸ μισοσκόταδο τοῦ δρόμου, βου-
τώντας τὰ τρύπια παπούτσιά του στὸ
χιόνι...

"Ακόμη δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω τὴ
ζητοῦσε αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος. "Ὅστος
ἀπὸ κείνὴ τὴ στιγμὴ ἐνοιώθα λιγώ-
τερο τὸ μῖσος μου γιὰ τὸν προδότη
πατέρα... ΑἴΓΛΗ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Χαράματα

Τὸ γαλαζόφωτο ἡ αὐγὴ τῆς νύχτας.
(ἀργοσχίζει,
ὑπέροχη, στὰ ροδαλά καὶ στὰ μαβιά
(τῆς τούλια.

"Ὁ ζέφυρος ὁλόδροσα κι' ἡδονικά χα-
(ρίζει
φιλιὰ στὰ ὠχρά τριαντάφυλλα, στὰ μυ-
(ρωμένα γιούλια.

Στὸν οὐρανὸ οὐβύστηκε πιά καὶ τὸ ὁ-
(στερνὸ τ' ἀστέρι.
Τραγουδιστὴς νοσταλγικὸς ὁ γρύλλος
(ἡσυχάζει

Τρελλὰ τινάζει τ' ἄσπρα του φτερά τὸ
(περιστέρι
π' ἀμύρωτα δὲν τ' ἄφησε τὸ βραδυλὸ
(τ' ἀγιάζι.

Τὸ φέγγος ἀπ' τὴς φυλλωσιές τὸ πρά-
(σινο διαλυεῖται
σὲ κόκκινα, σὲ χρυσαφιά με μιά ἄφτα-
(στη γοητεία...

Γιὰ κάτι τὸ ἀόριστο π' ὁλόγυρα πλα-
(νιέται,
νοιώθει κανεὶς ὡς τὰ βαθεῖα μιά μυ-
(στικὴ λατρεία.

Κι' ἐγὼ μιά τέτοια χαραυγὴ, λουσιμένη
(μὲς τὰ μύρα
πού πόθησα ὅσο ποιὲ νὰ νοιώσω τὸ
(φιλί σου,

μονάχη μου ἀπόμεινα νὰ γράφω λόγια
(στεῖρα
πού τᾶβαλλε στὴν πέννα μου σὰν πάν-
(τα ἡ αἰσθησή σου.

ΝΟΤΑ ΚΟΧΛΑΤΖΗ

Στιγμές

Στιγμές γλυκειές κι' ἀξέχαστες, πού μέ-
(σα μου σκορπάτε,
μὴν εὐτυχία ἐφήμερη π' ἀνάλαφρα δια-
(βαίνει,

τὴν ὥρα αὐτὴ πού ξέθωρες κι' ἀργές,
(ξαναγυρνᾶτε
φέρνετε μπρὸς στὰ μάτια μου μὴ ζήση
(ἀλαργεμμένη.

Στιγμοῦλες πού δυὸ ρόδινα κι' ἀγαπη-
(μένα χεῖλη
κάποια ἐποχὴ μιλήσανε με πόνου στὴν
(καρδιά μου.

Χυντρίμμι τώρα τῆς ζωῆς στοῦ δρόμου
(μου τὸ δεῖλι
ἀναπολώντας σας θρηνώ, βουβὰ στὴ
(μοναξιά μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΗΛΙΟΣ

Νοσταλγίες

"Ω, κάποια βράδια ἀγύριστα γιὰ πάντα.
(βράδια μακριὰ
καὶ πολυαγαπημένα,
—θύμησες πιά κι' ἀχνόθαμπα φαντά-
(σματα μουσθητικά,—

Ξαναζωντανεύει
[σας ἀπαλινά,
τυλίχτε με με τοὺς ἀχνούς τοὺς ἱσκιούς
([σας ἀπαλινά,

Πάλι μέσ' στὸν ἀγέρα
τὸν γαληνὸ, ἄς ἀκούσω γώ, κάποια
([πραγούδια σας ἀγνά,
"πὸ μαγικὴ φλογέρα...

"Ω κάποια βράδια ἀγύριστα, πού κλεί-
([τε μέσα σας τρανά
κι' ἀχώριστα δεμένες,
κάποιες μου θύμισες γλυκειές, κάποια
([σκιρτήματα τρελλὰ

—στιγμές ὀνειρεμένες,—
ἐλάτε, καὶ τ' ἀχνόχρυσος φεγγάρι ἄς
([στεῖλῃ πάλι φῶς
νοσταλγικὸ, ἀσημένιο,

κι' ἄς λάμψῃ τὸ σκοτάδι σας, σὲ θαμνω-
(μένα μάτια μπρὸς,
γλυκὸ καὶ χρυσαφένιο...
ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Παραμῦδι

Μιὰν ἱστοριοῦλα θὰ σοῦ πῶ, καλέ
μου ἀναγνώστη, μιὰν ἱστοριοῦλα λυ-
πητερή, θλιμμένη, πού βάσταξε ὅσο
τὸ ἀπαλοχάιδεμα τῆς αὔρας στὰν τρε-
μουλιαστά φύλλα τῶν μπουμπουκιῶν,
ὅσο τὸ φυλλορρόγημα τῶν ρόδων στὸ
ἄγγιγμα τοῦ βορρηᾶ. Μιὰν ἱστοριοῦλα
σὰν παραμῦθι κοινὸ μὰ πονεμένο.

"Ἡ ἀρχὴ ὅπως πάντα: "Εκείνος καὶ
"Εκείνη. Γνωρίστηκαν στὴν ἐξοχή, κά-
τω ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν πεύκων
κοντὰ στὰ γάργαρα νερά τῶν ρυακιῶν,
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἀγριολουλούδα τοῦ
βουνοῦ. "Εκείνος ἔπαιζε βιολί, καὶ "Ε-
κείνη τὸν συνόδευε με τὴν κιθάρα. Κι'
ὅπως πάντα, δὲν ἄργησαν νὰ ἀγαπη-
θοῦν τρελλὰ, ἀγνά. Τὰ μενεξεδένια
δειλινὰ τοὺς εὗρισκαν πάντα καθισμέ-
νους ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα, δίπλα
στὸ φειδένιο ρυάκι, καὶ οἱ ροδόβαφες
χαραυγὲς νὰ τρέχουν ἐνοιστα μεσ'
τὸ δάσος, κηρυγώντας πεταλούδες.

Σ' ἀγαπῶ, γλυκεῖά μου, πολὺ, τῆς
ψιθύριζεν ἐκεῖνος κλείνοντας τὸ στό-
μα τῆς με φιλιὰ. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο τ' ἀ-
παντοῦσεν ἐκεῖνη, ἀνασπώνοντας
ναζιάρικα τὴςμπούκλες τῆς.

Μὰ ἡ εὐτυχία τους ὥστόσο δὲν βά-
σταξε πολὺ: Μεταγχολικὸ καὶ λυπη-
μένο ἔφτασε τὸ φθινόπωρο σκορπών-
τας κιτρινιασμένα τὰ φύλλα τῶν δέν-
τρων στὴ γῆ νεκρά. "Ετοι σὲ λίγο
σκορπίστηκαν νεκρά τὰ φύλλα τῆς ἀ-
γάτης τους. "Εκείνη, σὰν ἀσπὴ πε-
ταλούδα, πέταξε σ' ἄλλο περιβάλλον γιὰ
νὰ ρουφήξῃ κι' ἄλλους χυμούς λουλου-
διῶν, κι' ἄλλες καρδιές, ἀφίνοντας
"Εκείνον ἔρημο, μελαγχολικὸ, χωρὶς
καρδιά, νὰ μαζεῦῃ συντρίμια γύρω
του τοὺς πύργους τῶν ὀνείρων του...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

(Θὰ παρακαλέσω τὴς ἀναγνώστριες
τοῦ «Πανθέου», ὅσες ἔχουν νὰ μοῦ ζη-
τήσουν καμμιά συμβουλὴ, νὰ μοῦ γρά-
ψουν ἄφοβα, χωρὶς διατάγμω, καὶ με
λεπτομέρειες, ἀπευθύνοντας τὰ γράμ-
ματά τους «Πρὸς τὴν Δερματολόγον
τοῦ «Πανθέου» Σωκράτους, 43 Ἀθῆναι).
ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ, Ἰωάννινα.— Φαντάζο-
μαι ὅτι, ἀφοῦ ἔχετε σῶμα κανονικὸ
στὴς γραμμὲς του, εἰσθε δὲ καὶ ὑψηλὴ
τὸ κεφάλι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι
ἀνάλογο. Διότι ἕνα μικρὸ κεφαλάκι σ'
ἕνα ὑψηλὸ σῶμα θὰ εἶναι ἀκανόνιστο.
Κάνετε ὅμως μερικὰ μασάζ ἐκ τῶν
κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Νὰ πλένετε τὸ
πρόσωπο με χλιαρὸ νερὸ κι' ἀμέσως
ἔπειτα με μιά βρεγμένη πετσέτα με
κρύο νερὸ χτυπᾶτε τὰ μάγουλα καὶ
τὸ μέτωπο. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν
δὲ ρυτίδες ἀπὸ τ' ἀδυνατίσμα μεταχει-
ρισθῆτε.

4 gr. sulfate d' alumine
50 » Lait d' amandes
200 » Eau de roses

"Αν χρειάζεστε καμμιά
κρέμα καλὴ γιὰ τὸ πρό-
σωπο γράψτε μου νὰ φρον-
τίσω.

Γιὰ τὴς φακίδες μεταχει-
ρισθῆτε:

10 gr. de borate de soude
50 » Bichlorure de me-
rcure.

30 » Alcool de levande
120 » Νερό.

Βάζετε μ' ἕνα μπαμπα-
κέκι κάθε βράδυ.
Α. ΛΑΖΑΡΙΔΗΝ (Κων)πο-

—Κάθε βράδυ πρὶν πλα-
νάζεστε τρίβετε καλὰ τὴς
ρίζες τῶν μαλλιῶν σας με
ρετινόλαδο, στὸ ὁποῖο νὰ
ἔχετε ρίξει μέσα λίγο κο-
νιάκ.

Τριπλὰ ὅμως κι' ἐσωτε-
ρικά. Δένετε τὸ κεφάλι καὶ
τὸ πρῶν, ἂν εἶναι ἀνάγκη
καὶ δὲν στέκονται τὰ μαλ-
λιά σας, μεταχειρίζεστε

Αμυλλαντίνη. Μοῦ ξανα-
γράψτε σ' ἕνα μῆνα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Μυτιλή-
νη.—Ζητεῖστε στὸ φαρμα-
κεῖο νὰ σᾶς παρασκευά-
σουν τὴν κάτωθι συνταγὴ
ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βάζετε στὸ
πρόσωπό σας κάθε βράδυ.

Decoction de racines de sa-
ponaire 200 gr.
Eau de Cologne 30 σταγόν.

Γιὰ τὰ χέρια ἐπίσης φτιάνετε:
Baume du Pérou 10 gr.
Eau de Cologne 50 gr.

RENÉE, Βόλος.—Καλὴ εἶναι γι' αὐ-

τὸ πού τὴν μεταχειρίζεστε, ἂν καλου-
πιάξῃ ὅμως καλὰ ἀπάνω.

Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ξέρω πῶς κι'
ἀπὸ πού τὴν προμηθευτήκατε γιὰ νὰ
σᾶς ἐρωτήσω: Δὲν σᾶς ἔδωσαν μαζὶ
τὴς σχετικὲς ὁδηγίες χρήσεως; Μετὰ
τὴν ἀφαίρεση δὲν μεταχειρίζεστε καμ-
μιά κρέμα; Μήπως κάνετε κανένα ἐλα-
φρὸ μασάζ; Πάντως ἀνθυγιεινὴ δὲν
εἶναι.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ, Ἐνταῦθα.—
Σᾶς ἀπαντῶ δι' ἐπιστολῆς.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, Ἐνταῦθα.—Σᾶς συνιστῶ
τὴ μοναδικὴ κρέμα προσώπου, Lily
of the valley, Ἀποθήκη ΕΦΠΑΠ Βεραν-
ζέρω 25.

Ρ. Κ., Χαλκιδικὴν.—Κρύα, τοπικὰ
ντοῦς, μασάζ γύρω—τριγύρω. Στείλτε
μου ὅμως τὴ διεύθυνσή σας καὶ 5 δρ.
νὰ σᾶς στείλω τὰς διευθύνσεις ἱνστι-

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΑΝΤ. Π. Βό-
λον.—"Οχι. Δὲν
ὑπάρχει λόγος
ν' ἀνησυχῆτε
γιὰ τὸ μέλλον.
Φροντίστε μό-
νον νὰ μὴ ἀφι-
νεστε σὲ κατα-
χρήσεις. Εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰ
κολακευτικὰ
σας λόγια πού
εἶναι κέπως
ὑπερβολικά. Ἀπλῶς δὲν ἔκα-
μα καὶ γιὰ Σᾶς παρὰ τὸ κα-
θῆκον μου.

ΣΠΥΡΟΝ Α.—Ἐνταῦθα. Κα-
κὴ ἔξιν χωρὶς ἀμφιβολία. Ἀλ-
λὰ ὅχι ὅσο θέλησαν νὰ σᾶς
παραστήσουν ἐπικίνδυνον, ἄρ-
κεῖ λίγη καλὴ θέλησις καὶ
ἐπιμονὴ γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε
ἀπ' τὴ νοσηρὴ σας συνήθεια,
ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καιρὸς. Πρὸ
παντὸς ἀποφύγετε δόσους σας
παρασύρουν, καὶ ἐπιμενεῖτε
εἰς ὅσα μοῦ γράφετε. Ὁ κα-
λύτερος γιατρὸς σὶν περι-
πτωσή σας εἶν' ὁ ἴδιος ὁ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρό μας
γιὰ ὁποιοδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
τον πρέπει νὰναι σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα
γαραματόσημα. Ὅποιοι ἀναγνώ-
στης μας θέλῃ ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραμῶν στέλνῃ πενήντα.

Εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ
ὅλες τὴς ἀγαπητὲς μου ἀναγνώστριες
γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πού με περιβο-
λουν στὰ γράμματά τους, ξανοίγοντας
τὴν καρδιάς τους νὰ βροῦνε μιά παρι-
γοριά καὶ μιά καλὴ συμβουλὴ κοντὰ
μου. Τὴς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ δι-
στάζουν ἀλλὰ με ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη
νὰ πευθύνουν τὰ γράμματά τους στὴν
Κα ΛΑΟΥΡΑ, Περιοδ. «Πάνθεον» Σω-
κράτους, 43, Ἀθῆναι.

ΜΑΡΙΟΥΣΚΑ, Ἐδεσσαίαν.—Μὲ συνεκί-
νησε ὑπερβολικὰ τὸ γράμμα σας, καὶ
σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λό-
για, τόσο γιὰ μένα ὅσο καὶ γιὰ τὸν πε-
ριοδικὸ μας. Στὰ 18 χρόνια συμβαίνει
ἀλήθεια πάντα ἐκεῖνο πού δὲν περι-
μένομε. Τὸ κεφάλι μας, ἡ ψυχὴ μας
πλημμυρισμένη ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα πού
μᾶς τροφοδότησε ἡ μάθησις καὶ ἡ
πεῖρα τῆς συναναστροφῆς
τοῦ σχολείου, ζητᾶ με τὴ
φαντασία καὶ τὰ ὄνειρα νὰ
ὑπερβῇ τὰ ὄρια τῶν ἱπο-
χρεώσεων, στὸν ἑαυτὸ μας
μὰ καὶ στοὺς δικούς μας.
"Ολοὶ ἔχουνε δικήν, κι' αὐ-
τὸς καὶ κείνοι. Αὐτὸς λι-
γώτερο, γιατί βρίσκει ἕνα
προτὸ ὄριον, τὸ θέλει κι-
θαρισμένο στὸ πιάτο, σὲ
φέτες κομμένο καὶ στὸ πι-
ροῦνι βαλμένο. "Εκεῖνοι ἔ-
τσι ὅπως εἶναι, γιατί ἔτσι
τὸ εἶδαν νὰ μεγαλῶνῃ...
Μὴν παραφέρεστε, βρισκό-
σαστε σὲ μιά ἡλικία πού
σᾶς πιάνει ἡ τὸ παράπονον
ἢ ὁ ἐνθουσιασμός. Ἀφήστε
τὴς παραφορές, γιὰ μιά κα-
λὴ τύχη, γιὰ μιά ἀνετή
ζωὴ ἅμα βρεθῇ. Ἀν ὑπάρ-
χῃ καὶ τώρα ἀκόμα, ἀπο-
φασίστε το. Γράφετέ μου
συχνά.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,
Ἐνταῦθα.— Ἐδῶσα τὸ
γράμμα σας στὴ Δερματο-
λόγο, θὰ σᾶς γράψῃ.
Α. Μ. Μακροχωρί.— "Ε-
λαβὰ τὸ γράμμα σας ἀπὸ
τὴν δερματολόγο πού τὸ
στείλατε κατὰ λάθος. Θὰ
σᾶς γράψω, θὰ στείλω καὶ
τὰ σχέδια.

ΦΑΝΗ, Δράμα.—Πολὺ εὐ-
χαρίστως, ἔλαβα τὰ χρή-
ματα, θὰ φροντίσω νὰ σᾶς
τὰ στείλω με ταχυδρομικὸ
δέμα.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, Κάϊρον.—
Στείλτε μου τὴ φωτογραφία σας. Θὰ
σᾶς στείλω τὰ βιβλία πού μοῦ ζητή-
σατε.

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

(Εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ
ὅλες τὴς ἀγαπητὲς μου ἀναγνώστριες
γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πού με περιβο-
λουν στὰ γράμματά τους, ξανοίγοντας
τὴν καρδιάς τους νὰ βροῦνε μιά παρι-
γοριά καὶ μιά καλὴ συμβουλὴ κοντὰ
μου. Τὴς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ δι-
στάζουν ἀλλὰ με ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη
νὰ πευθύνουν τὰ γράμματά τους στὴν
Κα ΛΑΟΥΡΑ, Περιοδ. «Πάνθεον» Σω-
κράτους, 43, Ἀθῆναι.

ΜΑΡΙΟΥΣΚΑ, Ἐδεσσαίαν.—Μὲ συνεκί-
νησε ὑπερβολικὰ τὸ γράμμα σας, καὶ
σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λό-
για, τόσο γιὰ μένα ὅσο καὶ γιὰ τὸν πε-
ριοδικὸ μας. Στὰ 18 χρόνια συμβαίνει
ἀλήθεια πάντα ἐκεῖνο πού δὲν περι-
μένομε. Τὸ κεφάλι μας, ἡ ψυχὴ μας
πλημμυρισμένη ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα πού
μᾶς τροφοδότησε ἡ μάθησις καὶ ἡ
πεῖρα τῆς συναναστροφῆς
τοῦ σχολείου, ζητᾶ με τὴ
φαντασία καὶ τὰ ὄνειρα νὰ
ὑπερβῇ τὰ ὄρια τῶν ἱπο-
χρεώσεων, στὸν ἑαυτὸ μας
μὰ καὶ στοὺς δικούς μας.
"Ολοὶ ἔχουνε δικήν, κι' αὐ-
τὸς καὶ κείνοι. Αὐτὸς λι-
γώτερο, γιατί βρίσκει ἕνα
προτὸ ὄριον, τὸ θέλει κι-
θαρισμένο στὸ πιάτο, σὲ
φέτες κομμένο καὶ στὸ πι-
ροῦνι βαλμένο. "Εκεῖνοι ἔ-
τσι ὅπως εἶναι, γιατί ἔτσι
τὸ εἶδαν νὰ μεγαλῶνῃ...
Μὴν παραφέρεστε, βρισκό-
σαστε σὲ μιά ἡλικία πού
σᾶς πιάνει ἡ τὸ παράπονον
ἢ ὁ ἐνθουσιασμός. Ἀφήστε
τὴς παραφορές, γιὰ μιά κα-
λὴ τύχη, γιὰ μιά ἀνετή
ζωὴ ἅμα βρεθῇ. Ἀν ὑπάρ-
χῃ καὶ τώρα ἀκόμα, ἀπο-
φασίστε το. Γράφετέ μου
συχνά.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,
Ἐνταῦθα.— Ἐδῶσα τὸ
γράμμα σας στὴ Δερματο-
λόγο, θὰ σᾶς γράψῃ.
Α. Μ. Μακροχωρί.— "Ε-
λαβὰ τὸ γράμμα σας ἀπὸ
τὴν δερματολόγο πού τὸ
στείλατε κατὰ λάθος. Θὰ
σᾶς γράψω, θὰ στείλω καὶ
τὰ σχέδια.

ΦΑΝΗ, Δράμα.—Πολὺ εὐ-
χαρίστως, ἔλαβα τὰ χρή-
ματα, θὰ φροντίσω νὰ σᾶς
τὰ στείλω με ταχυδρομικὸ
δέμα.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, Κάϊρον.—
Στείλτε μου τὴ φωτογραφία σας. Θὰ
σᾶς στείλω τὰ βιβλία πού μοῦ ζητή-
σατε.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,
Ἐνταῦθα.— Ἐδῶσα τὸ
γράμμα σας στὴ Δερματο-
λόγο, θὰ σᾶς γράψῃ.
Α. Μ. Μακροχωρί.— "Ε-
λαβὰ τὸ γράμμα σας ἀπὸ
τὴν δερματολόγο πού τὸ
στείλατε κατὰ λάθος. Θὰ
σᾶς γράψω, θὰ στείλω καὶ
τὰ σχέδια.

ΦΑΝΗ, Δράμα.—Πολὺ εὐ-
χαρίστως, ἔλαβα τὰ χρή-
ματα, θὰ φροντίσω νὰ σᾶς
τὰ στείλω με ταχυδρομικὸ
δέμα.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, Κάϊρον.—
Στείλτε μου τὴ φωτογραφία σας. Θὰ
σᾶς στείλω τὰ βιβλία πού μοῦ ζητή-
σατε.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,
Ἐνταῦθα.— Ἐδῶσα τὸ
γράμμα σας στὴ Δερματο-
λόγο, θὰ σᾶς γράψῃ.
Α. Μ. Μακροχωρί.— "Ε-
λαβὰ τὸ γράμμα σας ἀπὸ
τὴν δερματολόγο πού τὸ
στείλατε κατὰ λάθος. Θὰ
σᾶς γράψω, θὰ στείλω καὶ
τὰ σχέδια.

ΦΑΝΗ, Δράμα.—Πολὺ εὐ-
χαρίστως, ἔλαβα τὰ χρή-
ματα, θὰ φροντίσω νὰ σᾶς
τὰ στείλω με ταχυδρομικὸ
δέμα.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, Κάϊρον.—
Στείλτε μου τὴ φωτογραφία σας. Θὰ
σᾶς στείλω τὰ βιβλία πού μοῦ ζητή-
σατε.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ,
Ἐνταῦθα.— Ἐδῶσα τὸ
γράμμα σας στὴ Δερματο-
λόγο, θὰ σᾶς γράψῃ.
Α. Μ. Μακροχωρί.— "Ε-
λαβὰ τὸ γράμμα σας ἀπὸ
τὴν δερματολόγο πού τὸ
στείλατε κατὰ λάθος

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Περ. Γ. Δαν.—'Από τὰ τρία τραγούδια σας προτιμῶ τὸ «Λεπτομέρειες τῆς ζωῆς», μὲ ὅλο πὺρ εἶναι γραμμένο στὸ ἀντιποιητικὸ, «τάχα κοσμητικὸ» στυλ, ποὺ εἶναι γινεῖ τῆς μόδας. 'Αν τὸ διορθώνατε λιγάκι στὸ στυλ (χασμωδίες κλπ) καὶ τοῦ δίνετε κανονικὲς ἐναλλαγὰς στὴ ρίμω, θὰ τὸ δημοσίευσαν εὐχαρίστως. Τὸ περιμένω διορθωμένο.

Αθ. Α. Β. Πουλ.—'Δυστυχῶς τὸ διήγημά σας εἶναι μακροσκελέστατο. Θάταν ἀδικία πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους ἂν δημοσίευσαν κομμάτια σὰν τὸ δικό σας, ποὺ θὰ πιάναν ὅλη τὴ σελίδα μας. Στείλτε μου κάτι, τὸ πολὺ—πολὺ ὥς μιὰ στήλη. Σ. Κ. ο. κ.—'Ὅσα δημοσιεύονται σημαίνει πὺρ πέρασαν ἀπὸ τὸ κριτικὸν τῆς κριτικῆς μας καὶ παραδίδονται πρὸς εἰς τὸν ἀρεῖον πάγον τῆς κριτικῆς: Στὴν κρίση τοῦ Κοινοῦ. Τὸ «Ἀρνησινθεσις» θὰ γίνῃ περίφημο μὲ ἐλάχιστη ρετούς. Τὸ περιμένω. Θεοφ. Π. λ.—Τὸ «Ἀγάπης» ἀξίζει ὅ,τι κι' ἂν πῇ κανεὶς ὡς πρωτότυπη καὶ πηγαία ἐμπνευση. Δουλέψτε το λιγάκι, ὅχι μόνον στὸν στίχο ἀλλὰ καὶ στὴ λογικὴ διαδοχὴ τῶν νοημάτων καὶ στίχων. 'Αν εἴσατε πολὺ νέος, μὲ τὴν πείρα θὰ κατορθώσατε πύρα—πολλὰ, ἂν θελήσατε νὰ δουλέψετε. Ν. κ. Τ. ρ. ι. α. ν., Γ. ε. ω. ρ. Μ. π. ε. μ. π., Δ. Ν., Σ. π. υ. ρ. Π. ε. ν., Ψ. Λ. ι. π.—Δὲ συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς ὅρους μας. Κ. α. π. ο. ι. ο. ν. 'Αναγνώστης.—Δικαιώματά σας. Θάπρεπε ὅμως πρὸ πάσης ἀποφάσεως νὰ βεβαιώρητε ἂν ἔχετε δίκην. Ν. Ι. ω. α. ν. Σ. υ. ρ. ο. ν.—Δὲν ξέρω ἂν προέρχεται ἀπὸ νιάτα ἢ ἀπὸ τὴν εἰδικὴ ἐκείνη ψυχικὴ κατάσταση ποὺ δημιουργεῖ ἢ ἐμπνεύσει ὅταν δὲν συνειθίσταμε νὰ τὴ χαλινάγομεν: Ξέρω ὅμως πὺρ στὰ τραγούδια σας δὲ δίνετε καμμιά προσοχὴ στὴν φόρμα. Οἱ ἰδέες εἶναι πολὺ καλές, οἱ στίχοι μετρικὰ ἀνεκτοί, ἀλλὰ τὰ νοήματα εἶναι ὑποδουλωμένα στὴ ρίμα καὶ γι' αὐτὸ πολὺς φορές παρυσιαζοῦνται ἄβυσθοι. 'Αν θελήσατε καθεστὸς ποὺ γράφετε κάτι, νὰ τὸ φυλάτε μέσα στὸ συρτάρι σας καὶ νὰ τὸ διαβάσετε ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ, θὰ βρῆκατε τὰ ἐλαττώματά του καὶ θὰ τὸ διορθώνατε. 'Ἐστὶ μὲ ἐπανεληφμένα διορθώματα θὰ φθάνετε σ' ἀντάξια μὲ τὴν ἐμπνευσίαν σας ἀποτελέσματα. Μ. α. μ. ζ. ε. λ. Ν. ι. τ. ο. υ. ρ.—Νὰ μὴ σπάσετε καθόλου τὴν ἀλλήλική σας πέννα. Δὲν ξέρω τί μπορείτε νὰ γράφετε σ' ἄλλη γλῶσσα ἀλλὰ τὸ κομμάτι ποὺ διάβασα ἀξίζει, μιὰ κι' εἴσατε ἐξονόγλωσση, χίλια μπράβο. Μὲ ἐλάχιστες διορθώσεις θὰ τὸ δημοσίευσαν βί νὰ σὰς δώσω μὲ ἰκανοποίησιν. Ν. α. β. ι. ρ. α. Κ. α. λ. δ. η.—'Αποταθῆτε στὰ εἰδικὰ περιοδικά. Τ. α. σ. Π. α. λ. μ.—Τὸ τραγούδι σας εἶναι ἕνα ξέσπασμα ἀληθινοῦ πόνου ἀλλὰ εἶναι τόσο προσωπικὸ. Στείλτε μου τίποτ' ἄλλο. Τ. α. κ. η. ν. Κ. Γ. ι. α. κ.—'Ἐλαβα ἕνα γράμμα ὅπου μοῦ λέτε ὅτι μοῦ τὸ ξαναστελνέτε καὶ δὲ βρῆκα τίποτα τέτοιο μὲς' στὸ φάκελλο. Γιὰ τ' ἄλλο εὐχαριστῶ καὶ περιμένω. Σ. α. β. β. Α. υ. γ.—Θάμουν εὐτυχῆς ἂν μπορούσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ἀμέσως. Δυστυχῶς, πρὸς τὸ πικρὸν τοῦλάχιστον, δὲ μπορῶ. Στὸ προσεχέστατο ὅμως μέλλον—σ' ἕνα δυὸ μῆνες τὸ πολὺ—κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ξαναγράψτε μου

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔργα του—ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα—μὲ πέντε δραχμὰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἐγκρίσιν. 'Αν τὸ ἔργο ἐγκριθῇ—ἢ κρίσιν θάνατο ἢ λίγο αὐστηρὴ βέβαια—θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα: «Οἱ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογή τοῦ καλύτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς του θὰ καλεῖται νὰ μᾶς δώσῃ μίαν ἐκλογικὴν σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

τότε. Α. γ. γ. ε. λ. ο. ν.—Τὸ «ἐσένα πάντα θ' ἀγαπῶ» δείχνει ἀρκετὴ πρόοδο στὴ διαχείριση τῆς ὑποθέσεως. Στὴ διατύπωσιν ὅμως τῶν φράσεων ἔχετε ἀκόμα ἀρκετὸ ρητορικὸ λυγισμό καὶ προσπαθήτε μ' αὐτὸν ν' ἀναπληρώσατε τὴν ἑλλειψιν κινήσεως. Δοκιμάστε νὰ γράψετε διαλογικὰ γιὰ νὰ συνηθίσετε στὴ σιωπὴν τῆς διατύπωσιν τῶν νοημάτων. Γ. ι. α. ν. Σ. α. κ.—Προτιμῶ τὰ πεζογραφήματα σας. Τὸ ταλέντο σας εἶναι γιὰ τὸν πεζὸ λόγον, φίλε μου, καὶ κεῖ πρέπει ν' ἀφωσιωθῇ. Α. γ. γ. ε. λ. Φ. ι. λ. ε. ρ.—Πάρτε τὸ «Ἐμπρὸς ξυπνάτε» κι' ἐλάτε ἕνα βραδάκι ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ τὸ δοῦμε μαζί. Π. Α. ρ. ι. ο. ν.—Τὸ «Ποιήτριες» θὰ τὸ δημοσιεύσω ἂν μοῦ τὸ στείλετε λίγο ρετουσαρισμένο στὸ δεύτερον τετράστιχο, ποὺ οἱ δυὸ τελευταῖοι τοῦ στίχου εἶναι πολὺ ἀφηρημένοι χάριν στὰ ἀταίριαστα ἐπίθετα ποὺ μεταχειριστήκατε, βιαστικὰ ἴσως. Α. ν. ρ. Γ. Σ. τ. α. μ.—Δὲν ξέρω μὲ τί σειρά γράφατε τὰ τρία πεζὰ ποὺ διάβασα ἀλλὰ τὸ «Ἰννας ἀλήτης» ὑπερέχει πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο, τόσο στὸ ζετύλιγμα τοῦ θέματος ὅσο στὴ φράσιν καὶ στὴν ἀρχιτεκτονικὴ. Τὸ θέμα τοῦ βεβαίου δὲν εἶναι πρωτότυπο, ἀλλὰ δίνεται τεχνικὰ καὶ σὲ τρόπο ποὺ γίνεταί εὐχάριστο. Ἐξακολουθήστε νὰ γράφατε. Τὸ «ἀπάνω στὸν τάφ.» εἶναι λαχανιασμένο, γλωσσικὰ ἀκατάστατο, καὶ ἔχει ποὺ καὶ ποὺ ἕναν ρωμαντικὸ λυγισμό ποὺ δὲν τοῦ πηγαινέιν διόλου. Τὸ πεζογράφημα εἶναι μεταξὺ τῶν δύο. Θὰ δημοσίευσαν εὐχαρίστως κάτι δικό σας γραμμένο ὅπως τὸ πρῶτο ἀλλὰ τὸ πολὺ στὸ ἕνα τρίτο του. Σ. τ. ρ. ι. ο. ν. Μ.—'Ἡ «Φιλία» εἶναι δυσανάλογα μεγάλῃ γιὰ τὴ σελίδα μας. 'Οφείλω ὅμως νὰ πῶ πὺρ, μ' ὅλη τὴν ἀνορθογραφίαν τῆς, ἔχει μέρη τόσο χαριτωμένα στὴν ἀπλότητά της καὶ τόσο εἰδυλλιακὰ διατυπωμένα συναισθήματα ὥστε τὴν διάβασα μὲ μεγάλῃ εὐχαρίστησιν. 'Ἐχει βέβαια λάθη κυρίως στὸ τεχνικὸ μέρος καὶ στὴ γλῶσσαν. Πρὶν νὰ γράψετε κάτι σὰς συμβουλεύω νὰ κάνετε ἕνα σχέδιο καὶ νὰ τὸ ἀκολουθήτε χωρίς νὰ παρασύρεστε ἀπὸ τυχόν μεγάλες περιγραφὰς ποὺ εἶναι ἀχρηστες στὸ θέμα. Θάβηλα νὰ παρακολουθῆτε τὴν ἐξελίξιν σας. Στέλνέτε μου πότε—πότε καί, ἀναφερόμενος στὸ σημερινὸ μου σημείωμα. Τ. α. κ. Γ. ε. ρ. α. γ.—Τὸ «Ἐκεῖνος κι' ἐκεῖνη» ἔχει πολὺ νατουραλισμὸν καὶ προδίδει μιὰ δυνατὴ ἀφηγηματικὴ φλέβα. 'Ἐχει βέβαια τὰ σχετικὰ λαθάκια τοῦ ἀλλὰ τὰ προτερήματά του εἶναι τόσο ποὺ θὰ τὸ δημοσίευσαν. ἂν δὲν ἦταν τόσο μεγάλο. Ν. Χ. Π. α. π. α. θ.—'Οχι. Διάλογο δὲν ἔχετε. Μονολόγους ἔχετε ποὺ βαραινουν τὸ πεζὸ σας καὶ τὸ κάνουν πῶς ἀκίνητο.

'Ο μονόλογος εἶναι ἀφύσικο κατασκευάσμα ποὺ μόνον ἡ παλαιωμαντικὴ σχολὴ τ' ἀνέχθηκε ἐδῶ καὶ μισὸν αἰῶνα. Μονολογοῦμε βέβαια κάποτε, σ' ἐντελὸς ἑξαιρετικὲς περιστάσεις, ὅπως μπρὸς στὸ θάνατο ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου, ἀλλὰ τότε ὁ μονόλογος μᾶς δὲν εἶναι «μονόλογος» μὲ εἰρμὸ καὶ φραστικὴ λογικὴ ἀλλὰ παραμυθητό, λέξεις ἀσυνάρτητες. Περιμένω πάντα νὰ λάβω κάτι πολὺ ἀξιόλογο. Δ. Π. α. ν.—Ξαναστελτείτε μοῦ τὸ σὲ κάνα—δυὸ βραδάκια, χωρίς δικαίωμα. 'Ἐχουν κι' ἄλλοι σειρά. Κ. Ν.—Λυπάμαι ποὺ δὲ βρῆκατε ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ πούμε. Πάντως ἀπελπιστε γιὰ τὰ πεζογράφημα. Τὸ «Πρώτη ἀγάπη» θὰ τὸ δημο-

μοσιεύω ἂν τὸ ρετουσαρίτε ἢ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ρετουσαρῶ τὸν τρίτον στίχο ὅπου γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ρίμα κάνετε τὸ νόημα στριφνόν. Τὸ περιμένω. 'Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα θάρρη καιρὸς ποὺ θὰ μὲ δικαιώσετε. 'Ι. ω. α. ν. Ε. υ.—'Α κ.—Τὸ τραγούδι σας ἄτεχνο καὶ ἄβυσθο σὲ νόημα ὅπως τὰ λαινογράφημα ποὺ διαβάσαμε ἄλλοτε πίσω ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς ἡμεροδείκτες. Γ. ι. α. ν. Ρ. ο. ζ. α. ν.—Δὲν περνάτε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, φίλτατε, μαζί μὲ τὸν κ. Γ. Φ.; 'Α χ. ι. λ. Β. λ. α. ν.—Πάρτε τὴν «Νοσταλγία» κι' ἐλάτε κανένα βραδάκι ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Γ. Φ. ε. ρ. γ.—Τὸ «Θάνατος» δείχνει πὺρ ἔχετε πρωτότυπες ἐμπνεύσεις ἀλλὰ δὲν τις δουλεύετε ὥς τὸς ἀξίζει. Στὶς ἑξέσεις κι' ὁ ρυθμὸς δὲν εἶναι ἕνος. Γιατὶ λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ δώσετε καὶ τὴ φόρμα ποὺ πρέπει στὴν ἐμπνευσί σας; Ν. Δ. α. ζ.—Μιὰ καὶ μὲ γνωρίσατε, φίλε μου, δὲ θάπρεπε νὰ μοῦ στείλετε ὁ,τιμοῦ στείλατε. 'Ὅπως δὲν σὰς περμένω μὲ τὸ «Διαβαίνοντας στὴ ζωὴ». 'Ὅσο γιὰ τὸ «Ὅταν ἡ καρδιὰ χτυπᾷ» ἂν τὸ φέρετε κι' αὐτὸ μαζί σας θὰ τὰ πούμε οἱ δυὸ μας. Ι. Μ. Σ.—Καλογραμμένο τὸ «Ζωντανὰ πτώματα» ἀλλὰ χωρίς πλοκή καὶ χωρίς ἐσωτερικὴ κίνησιν. Μιὰ εἰκόνα καλὰ δοσμένη, χωρίς ἀντιθέσεις οὔτε συντονισμούς. Γιατί; 'Εσεῖς γράφετε πολὺ καλὰ πάντοτε. Φ. ω. τ. Π. α. σ. χ.—Εὐχαριστῶ. 'Απὸ τὰ τρία προτιμῶ τὸ «Ἀκρογιάλι» καὶ τὸ περιμένω ρετουσαρισμένο στιχουργικῶς. Σύμφωνοι; Σ. Ρ. ο. δ. ο. π.—Τὰ χεῖρ ῥογράφα σας δείχνουν πὺρ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γράφετε λογοτεχνικὰ κομμάτια: 'Ἡ φρόση σας εἶναι καλοδοσμένη καὶ τὰ νοήματα ἐξιδιπλώνονται ἀνετα καὶ λαγαρώτατα. Σὰς συγχαίρω. 'Αφοῦ δὲ θέλετε ὅμως νὰ δημοσιεύσῃτε γιατί μοῦ τὰ στείλατε; 'Αν δὲν σὰς κάνει κόπο περάστε κανένα βραδάκι ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ γνωριστῶμε. Μ. Ε. α. ν. θ.—'Οχι. Δίνω θάρρος καὶ βοηθῶ μόνον ὅσους βλέπω ὅτι ἔχουν ταλέντο. Σεῖς δυστυχῶς δὲν πρόκειται νὰ γράψετε ποτέ. Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ παραιτηθῆτε. Γ. Δ. ε. κ. ο. υ. λ.—Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Μιὰ ἡχηρὴ λέξη πλάτῃ στὴν ἄλλη χωρίς νόημα δὲν ἀποτελοῦν, ὅπως φαντάζεστε, «λογοτεχνικὴ φράση». 'Ὅσο γιὰ τὸ πεζογράφημα ποὺ δὲν εἶναι ἡ γνώμη σας εἶναι ἕνα εἶδος «προπαίδεια» γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴ λογοτεχνία, συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν

Γνωρίζετε διατὶ πέφτουν τὰ μαλλιά σας;

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν τὸ πρῶτ' κτενίζονται, βλέπουν μετ' ἀπελπισίας ν' ἀποσπᾶται μὲ τὴν κτένα ἕνας σωρὸς ἀπὸ τρίχες; ἀμέσως δὲ ἀρχίζει ἡ ἀνησυχία καὶ ὁ φόβος τῆς ἐπικειμένης φαλάκρας. 'Αν ἐξαιρέσωμεν ὀρισμένα νοσήματα, ὅπως παραδειγματὸς χάριν ὁ τύφος, κατὰ τὴν ἀνάγκη τῶν ὁποίων πέφτουν τὰ μαλλιά, αἱ περισσοῦται περιπτώσεις τριχοπτώσεως δὲν ἔχουν καταφανὴ αἰτίαν καὶ ἀναγκάζουν τὸν πάσχοντα νὰ συμβουλευθῇ εἰδικὸν ἱατρὸν ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς διάφορα γιαιτροσόφια καὶ ἀμφιβόλου ἀποτελεσματικότητος δῆθεν «εἰδικὰ» καὶ «σωτήρια» φάρμακα, τὰ ὁποῖα τὰς περισσοτέρας φορές ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασιν. 'Ας προσπαθῶμεν, λοιπὸν, νὰ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων ποτῶν εἴνε τὰ «ρυψινεὴ αἰτία τῆς τριχοπτώσεως, τὰ ὁποῖα μόλις πρὸ τινος ἔφεραν εἰς φῶς αἱ ἐρευναι τῆς ἐπιστήμης.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ
8/1/19
ΛΟΥΣ ΑΔΕ
ΝΟΣ

ΣΤΕΑΤΟΓΟ
ΝΟΣ ΑΔΗΝ

ΚΟΛΕΟΣ
ΡΙΖΙΔΙΑΚΟΣ

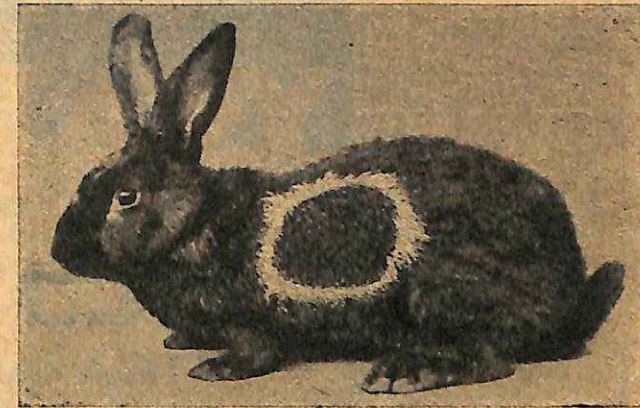
ΚΟΛΕΟΣ
ΡΙΖΙΔΙΑΚΟΣ

Νέα θρεῖ πρὸς τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ πόρου τοῦ θυλακώδους ἀδέενος. Τομὴ ἐπιμήκης

'Ἡ θρεῖς τῆς τριχὸς γίνεταί διὰ μιᾶς οὐσίας τὴν ὁποῖαν ἐκ' ἑαυτῆς οὐ συνιστᾷ ἀδέενος εἰς τὸν θυλάκον τῆς τριχὸς. 'Ἡ οὐσία αὕτη ὀνομάζεται ΧΟΛΕΣΤΕΡΙΝΗ. Εἰς μερικὰ ὅμως ἄτομα ἡ ἀπαιτουμένη χολοστερίνη εἶναι ἀνεπαρκής, ἐνεκεν δὲ τούτου, αἱ τρίχες τρέφονται ἀνεπαρκῶς καὶ πίπτουν. Αἰτία λοιπὸν τῆς τριχοπτώσεως εἶναι ἡ ἐλλείψις ἢ ἡ ἐλάττωσις τῆς χολοστερίνης. Τὴν ἐλλείπουσαν ταύτην χολοστερίνην ὁ καθηγητὴς Jaffé ἐπέφευγε νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλης. Πρὸς τοῦτο ἔκαμε τὰ ἑξῆς πειράματα ἐπὶ κουνίλων. 'Απεψίλωσε (ἀπετρίχωσε) τὰς δύο πλευρὰς τῶν κουνίλων καὶ εἰς μίαν τὴν μίαν πλευρὰν ἀγῆ-νε νὰ ἀναφύσῃ αἱ τρίχες μόναι των, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἔκαμε τακτικὰ ἐντρίβην μὲ χολορίνην. Εἰς τὰς παραπλευρὰς εἰκόνας βλέπετε καθαρὰ τὰ ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν πλευρὰν ποὺ εἶχεν ἐντρίβη μὲ χολοστερίνην αἱ τρίχες ἀνεφύσαν ταχέως καὶ κα-

νόνικως, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἀνεφύσαν μόνον ὀλίγαι καὶ ἀκανόνιστοι τρίχες.

Τὰ θεωρητικὰ ταῦτα πειράματα ἐσυνεχίσθησαν κατόπιν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐστέφθησαν δὲ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὴν χολοστερίνην, διὰ νὰ εἶναι εὐχερηστὸς, ἔκαμαν μίαν ἀρωματικὴν διάλυσιν καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα Trilysin. Περί τῆς Trilysin καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἔχουν γράψῃ ἐνθουσιώδη ἀρθροτὰ τὰ σοβαρότερα Γερμανικὰ περιοδικὰ «Klinische Wochenschrift», «Dermatologische Wochenschrift» Deutsche Medizinische Wochenschrift» «Wiener Medizinische Wochenschrift» κλπ.

Πειράματα ἐπὶ κουνίλων. Πλευρὰ μὴ ἐπιτρίβουσα.

Πειράματα ἐπὶ κουνίλων. Πλευρὰ ἐπιτρίβουσα διὰ χολοστερίνης.

Διὰ τῆς καθημερινῆς χορήσεως τῆς Trilysin ἡ πυτρίδα ἐξαλείφεται, ἡ τριχοπτώσις σταματᾷ καὶ νέαι τρίχες ἀναφύονται. 'Ἡ χορὴς τῆς εἶναι εὐχερής. 'Αρκεῖ ἀπλοῦν βορέξιμον τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, καθ' ἑκάστην, τὴν πρωτὴν ἢ τὴν ἐσπέραν. (Περίληψις ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς βιβλιογραφίας τῆς Τριλυσίν).

ΣΗΜ.—'Ο ἐν Ἑλλάδι Γεν. Ἀντιπροσώπος τῆς Τριλυσίνης κ. Κώστας Νικολαΐδης εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν πάντος ἱατροῦ ἢ ἰδιώτου ἵνα τοῦ ἀποστείλῃ δωρεὰν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Trilysin εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν ἢ Γερμανικὴν γλῶσσαν.

'Αποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν.

Κύριε Κώστα Νικολαΐδη, Ἀκαδήμου 12, Αθήνας

Παρακαλῶ μοι ἀποστέλλετε δωρεὰν τὴν ἐπιστημονικὴν

βιβλιογραφίαν τῆς «Trilysin» εἰς τὴν

γλῶσσαν.

Ὄνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕ-
ΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣ-
ΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ

ΒΟΡΔΩ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ
ΣΤΑΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΑΧ. 50

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων
σας νὰ μεταχειρίζεσθε μόνον
τὰς γυνθσίας Γερμαν. Βαφάς: **ARTI**
ποῦ οὐδέποτε ξεβάθουν. Πωλοῦνται
στὰ Φαρμακεία ἢ Ἐμπορικά τῆς Συνοικίας
σας.

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανι-
κὰ Χάπια

ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ

Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις

Φαρμακείον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθῆναι

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφέως 57 — Τηλέφ. 20—172

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟ: ΠΑΛΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ,
ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ καὶ ταχυ-
ΠΩΛΗΣΕΙΣ -δρομικά δελτάρια (πρὸ
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ τοῦ 1890) με γραμματόση-
μα ἢ ταχυδρομικὰς σφρα-
γίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
λῶν ἀφίχθειςδων ἀεροπορικῶς καὶ
παντὸς εἶδους ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ
μεταχειρισμένα ἢ μὴ. Μὴ πωλεῖτε
τὰ γραμματόσημά σας πρὶν με ἐ-
πισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ

Κάνιγγος 6—Ἀθῆναι

ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγ-
γράφους, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἐσω-
κλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀ-
πάντησιν.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ.
Αἱ τελευταῖαι ἐπιστη-
μονικαὶ μέθοδοι διὰ νὰ
κάμετε πειράματα συ-
νεννοήσεως με τὰς ψυ-
χὰς τῶν νεκρῶν. Δρ. 55
ΣΟΛΟΜΩΝΙΚΗ. Ὅλαι
αἱ μυστικαὶ μέθοδοι τῶν
μάγων καὶ τὰ φίλτρα γιὰ
νὰ κάμετε κάθε τι. Δρ. 55
ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ. Πῶς
νὰ μεταβιβάζετε τὰς

σκέψεις σας καὶ νὰ καταλαμβάνετε τὰς
σκέψεις τῶν ἄλλων. Δρ. 25
ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ. Ὅλα τὰ
μυστικά διὰ νὰ κάμετε ταχυδακτυλογρά-
φας, θαύματα, φάρσες. Οἱ γίνετε περιγέ-
γητος. Θὰ προσενήτε κατάπληξιν. Δρ. 35
ΠΤΟΣΩΠΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ. Οἱ τρώ-
ποι διὰ νὰ ἔχετε ἔρωτα, ἐπιτυχίαν, πλού-
τον, νὰ ἐξασκήτε γοητεία, ἐπιθυμίαν. Δρ. 17, 50
ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ.
Τὸ πλέον χρήσιμον βιβλίον, ἀποκτίνετε ψυ-
χικὸς δυνάμεις. Προφυλάσσεσθε καὶ θε-
ραπεύεσθε ἀπὸ ἀσθενείας. Δρ. 25

Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ
Κολοκοτρώνη 27, ΑΘΗΝΑΙ

Βάφετε μόναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας με

ARTI

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ